

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้าน
ทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาศาสนสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตร
เน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

นายสุมนต์ พัวสุริยัน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรีศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A STUDY OF RELATIONSHIPS BETWEEN TWELFTH GRADE STUDENTS' SELF-EFFICACY AND THEIR MUSIC THEORITICAL ACHIEVEMENT: A CASE STUDY OF MUSIC-FOCUSED BASIC EDUCATION INSTITUTIONS IN BANGKOK AND VICINITY

Mr. Suman Puasuriyan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Music Education

Department of Art, Music and Dance Education

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

โดย

นายสุมนต์ พัวสุริยัน

สาขาวิชา

ดนตรีศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. ดนีนญา อุทัยสุข

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้มหาวิทยาลัยรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. ดนีนญา อุทัยสุข)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร. สุวรรณมา วังโสภณ)

สุมนต์ พัวสุริยัน: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับ
ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาชั้น
พื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. (A STUDY OF
RELATIONSHIPS BETWEEN TWELFTH GRADE STUDENTS' SELF-EFFICACY AND
THEIR MUSIC THEORITICAL ACHIEVEMENT: A CASE STUDY OF MUSIC-
FOCUSED BASIC EDUCATION INSTITUTIONS IN BANGKOK AND VICINITY)

อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ.ดร. ดนีนญา อุทัยสุข, 126 หน้า.

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 2) ศึกษาระดับของการรับรู้ความสามารถของตนเองและระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้
ความสามารถของตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง
กับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่เรียนวิชาเอกดนตรีสากล ที่
กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 แผนการเรียน ศิลป์-ดนตรี ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนวัดสุทธิวราวม
จำนวน 5 คน นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 26 คน และนักเรียนโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 28
คน รวม 59 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทฤษฎีดนตรี 3)
แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทฤษฎีดนตรี และ 4) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของ
ตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (แจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และ
สถิติเชิงอ้างอิงโดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation)

ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับปาน
กลาง ($M = 47.53$, $SD = 22.35$) 2) คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.31$, $SD = .87$) และคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้
ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับสูง ($M = 109.07$, $SD = 21.52$) โดยแบ่งออกเป็น 4
ปัจจัย ได้แก่ ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ อยู่ในระดับกลาง ($M = 58.89$, $SD = 17.99$) ระดับ
ความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น อยู่ในระดับสูง ($M = 70.9$, $SD = 17.22$) ระดับความสำคัญ
ของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง อยู่ในระดับสูง ($M = 67.67$, $SD = 17.38$) และระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทาง
ร่างกายและอารมณ์ อยู่ในระดับกลาง ($M = 65.52$, $SD = 13.61$) และ 3) คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้าน
ทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง

ภาควิชา...ศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ศึกษา..... ลายมือชื่ออนิสิต

สาขาวิชา...ดนตรีศึกษา..... ลายมือชื่อ อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

ปีการศึกษา...2554.....

5283484327: MAJOR MUSIC EDUCATION

KEYWORDS: RELATIONSHIPS / SELF-EFFICACY / MUSIC THEORETICAL ACHIEVEMENT /
MUSIC-FOCUSED BASIC EDUCATION INSTITUTION

SUMAN PUASURIYAN: A STUDY OF RELATIONSHIPS BETWEEN TWELFTH GRADE
STUDENTS' SELF-EFFICACY AND THEIR MUSIC THEORETICAL ACHIEVEMENT: A
CASE STUDY OF MUSIC-FOCUSED BASIC EDUCATION INSTITUTIONS IN BANGKOK
AND VICINITY. ADVISOR: DNEYA UDTAISUK, Ph.D 126 pp.

The methodology of this research was to survey. The objectives of research were 1) to study twelfth grade students' music theoretical achievement 2) to study twelfth grade students' self-efficacy perception and their self-efficacy factors perception and 3) to study the relationships between twelfth grade students' self-efficacy perception and their music theoretical achievement. The sample of this research were 59 twelfth grade students from the music-focused basic education institutions in Bangkok and vicinity including five students from Watsuthiwararam school, twenty-six students from The College of Dramatic Arts and twenty-eight students from Mattayom Sangkeetwitaya Bangkok School. The research instruments were 1) personal information questionnaires 2) music theoretical achievement test 3) self-efficacy questionnaires and 4) self-efficacy's factors questionnaires. The collected data were analyzed by descriptive statistics (calculating the frequency, percentage, *M*, *SD*) and inferential statistics by Pearson correlation.

The results of the study revealed that: 1) the twelfth grade students received their music theoretical achievement score at the moderate level. ($M = 47.53$, $SD = 22.35$) 2) The twelfth grade students rated their self-efficacy perception at the moderate level ($M = 2.31$, $SD = .87$) and rated their self-efficacy factors perception at the high level ($M = 109.07$, $SD = 21.52$) including 4 factors from Enactive Attainment at the moderate level ($M = 58.89$, $SD = 17.99$), Vicarious Experience at the high level ($M = 70.9$, $SD = 17.22$), Verbal Persuasion at the high level ($M = 67.67$, $SD = 17.38$) and Physiological and Affective State at the moderate level ($M = 65.52$, $SD = 13.61$) and 3) Self-efficacy was positively correlated at the moderate level and significantly correlated with music theoretical achievement at the .01 level ($r = .66$).

Department: Art, Music and Dance Student's Signature

Field of Study: Music Education Advisor's Signature

Academic Year: ..2011.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถให้คำแนะนำและช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ อาจารย์ ดร. ดนัญญา อุกฤษฏ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะในด้านวิธีการคิด ตลอดจนการตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นกระทั่งสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร. สุวรรณา วังโสภณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาสละเวลาช่วยเหลือ และให้คำแนะนำในการแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ประจำวิชาดนตรี และนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดาและมารดาเป็นอย่างสูงที่คอยห่วงใยและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณ นางสาว ภัทรพร อุณหเศรษฐ์ ที่คอยเป็นกำลังใจ สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฏ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ตอนที่ 1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	8
1.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	9
1.2 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	9
1.3 การรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเอง.....	11
1.4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	12
1.4.1 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ.....	12
1.4.2 ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น.....	12
1.4.3 ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง.....	12
1.4.3.1 การให้ข้อมูลป้อนกลับ.....	13
1.4.3.2 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง.....	13

1.4.3.3 การเพิ่มความพยายาม.....	13
1.4.4 ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์.....	13
1.5 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	13
1.5.1 มิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	13
1.5.1.1 มิติด้านความยาก.....	14
1.5.1.2 มิติด้านทั่วไป.....	14
1.5.1.3 มิติด้านความเข้มหรือความมั่นใจ.....	14
1.5.2 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	14
1.5.2.1 การวัดระดับความยาก.....	14
1.5.2.2 การวัดความเข้ม หรือความมั่นใจ.....	14
1.5.2.3 การวัดแบบผสม.....	14
1.5.2.4 การวัดความเข้มและขนาดของความยาก.....	15
1.5.3 วิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่นิยมใช้ในงานวิจัย.....	15
1.5.3.1 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	15
1.5.3.2 แบบวัดคู่ขนาน.....	15
ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	16
2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี.....	16
2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	16
2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	17
ตอนที่ 3 ผู้เรียนดนตรีและโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี.....	18
3.1 แนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียนดนตรีในช่วงวัยรุ่น.....	18
3.1.1 พัฒนาการของวัยรุ่น (อายุ 12 - 18 ปี).....	18
3.1.2 ดนตรีกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (15 - 18 ปี).....	19
3.2 โรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	20
3.2.1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม.....	21
3.2.2 วิทยาลัยนาฏศิลป์.....	21
3.2.3 โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร.....	22
ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25

บทที่	หน้า
ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	27
3 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	29
ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียมการ ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
ชั้นที่ 2 กำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	31
ชั้นที่ 3 การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
ชั้นที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
ชั้นที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
ชั้นที่ 6 การนำเสนอข้อมูล.....	38
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน.....	40
ตอนที่ 2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	41
ตอนที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	42
ตอนที่ 3.1 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี....	42
ตอนที่ 3.2 คะแนนปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	43
ตอนที่ 4 การศึกษาความสัมพันธ์.....	46
ตอนที่ 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทางด้านทฤษฎีดนตรีกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎี ดนตรี.....	46
ตอนที่ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทางด้านทฤษฎีดนตรีกับคะแนนปัจจัยการรับรู้ความสามารถ ของตนเอง.....	47
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	49
สรุปผลการวิจัย.....	49
อภิปรายผลการวิจัย.....	51
ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	51
ตอนที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	54
ตอนที่ 3 ปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6.....	54

บทที่	ญ หน้า
ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับ ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	56
ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับปัจจัย ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	56
ตอนที่ 6 การอภิปรายในสิ่งที่ค้นพบเพิ่มเติม.....	58
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย.....	59
รายการอ้างอิง.....	61
ภาคผนวก.....	67
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	68
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ผ่านการตรวจแก้ความตรงในเนื้อหา.....	70
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล.....	90
ภาคผนวก ง ตารางที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อมูล.....	111
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	126

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางเปรียบเทียบโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะคนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	23
2	จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	40
3	ค่าร้อยละของเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	40
4	จำนวนนักเรียน คะแนนเต็ม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	41
5	จำนวนนักเรียน คะแนนรวม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	42
6	จำนวนนักเรียน คะแนนเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง และปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์....	44
7	จำนวนนักเรียน คะแนนรวม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	45
8	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี.....	46
9	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ และ คะแนนรวมปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง...	47

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนกับการคาดหวังผลที่เกิดขึ้น.....	10
2	ผลที่เกิดจากการรับรู้ความสามารถของตนเองและการคาดหวังผลที่เกิดขึ้นระดับต่าง ๆ.....	10
3	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	28
4	กรอบในการดำเนินการวิจัย.....	30
5	ตัวอย่างกระดาษคำตอบ.....	34
6	ตัวอย่างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	35
7	ภาพแสดงการจับคู่ความสัมพันธ์ของการรับรู้ความสามารถของตนเองกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง	38
8	แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองกับคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองรายบุคคล....	48
9	คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	53
10	ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้ง 4 ด้าน....	55

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นักวิชาการทางด้านจิตวิทยา ได้ให้ความหมายที่แตกต่างกันระหว่าง การเห็นคุณค่าของตนเอง (Self-Esteem) กับการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) โดยการเห็นคุณค่าของตนเองเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตัดสินคุณค่าของตนเองในด้านของความรู้สึกและความคิดที่มีต่อตนเองเท่านั้น โดยไม่พิจารณาถึงการประเมินความสามารถของตนต่อเป้าหมายว่าจะทำได้หรือไม่ (Bandura, 1997; จีรวัจน์ บุญมาเลิศ, 2547) ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) เป็นการประเมินตนเองว่าตนมีความสามารถในระดับใด โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประเมินความสามารถของตนเองต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้นหากยกตัวอย่างถึงในด้านดนตรีแล้ว อาจกล่าวได้ว่า เมื่อมอบหมายบทเพลงให้นักเรียน นักเรียนที่ศึกษาบทเพลงแล้วประเมินความสามารถของตนเองว่าสามารถบรรเลงบทเพลงได้ในระดับใด ย่อมแสดงให้เห็นว่านักเรียนคนนี้มี การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) แต่นักเรียนที่มีความเชื่อว่าตนเองสามารถบรรเลงบทเพลงได้โดยที่ยังไม่ได้ศึกษาบทเพลง ย่อมแสดงให้เห็นว่านักเรียนคนนั้นเห็นคุณค่าของตนเอง (Self-Esteem) โดยมิได้มาจากการประเมินตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นเป็นกลไกทางปัญญาและเป็นตัวแปรทางจิตที่สำคัญ เนื่องจากการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเลือก และการเริ่มต้นในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการตัดสินใจของบุคคลในการใช้ความพยายาม เมื่อเผชิญกับความยากลำบาก (Bandura, 1997) โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้ เป็นตัวบ่งชี้ว่าบุคคลมีความพยายามในการทำงานมากเพียงใด เพราะบุคคลที่ประเมินว่าตนเองไม่มี ความสามารถที่จะทำงานชิ้นหนึ่งให้สำเร็จ มักจะเกิดความกลัวและไม่กล้าที่จะทำงานนั้น แต่บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองและสามารถประเมินตนเองได้ว่าตนมีความสามารถในระดับใด จะไม่เกิดความหวาดวิตกในการทำงาน และไม่ย่อท้อเมื่อต้องเจออุปสรรค (Bandura, 1977a, 1977b, 1982, 1986) ดังที่ได้ปรากฏในงานวิจัยทางดนตรี เช่น งานวิจัยของแมคพายสัน และแมค คอมีค (McPherson and McCormick, 2000) ที่ได้ศึกษานักเรียนดนตรีจำนวน 349 คน อายุระหว่าง 9-18 ปี โดยให้นักเรียนทำแบบสอบถามก่อนการสอบปฏิบัติดนตรี ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถทำคะแนนสอบได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

หากกล่าวถึงในเชิงแนวคิดของบันดูราเกี่ยวกับเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านดนตรีนั้น อาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีที่ดี นักเรียนจำเป็นต้องมีการรับรู้ความสามารถทางด้านดนตรีของตนเอง ด้วยเหตุผลที่ว่า หากนักเรียนมีความสามารถ แต่นักเรียนไม่รู้ถึงขีดความสามารถของตนเองที่แท้จริงและไม่สามารถประเมินความสามารถของตนเองได้ (การรับรู้ความสามารถของตนเอง) นักเรียนจะไม่มี ความมั่นใจที่จะบรรเลงเพลงยาก ๆ เนื่องจากกลัวว่าจะทำไม่ได้หรือทำได้ไม่ดีพอ นักเรียนอาจเกิดความประหม่า ทำให้มีแนวโน้มที่จะแสดงออกมาได้ไม่ดีและมีสัมฤทธิ์ผลต่ำ ในทางกลับกัน หากนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองที่แท้จริง นักเรียนจะมีความมั่นใจว่าตนเองสามารถบรรเลงเพลงยาก ๆ ได้ นักเรียนจะบรรเลงด้วยความมั่นใจ ไม่ประหม่า และส่งผลให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะแสดงออกมาได้ดีและมีสัมฤทธิ์ผลสูง

จากแนวคิดของบันดูรา เรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบหลัก ๆ อยู่ 4 ส่วน (Bandura, 1997) ได้แก่ 1) ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) เป็นการนำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากความสำเร็จจากการกระทำของตน ก่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตน 2) การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เป็นการเห็นผู้อื่นที่มีความสามารถระดับเดียวกันประสบความสำเร็จ จะก่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเช่นกัน 3) การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) ได้แก่ การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง (Credibility) และ การเพิ่มความพยายาม (Increase Efforts) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 4) สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) หมายถึงความพร้อมของร่างกายและจิตใจ กล่าวคือ ยิ่งถ้าบุคคลมีสภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์มาก จะก่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถที่มากขึ้น ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ส่วนนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในปัจจุบันนี้ อาจแบ่งนักเรียนดนตรีได้เป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนที่เรียนเพื่อความสนุกสนาน และ นักเรียนที่เรียนดนตรีเพื่อเป็นความรู้ ซึ่งการเรียนทั้ง 2 ด้านนี้ มีความคล้ายกันในด้าน การเรียนทักษะปฏิบัติ เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้ จะได้รับการสอนและฝึกฝนในด้านทักษะปฏิบัติ เพื่อสามารถนำไปใช้แสดงความสามารถ แต่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้ แตกต่างกันในด้านการเรียน ทฤษฎี เนื่องจากนักเรียนที่ต้องการเรียนดนตรีเพื่อความบันเทิงนั้น ส่วนใหญ่จะไม่ให้ความสำคัญกับการเรียนทฤษฎีดนตรี เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้คิดว่าการเรียนทฤษฎีดนตรีเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและไม่จำเป็น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การเรียนดนตรีนั้นไม่แตกต่างจากการเรียนวิชาทั่วไปที่ต้องมีการเรียนเรื่องพื้นฐานต่าง ๆ เช่น วิชาภาษาไทยต้องเรียนพื้นฐานด้านการอ่านและเขียน ซึ่งวิชาทฤษฎี

ดนตรีก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากสามารถช่วยให้นักเรียนดนตรีได้ความรู้ด้านดนตรีใหม่ ๆ อีกทั้งสามารถประพันธ์เพลงในรูปแบบที่หลากหลาย และเสริมสร้างความมั่นใจในการบรรเลงด้วยเทคนิคใหม่ ๆ เนื่องจากความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีเป็นการเปิดประตูสู่โลกของดนตรีอย่างแท้จริง (Pihofier and Day, 2007) เพราะทฤษฎีดนตรีไม่เพียงแต่ทำให้เข้าใจในดนตรี แต่ยังเป็นสื่อในการสื่อสารความคิดทางดนตรี และสามารถนำไปสู่โลกของดนตรีได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ ทฤษฎีดนตรียังช่วยให้สามารถอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้และเป็นการขยายขอบเขตโลกดนตรี รวมถึงเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ และวิธีการบรรเลงต่าง ๆ มากมาย (Ewer & Mus, 2001) มีบ่อยครั้งที่พบว่านักดนตรีเยาวชนไม่ใส่ใจกับความรู้ความเข้าใจด้านทฤษฎีดนตรีทั้ง ๆ ที่มีประสบการณ์ในการเล่นดนตรีมาแล้วหลายปี จึงทำให้ฝีมือในการเล่นดนตรีไม่ดีเท่าที่ควร อีกทั้งอาจทำให้การเรียนวิชาการทางด้านดนตรีไม่ได้ผลไปด้วย (ฮาร์เตอร์, 1975 อ้างถึงใน ณิชชา พันธุ์เจริญ, 2538)

การที่ผู้เรียนจะทราบว่าตนเองมีความรู้ในด้านนั้น ๆ เพียงใด ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินจากแบบทดสอบที่ถูกสร้างขึ้น (Good, 1997) ซึ่งหากกล่าวถึงการประเมินผลทางดนตรีที่สมบูรณ์นั้น จะต้องมีการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านปฏิบัติ ด้านทฤษฎี และด้านจิตพิสัย ซึ่งผลการประเมินทางการเรียนดนตรีนี้ เป็นเกณฑ์ที่ใช้วัดความสามารถด้านดนตรี (พงษ์ลดา นาควิเชียร, 2536) แต่ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษารายละเอียดเฉพาะด้านผลสัมฤทธิ์ทางทฤษฎีดนตรี ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกประเมินผลเฉพาะด้านทฤษฎีดนตรีเท่านั้น เพื่อนำผลที่ได้ไปศึกษาหาความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในปัจจุบันนี้ มีโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีหลายแห่ง อาทิ โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยนาฏศิลป์ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เป็นต้น (โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย, 2555; โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี, 2554; โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน, 2554; โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา, 2554; วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล; 2554, โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต, 2554; กรมศิลปากร, 2554; โรงเรียนวัดสุทธิวราราม, 2554; โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร, 2554) ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้ เป็นโรงเรียนที่เน้นการเรียนดนตรีเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี และการปฏิบัติดนตรี เพื่อการศึกษาต่อในแขนงวิชาดนตรีระดับอุดมศึกษา และการประกอบอาชีพดนตรีในอนาคต (Polifonia, 2007)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชา
 ทฤษฎีดนตรี รวมถึงระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง และระดับปัจจัยการรับรู้ความสามารถ
 ของตนเอง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์
 ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยสาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกนักเรียนในระดับชั้น
 นี้ เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีการเตรียมตัวที่จะเลือกอาชีพในอนาคตแล้ว (Havihurst, 1957 อ้างถึงใน
 สุรางค์ ไคว่ตระกูล, 2552) ย่อมมีความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจสัญลักษณ์ สิ่งที่เป็น
 นามธรรมและมีกลวิธีในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนได้ (กฤษณี คำชาย, 2542) อีกทั้งทราบความ
 ต้องการของตนแล้วว่า ตนต้องการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกหรือไม่ (ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์, 2541) โดย
 ผู้วิจัยเลือกศึกษาสถานศึกษาชั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและ
 ปริมณฑล จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และ โรงเรียนมัธยม
 สังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีใน
 เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล อีกทั้งมีจำนวนหน่วยกิตวิชาดนตรีในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน
 โดยทำการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ระดับการรับรู้
 ความสามารถของตนเอง และ ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับ
 ผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี

คำถามในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีผลสัมฤทธิ์ด้าน
 ทฤษฎีดนตรี อยู่ในระดับใด
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับการรับรู้
 ความสามารถของตนเอง อยู่ในระดับใด และมีระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้
 ความสามารถของตนเอง ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ ปัจจัยด้านการ
 ได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง และ ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกาย
 และอารมณ์ อยู่ในระดับใด
3. การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์
 วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหรือไม่
 อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองและระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาสถานศึกษาชั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเท่านั้น เนื่องจากมีลักษณะสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกัน อีกทั้งมีจำนวนหน่วยกิตวิชาดนตรีในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นักเรียนที่เรียนวิชาเอกดนตรีสากลที่กำลังศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 แผนการเรียน ศิลป์-ดนตรี โรงเรียนวัดสุทธิวราราม จำนวน 5 คน วิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 26 คน และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 28 คน รวม 59 คน
3. ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ได้จากการวิเคราะห์หลักสูตรรวมถึงคำอธิบายรายวิชาวิชาทฤษฎีดนตรี ของทั้ง 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาถึงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นิยามศัพท์

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่เรียนวิชาเอกดนตรีสากลที่กำลังศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในแผนการเรียน ศิลป์-ดนตรี ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับความมั่นใจว่าตนเองมีความรู้ในเนื้อหาทฤษฎีดนตรี ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเอง วัดได้จากคะแนนที่ได้จากแบบ

วัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก และเป็นแบบวัดที่ ต้องทำพร้อมๆกับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี

ผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี หมายถึง ความรู้ในวิชาทฤษฎีดนตรี ซึ่งวัดได้จาก แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก โดยเป็น แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

โรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี หมายถึง โรงเรียนที่มีหลักสูตรเพื่อ เตรียมความพร้อมให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี และการปฏิบัติดนตรี เพื่อ การศึกษาต่อในแขนงวิชาดนตรีระดับอุดมศึกษา ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดย เปิดหลักสูตรเน้นด้านดนตรีมากกว่า 3 ปีขึ้นไป และมีการเรียนการสอนวิชาดนตรีมากกว่า 450 ชั่วโมงต่อ 1 ปีการศึกษา ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยม สังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร

หลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี หมายถึง หลักสูตรสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน ปลาย ซึ่งประกอบด้วย วิชาสามัญและวิชาดนตรี ที่จะเน้นการเรียนการสอนวิชาดนตรี โดยมี จำนวนชั่วโมงเรียนวิชาดนตรีมากกว่า 450 ชั่วโมงต่อ 1 ปีการศึกษา

วิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง วิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตครูและ บุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี มีการจัดการเรียนการสอนอันประกอบด้วยการศึกษา วิชาสามัญและศิลปะตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีสถานที่ตั้งอยู่ที่ ตำบลศาลายา อำเภอ พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อนำไปสู่การวางแผนการสอน และเตรียมความพร้อมให้กับ นักเรียนก่อนเข้าศึกษาต่อทางด้านดนตรีในระดับอุดมศึกษา
2. ได้ทราบถึงระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง และระดับความสำคัญของปัจจัย ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล
3. ได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับผลสัมฤทธิ์วิชา ทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยสามารถ นำผลการศึกษาไปพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีเพื่อผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎี ดนตรีที่สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

- 1.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- 1.2 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- 1.3 การรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเอง
- 1.4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.4.1 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ
 - 1.4.2 ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น
 - 1.4.3 ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง
 - 1.4.3.1 การให้ข้อมูลป้อนกลับ
 - 1.4.3.2 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง
 - 1.4.3.3 การเพิ่มความพยายาม
 - 1.4.4 ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์
- 1.5 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.5.1 มิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.5.1.1 ขนาดของการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.5.1.2 ระดับความยาก
 - 1.5.1.3 ความเข้มหรือความมั่นใจ
 - 1.5.2 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.5.2.1 การวัดความเข้ม หรือความมั่นใจ
 - 1.5.2.2 การวัดระดับความยาก
 - 1.5.2.3 การวัดแบบผสม
 - 1.5.2.4 การวัดความเข้มและขนาดของความยาก

1.5.3 วิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่นิยมใช้ในงานวิจัย

1.5.3.1 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.5.3.2 แบบวัดคู่ขนาน

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี

2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ตอนที่ 3 ผู้เรียนดนตรีและโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียนดนตรีในช่วงวัยรุ่น

3.1.1 พัฒนาการของวัยรุ่น (อายุ 12 - 18 ปี)

3.1.2 ดนตรีกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (15 - 18 ปี)

3.2 โรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

3.2.1 โรงเรียนวัดสุทัศนวราราม

3.2.2 วิทยาลัยนาฏศิลป์

3.2.3 โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตน (Self-Efficacy) เป็นแนวคิดที่ได้เสนอไว้ในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของบันดูรา เมื่อปี ค.ศ. 1977 โดยในระยะแรกบันดูราได้ใช้คำว่าความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตน (Efficacy Expectation) จากนั้นในปี ค.ศ. 1986 บันดูรา ได้กล่าวถึงแนวคิดนี้ โดยใช้ชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตน (Self-Efficacy) ซึ่งสมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต (2536) คาดคะเนว่าคำทั้งสองนี้ บันดูรานำมาใช้ในความหมายเดียวกัน โดยให้เหตุผลว่า งานของบันดูราที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตน ในระยะแรกบันดูราเสนอแนวคิดของความคาดหวังความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectation) โดยให้ความหมายว่าเป็นความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตน ในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง และความคาดหวังนี้เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม (Bandura, 1977a) แต่ต่อมามันดูรา (Bandura, 1986) ได้ใช้คำว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Perceived Self-Efficacy) โดยให้คำจำกัดความว่าเป็น

การประเมินความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยที่บันดูรานั้นไม่ได้กล่าวถึงคำว่า การคาดหวังอีกเลย ดังนั้นจึงคาดคะเนได้ว่า บันดูราได้นำคำว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มาใช้แทนคำว่า การคาดหวังความสามารถของตนเอง

แนวคิดที่สำคัญของทฤษฎีนี้คือ การเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยาและการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม เกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการทางปัญญาของแต่ละบุคคล ซึ่งนำไปสู่การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเองของแต่ละบุคคล การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นกลไกทางปัญญาและตัวแปรทางจิตที่สำคัญ เนื่องจากการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเลือก และการเริ่มต้นที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการตัดสินใจของบุคคลในการใช้ความพยายามเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก การประเมินว่าตนเองมีความสามารถเพียงใดจะเป็นตัวบ่งชี้ว่า บุคคลจะมีความพยายามในการทำงานมากเท่าใด ซึ่งบุคคลที่ประเมินว่าตนเองมีความสามารถ จะไม่เกิดความหวาดวิตกในการทำงาน และไม่ย่อท้อเมื่อต้องเจออุปสรรค (Bandura, 1977a, 1977b, 1982, 1986)

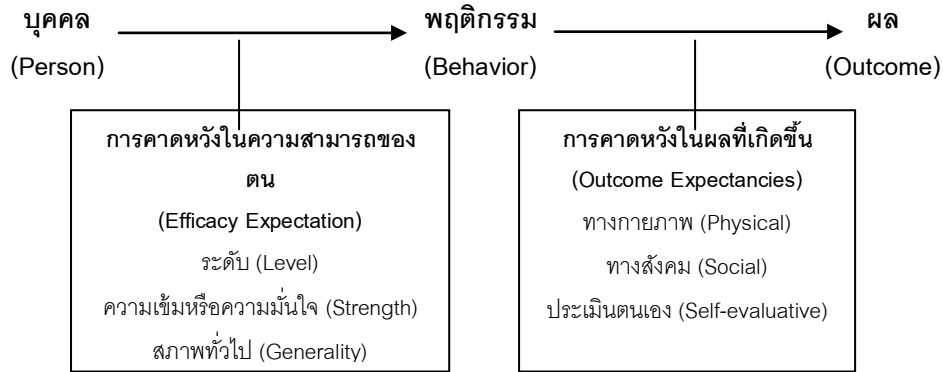
1.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) หมายถึง การที่บุคคลประเมินความสามารถของตนอย่างถี่ถ้วน ซึ่งพฤติกรรมนี้เกี่ยวกับความมั่นใจในการปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จ การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่เกี่ยวกับทักษะว่ามากหรือน้อย แต่เป็นการที่บุคคลสามารถประเมินตนเองว่าทักษะที่ตนเองมีอยู่นี้อยู่ในระดับใด นั่นคือความแตกต่างกันระหว่างการมีทักษะกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนั้นบุคคลที่มีทักษะระดับเดียวกัน การปฏิบัติงานอาจแตกต่างกันได้ หากมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่แตกต่างกัน (Bandura, 1986)

1.2 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากแนวคิดทฤษฎีของบันดูรา ที่กล่าวว่า คนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงมักมีความคาดหวังผลสูงด้วย ในทางตรงกันข้าม คนที่ไม่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมักคาดหวังผลที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีแนวโน้มจะส่งผลในทางลบได้ โดยที่บันดูรา (Bandura, 1986) กล่าวว่า การคาดหวังในความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectation) แตกต่างจากการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้น (Outcome Expectation) นั่นคือ การคาดหวังในความสามารถ เป็นความมั่นใจของบุคคลว่าตนเองสามารถจะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เกิดผลที่ต้องการได้ ในขณะที่การคาดหวังในผลที่เกิดขึ้น หมายถึง การคาดคะเนของบุคคลว่าการกระทำนั้น จะนำไปสู่ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่างเช่น เรามีความเชื่อมั่นว่าเราจะสามารถกระโดดได้สูง 6 ฟุต เรียกว่าการคาดหวังในความสามารถ แต่หากนึกถึงการขึ้นชมยกย่องของสังคม หรือความภูมิใจในตัวเองเมื่อเรากระโดดได้สูง 6 ฟุต เรียกว่าการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้น

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างการคาดหวังในความสามารถของตนเองกับการคาดหวังผลที่เกิดขึ้น (ที่มา: Bandura, 1997, แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย)

จากแผนภาพจะแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลตัดสินใจว่าจะกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การคาดหวังในความสามารถของตนเอง และอีกส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การคาดหวังในผลที่เกิดขึ้น ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างการคาดหวังทั้งสองส่วน แสดงได้ดังภาพนี้

		การคาดหวังผลที่เกิดขึ้น (Outcome Expectancies)	
		-	+
การคาดหวังความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectation)	+	เกิดการประท้วง (Protest) เกิดความไม่พอใจ (Grievance) โทษสังคม (Social Activism) โทษสภาพแวดล้อม (Milieu Change)	พบกับผลที่เป็นประโยชน์ (Productive Engagement) ทะเยอทะยาน (Aspiration) ความพอใจในตนเอง (Personal Satisfaction)
	-	การยอมแพ้ (Resignation) ความเฉื่อยชา (Apathy)	การลดค่าของตนเอง (Self-devaluation) ความท้อแท้ (Despondency)

ภาพที่ 2 ผลที่เกิดจากการคาดหวังความสามารถของตนเองและการคาดหวังผลที่เกิดขึ้นในระดับต่าง ๆ (ที่มา: Bandura, 1997, แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย)

จากแผนภาพแสดงให้เห็นว่า ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงและมีการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้นสูง บุคคลนั้นจะมีความพึงพอใจในตนเอง มีความทะเยอทะยาน แต่ถ้าบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำและมีการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้นต่ำด้วย ก็จะทำให้บุคคลนั้นเฉื่อยชา และไม่สนใจกับงานหรือผลที่เกิดขึ้น หากบุคคลนั้นมีความสามารถในการรับรู้ตนเองสูง แต่มีการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้นต่ำ ก็จะทำให้บุคคลนั้น มักจะโทษสิ่งแวดล้อม รวมถึงคนรอบข้าง ในขณะที่ทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลนั้นมีความสามารถในการรับรู้ตนเองต่ำ แต่มีการคาดหวังในผลที่เกิดขึ้นสูง ก็จะทำให้บุคคลนั้นเป็นคนไม่มั่นใจในตนเอง และมีการประเมินตนเองที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

1.3 การรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเอง

มีนักวิชาการทางดนตรีหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเองไว้ในทางเดียวกัน คือ ระดับความมั่นใจในความสามารถของตนเองในฐานะนักดนตรี และความมั่นใจในการพิชิตเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ตึงเครียด เช่น การบรรเลงต่อหน้าสาธารณชน (Stipek, 1998; O'Neill & McPherson, 2002) ซึ่งมีงานวิจัยทางดนตรีที่สนับสนุนแนวคิดนี้ เช่น งานวิจัยของแมคเฟียสัน และ แมคคอคมิก (McPherson & McCormick, 2000) ที่ได้ศึกษานักเรียนดนตรีจำนวน 349 คน อายุระหว่าง 9-18 ปี โดยให้นักเรียนทำแบบสอบถามก่อนการสอบปฏิบัติดนตรี ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การที่นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง นักเรียนจะทำการสอบได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่สามารถรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งการค้นพบครั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคิดทางการศึกษาในวิชาจิตศาสตร์ของพินทริช และ ชังค์ (Pintrich & Schunk, 1996) ที่กล่าวว่า นักเรียนที่มีการผลการเรียนจิตศาสตร์ในระดับสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง จะมีแนวโน้มในการทำงานครั้งต่อไปได้ดีกว่านักเรียนในระดับเดียวกันที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยูน (Yoon, 1997) ที่ได้ศึกษาการเลือกทำกิจกรรมของนักเรียน ระหว่างกีฬากับดนตรีพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เลือกกิจกรรมดนตรีเป็นเด็กนักเรียนที่รู้ว่าตนเองมีความสามารถทางดนตรีและรักดนตรี

อย่างไรก็ตาม แนวคิดที่กล่าวมาก็มีข้อขัดแย้งกับงานวิจัยของ โอนีล (O'Neill, 1999 อ้างถึงใน O'Neill & McPherson, 2002) ที่พบว่า สิ่งที่มีความสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจในการฝึกซ้อมดนตรี คือ การจัดกิจกรรมดนตรี ซึ่งจะให้ผลมากกว่า การสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเอง หมายถึง ระดับความมั่นใจในความรู้ความสามารถทางดนตรีของผู้เรียน

1.4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบหลัก ๆ อยู่ 4 ส่วน ได้แก่ ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) และ สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (Bandura, 1997)

1.4.1 ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตนเอง เมื่อบุคคลประสบความสำเร็จย่อมทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น และจะยิ่งพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองให้มากขึ้นอีกถ้าเกิดความสำเร็จบ่อยครั้งยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ประสบความล้มเหลวในบางครั้ง อาจมีผลกระทบต่อ การรับรู้ความสามารถของตนเองบ้างหรือไม่มีเลย เพราะบุคคลเหล่านี้มักมองว่าความล้มเหลวนั้น เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ตรงกันข้ามกับบุคคลที่ทำงานแล้วประสบแต่ความล้มเหลวอยู่บ่อยครั้ง อาจมีผลทำให้บุคคลนั้นประเมินความสามารถของตนเองต่ำ และมีแนวโน้มที่จะประสบความล้มเหลวในงานอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายกัน

1.4.2 การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เมื่อบุคคลเห็นพฤติกรรมของผู้อื่น (เป็นผู้ที่มีความสามารถระดับเดียวกับตนเอง) ที่กระทำพฤติกรรมแล้ว ประสบผลสำเร็จ จะส่งผลให้บุคคลนั้นมีการรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มจะคิดได้ว่า ในเมื่อผู้อื่นที่มีความสามารถระดับเดียวกับตนเองสามารถประสบความสำเร็จได้ ตนเองก็สามารถประสบความสำเร็จได้เช่นกัน ในขณะเดียวกัน หากได้เห็นผู้อื่นที่มีความสามารถระดับเดียวกับตนเองประสบความล้มเหลว ก็อาจส่งผลให้ขาดความมั่นใจหรือประเมินความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองก็เปลี่ยนไป และอาจส่งผลให้ประสบความล้มเหลวเช่นกัน

1.4.3 การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการใช้คำพูดเพื่อพยายามทำให้บุคคลมีความมั่นใจ มีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น โดยผลสำเร็จของการใช้คำพูดชักจูง ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้

1.4.3.1 การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) จะส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยการให้ข้อมูลป้อนกลับในทางการให้กำลังใจ การลบเลือนความเชื่อที่ว่าตนเองไม่มีความสามารถ จะช่วยให้บุคคลมีความพยายามซึ่งเป็นผลให้ประสบความสำเร็จได้ และช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองได้

1.4.3.2 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง (Credibility) ถ้าผู้ชักจูงมีความน่าเชื่อถือและมีความสำคัญต่อผู้ถูกชักจูงมาก จะมีแนวโน้มช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองได้มากขึ้น

1.4.3.3 การเพิ่มความพยายาม (Increase Effort) การพุดจูงใจจะช่วยให้ผู้ถูกชักจูงเพิ่มความพยายามในการทำงานได้มากขึ้น และเมื่อผู้ถูกชักจูงพยายามมากขึ้นก็มีโอกาสประสบความสำเร็จสูงขึ้น ซึ่งมีผลทำให้ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มสูงขึ้น

1.4.4 สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) การรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่วนหนึ่งมาจากสภาวะทางร่างกาย และอารมณ์ คือ ถ้าร่างกายอยู่ในสภาวะที่พร้อมก็จะสามารถกระทำพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายไว้ แต่ถ้าสภาพร่างกายไม่สมบูรณ์ อาจเป็นเหตุให้การรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง ในอีกมุมหนึ่งหากร่างกายถูกกระตุ้นมากเกินไปโดยเฉพาะทางด้านอารมณ์ซึ่งส่งผลให้เกิดความกลัว ความวิตกกังวลหรืออยู่ในสภาวะของความเครียด อาจเป็นเหตุให้การรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลงเช่นกัน

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีความสำคัญต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาระดับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

1.5 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมีหลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีพยายามสร้างการวัดให้สอดคล้องกับมิติการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงมิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่เป็นที่นิยมใช้ในงานวิจัยทั่วไป

1.5.1 มิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Dimensions of Self-efficacy) มีผลทำให้ลักษณะของการรับรู้ความสามารถของตนเองของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป โดยบันดูราได้แบ่งมิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ออกเป็น 3 มิติ (Bandura, 1977) ดังนี้

1.5.1.1 มิติด้านความยาก (Magnitude) หมายถึง ปริมาณความยากง่ายของงานที่บุคคลเชื่อว่าตนสามารถปฏิบัติได้

1.5.1.2 มิติด้านทั่วไป (Generality) หมายถึง ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการกระทำพฤติกรรมในสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งประสบการณ์ในการปฏิบัติงานบางอย่างก่อให้เกิดความสามารถในการกระทำพฤติกรรมในสถานการณ์อื่นที่คล้ายคลึงกันได้

1.5.1.3 มิติด้านความเข้มหรือความมั่นใจ (Strength) หมายถึง ระดับความมั่นใจของบุคคลที่ประเมินว่าตนสามารถทำงานได้หรือไม่

จากการศึกษาเรื่องมิติของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษามิติด้านความเข้มหรือความมั่นใจ (Strength) โดยการให้นักเรียนทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีที่เป็นแบบวัดแบบปรนัย และให้นักเรียนทำการประเมินความมั่นใจของตนเองในแต่ละข้อทันที

1.5.2 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดีและบ็อบโก (Lee and Bobko, 1994 อ้างถึงใน อมรรัตน์ บุปผโชติ, 2546) ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวทฤษฎีของบันดูรา พบว่ามีวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง 4 วิธีด้วยกัน ดังนี้

1.5.2.1 การวัดระดับความยาก (Self-Efficacy Magnitude) เป็นวิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในมิติที่หนึ่ง และเป็นวิธีที่นิยมนำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองรองลงมาจาก การวัดความเข้ม หรือความมั่นใจ (Self-Efficacy Strength) วิธีการวัดนี้จะวัดโดยการถามผู้ตอบว่า เขาสามารถปฏิบัติงานที่กำหนดให้ที่มีระดับความยากขึ้นได้มากน้อยเพียงใด คำตอบมักจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนชนิด ใช่/ไม่ใช่ ถ้าตอบใช่ได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่ใช่ได้ 0 คะแนน ดังนั้นหากได้คะแนนสูงก็แสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

1.5.2.2 การวัดความเข้ม หรือความมั่นใจ (Self-Efficacy Strength) เป็นวิธีวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในมิติที่สอง และเป็นวิธีที่นำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด การวัดทำได้โดยการถามผู้ตอบว่า เขามีความมั่นใจในการปฏิบัติงานที่ตนได้กระทำอยู่ในระดับใด ข้อคำถามมักมีลักษณะให้ประเมินความมั่นใจเริ่มจากไม่มีความมั่นใจ จนถึงมีความมั่นใจเต็มที่

1.5.2.3 การวัดแบบผสม คือ การวัดที่ใช้ทั้งความเข้มและขนาดของความยาก โดยการวัดแบบผสมนี้จะใช้ข้อคำถามเดียวแต่มีคำตอบแยกเป็น 2 ช่อง ช่องหนึ่งเป็นแบบ ใช่ / ไม่ใช่ อีกช่องหนึ่งจะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าหรือใช่เป็นร้อยละ

1.5.2.4 การวัดความเข้มและขนาดของความยาก เหมือนกับวิธีที่ 3 แต่มีข้อแตกต่างกัน คือ แปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (Z-score)

จากการศึกษาเรื่องการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการวัดด้านความเข้มหรือความมั่นใจ (Self-Efficacy Strength) โดยการให้นักเรียนทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีที่เป็นแบบวัดแบบปรนัย และให้นักเรียนทำการประเมินความมั่นใจของตนเองในแต่ละข้อทันที โดยมีระดับให้นักเรียนเลือกตอบ 4 ระดับ คือ ไม่มั่นใจว่าทำได้ มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้ ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้ และ มั่นใจมากกว่าทำได้

1.5.3 วิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่นิยมใช้ในงานวิจัย ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

1.5.3.1 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นข้อคำถามวัดความสามารถของตนเองอย่างเดียว (ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ, 2547; อรพรรณ บุตรกัตัญญ, 2549; อมรรัตน์ พาชิยานุกุล, 2545; กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา, 2539) ซึ่งมีตัวอย่างดังนี้

ข้อคำถาม	ระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง				
	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยมาก
	5	4	3	2	1
1. ฉันรู้ว่าฉันสามารถบรรเลงเปียโนได้ดีในการแสดงดนตรีที่จะเกิดขึ้น					

1.5.3.2 แบบวัดคู่ขนาน เป็นแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ต้องทำพร้อมกับแบบวัดผลสัมฤทธิ์ เพื่อทำการหาความสัมพันธ์ (รจเลช รัตนอาจารย์, 2547; อมรรัตน์ บุปไพโชติ, 2546; วรณกร หมอยาดี, 2544; ภัทรพรรณ สุขประชา, 2540) ซึ่งมีตัวอย่างดังนี้

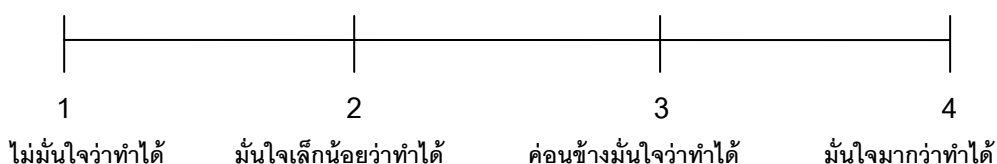
1. หลักการสำคัญของการประสานเสียงในเพลงยุคบาโรค คืออะไร

ก. homophony

ค. monophony

ข. heterophony

ง. polyphony

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี

ผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หรือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากการสอนของครูผู้สอน โดยพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนด คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ หรือทั้งสองอย่าง (Good,1973) ซึ่งสอดคล้องกับ ไพศาล หวังพานิช (2526) ที่ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ว่า หมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม หรือจากการสอน หรือหมายถึง ผลการเรียนการสอนหรือผลงานที่เด็กได้จากการประกอบกิจกรรมนั้น ๆ ก็ได้ (สุวิทย์ หิรัญยกานนท์ และคณะ, 2540 และชนินทร์ชัย อินทิวราภรณ์ และสุวิทย์ หิรัญยกานนท์, 2548)

ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี หมายถึง ความรู้ความสามารถในด้านเนื้อหาและทักษะทางดนตรีในการเรียนดนตรี โดยพิจารณาจากคะแนนสอบ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี จึงสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีและผลสัมฤทธิ์ทางด้านปฏิบัติ

2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ หลายด้าน ทั้งที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ในการสอนของครู เป็นต้น (ประเสริฐ เตชะนาราเกียรติ, 2532) โดยอิทธิพลที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตามที่ยอมรับกันว่า สติปัญญาของคนได้รับการถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม และยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ เกี่ยวข้องด้วย เช่น ประสบการณ์การเรียนรู้ ความสนใจ สังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมรอบตัวของบุคคล (Gagne, อ้างถึงใน น้ำเพชร ลินทอง, 2541)

Bloom (1979) ได้ศึกษาลักษณะของผู้เรียนและการเรียน สรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี 3 ตัวแปร คือ

1. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต้องเรียน และมีมาก่อนการเรียน ได้แก่ ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. ตัวแปรที่เกี่ยวกับลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะแสดงออกเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้แก่ ความสนใจและเจตคติต่อเนื้อหาที่เรียนในโรงเรียน การยอมรับความสามารถและบุคลิกภาพ

3. คุณภาพการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรง การแก้ไขข้อผิดพลาด และ การรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอมอร์ จังศิริพรปกรณ์ (2549) ที่กล่าวถึงประเภทหรือองค์ประกอบของผลการเรียนรู้ ว่ามีดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย เป็นการเรียนรู้ด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด ซึ่งเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา เช่น ความจำ ความคิด การเลือกวิธีแก้ปัญหา การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ การตัดสินใจของสิ่งต่าง ๆ เป็นต้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในส่วนของสมอง
2. ด้านจิตพิสัย เป็นการเรียนรู้ด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเกี่ยวกับค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม เจตคติ
3. ด้านทักษะ ความชำนาญ เป็นการเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ ซึ่งเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว กล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การประสานงานของการใช้อวัยวะต่าง ๆ เช่น การเขียน การอ่าน การพูด การวาดภาพ การเล่นดนตรี เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบของผลการเรียนรู้ ประกอบด้วยด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะความชำนาญ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีขึ้น

2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

การวัดและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนซึ่งได้ดำเนินการควบคู่กันไป การบูรณาการการวัดและประเมินผลกับการจัดการเรียนรู้ จึงส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนหลายประการ อาทิ ได้ข้อมูลย้อนกลับที่จะช่วยติดตาม กำกับ ดูแลความก้าวหน้าของผู้เรียน นำผลมาปรับแนวทางการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักในความสามารถและพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพ สามารถค้นพบความรู้ใหม่ และคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีตนเองได้ (กรมวิชาการ, 2545) ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของ ไพศาล หวังพานิช (2526) ที่กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่ามีความรู้ในระดับใด มีความสามารถเพียงใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอนคือ 1) การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติ หรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน การ

วัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) และ 2) การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมการเรียนรู้อื่นๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ 1) การวัดด้านปฏิบัติ ซึ่ง ฦรุต ๓ุทธจิตต์ (2544) กล่าวว่า การประเมินผลทักษะดนตรี มักมุ่งเน้นไปสู่การปฏิบัติเดีวมากกว่าปฏิบัติกลุ่ม การประเมินจึงต้องกระทำเป็นรายบุคคลและต้องประเมินทักษะต่าง ๆ ให้ครบตามทีผู้สอนสอนไป และ 2) การวัดด้านเนื้อหา ซึ่งวัดความรู้ในด้านเนื้อหาดนตรี โดยพิจารณาจากคะแนนสอบ ส่วนใหญ่มีการวัด 2 แบบ คือ แบบปรนัย และแบบอัตนัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนในการเลือกวิธีการให้เหมาะสม โดยในส่วนของเนื้อหาทฤษฎีดนตรีนั้น ประกอบด้วย 10 หัวข้อที่สำคัญได้แก่ 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงเมเจอร์ 7) กุญแจเสียง 8) โหมด 9) ทริยแอด และ 10) คอร์ด (ฦชชา โสคติยานุรักษ์, 2550)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยรวมถึงสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีของโรงเรียนทีผู้วิจัยเลือกใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจทีจะศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเนื้อหาดนตรีทีผู้วิจัยเลือกศึกษา ประกอบด้วย 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงเมเจอร์ 7) กุญแจเสียง 8) ทริยแอด และ 9) คอร์ด

ตอนที่ 3 ผู้เรียนดนตรีและโรงเรียนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียนดนตรีในช่วงวัยรุ่น

เด็กในวัยนี้มีความคิดอ่านลึกซึ้งกว่าเด็กในช่วงวัยรุ่นตอนต้น แต่ยังคงมีลักษณะของเด็กอยู่ แม้ว่าในหลายโอกาสหลายเวลาดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว การพูดคุยกันด้วยเหตุผลความเข้าใจ ด้วยคำพูดทีอ่อนโยน ให้ความเคารพในตัวเด็กจึงดูจะเป็นสิ่งทีช่วยให้การติดต่อรหว่างผู้ใหญ่และเด็กราบรื่นไม่ก่อให้เกิดปัญหา (ฦรุต ๓ุทธจิตต์, 2541)

3.1.1 พัฒนาการของวัยรุ่น (อายุ 12 - 18 ปี) ฮาวิเฮิร์ส (Havihurst, 1957 อ้างถึงในสรุวงค์ ไคว้ตระกูล, 2552) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการของวัยรุ่นดังนี้

1. สามารถสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมวัย ทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศได้อย่างมีวุฒิภาวะหรือแบบผู้ใหญ่

2. สามารถทีจะแสดงบทบาททางสังคมได้เหมาะสมกับเพศของตน

3. ยอมรับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและสามารถปรับตัวได้
4. มีความอิสระทางด้านจิตใจและอารมณ์จากพ่อแม่และผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด
5. เลือกและเตรียมตัวที่จะเลือกอาชีพในอนาคต
6. เตรียมตัวเพื่อการแต่งงานและการมีครอบครัว
7. พัฒนาทักษะทางเชาวน์ปัญญาและความคิดรวบยอดต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับสมาชิกของชุมชนที่มีสมรรถภาพ
8. มีความต้องการที่จะแสดงพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบทางสังคม

จากข้อความข้างต้น นักจิตวิทยาในกลุ่มปัญญานิยมเห็นว่า บุคคลเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจสัญลักษณ์ สิ่งที่เป็นนามธรรมและมีกลวิธีในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนได้ (กฤษศรี คำชาย, 2542) โดยวัยรุ่นช่วงนี้เป็นวัยแห่งความคิดเพื่อฝัน บางทีก็ฟุ้งซ่าน มีการเริ่มสร้างปรัชญาชีวิตและอุดมคติของตน โดยส่วนใหญ่แล้ว วัยรุ่นช่วงนี้จะเริ่มหาทางประกอบอาชีพและประสบความสำเร็จ หรือบางคนอาจประสบความสำเร็จในวัยนี้ ดังนั้นช่วงวัยนี้จึงเป็นวัยที่สำคัญในชีวิตของคน (สุชา จันทน์เอม, 2529) นอกจากนี้ในช่วงของวัยรุ่นมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียน การทำงาน หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยทั่วไปแล้วเมื่อโตขึ้นเด็กมักจะถ่อมตัวมากขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็สามารถรับรู้ความสามารถของตนได้มากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่หากเด็กประเมินความสามารถของตนเองต่ำกว่าความเป็นจริงจะทำให้เกิดปัญหาเรื่องแรงจูงใจตามมา กล่าวคือ เด็กจะไม่กล้าทำงานที่ยากและทำทนายเนื่องจากกลัวความล้มเหลว ตรงกันข้ามกับเด็กที่รับรู้และสามารถประเมินความสามารถของตนได้ตรงตามความเป็นจริง จะสามารถทำงานต่าง ๆ ได้อย่างดี (กฤษศรี คำชาย, 2542)

3.1.2 ดนตรีกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (15 – 18 ปี) โดยณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541) กล่าวถึงในด้านดนตรีว่า เด็กในวัยนี้ควรทราบความต้องการของตนแล้วว่า ตนต้องการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกหรือไม่ ถ้าต้องการเลือกดนตรีเป็นวิชาเอกเพื่อศึกษาต่อไป ควรมีความรู้ความเข้าใจในวิชาการด้านดนตรีมากพอสมควร ทั้งนี้เพื่อการศึกษาดนตรีในระดับสูงต่อไป ผู้เรียนควรมีความรับผิดชอบต่อตนเองได้ขึ้นกว่าวัยที่ผ่านมา การฝึกซ้อม การพยายามแก้ไขข้อบกพร่องในการเล่นเมื่อผู้สอนแนะนำ ควรดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ สิ่งดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้นั้นส่วนหนึ่งเนื่องมาจากสำนึกในตัวเอง ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากพัฒนาการด้านสติปัญญา ความคิด แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นผลของการสอนและสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน

ประการสำคัญที่ดนตรีเข้ามามีบทบาทกับผู้เรียนในวัยนี้ คือ การกล่อมเกล่าอารมณ์ที่ไม่คงที่นักให้อ่อนโยนลง มีการรับรู้ในความสวยงามของดนตรี ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของความ

งามทางด้านสุนทรียรสและเกิดความซาบซึ้งในดนตรี วิทยุนี้จึงจัดเป็นช่วงระยะที่สำคัญมากระยะหนึ่งในการสร้างเสริมความเป็นตัวของตนเองในการแสดงออกโดยมีดนตรีเป็นสื่อ

3.2 โรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2541) กล่าวว่า หลักสูตรดนตรีในมัธยมปลายนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับมัธยมต้น คือ มีวิชาดนตรีศึกษาซึ่งผู้เรียนในระดับนี้ทุกคนเลือกเรียนได้ และวิชาดนตรีสำหรับผู้เลือกเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก ความลึกซึ้งในเนื้อหาวิชาจึงมีเพิ่มมากขึ้น ผู้เรียนจึงต้องทุ่มเทเวลาให้กับตัวเองมากขึ้น ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่ผู้เรียนควรพัฒนา และควรได้รับความช่วยเหลือจากครู อาจารย์ หรือผู้ใกล้ชิด คือ ประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งในช่วงวัยนี้เป็นวัยที่ร่างกายเจริญเติบโตเต็มที่ พละกำลังที่มีอยู่เหลือเฟือ ถ้าได้นำมาใช้ในทางที่ถูก ย่อมช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการทำงานได้เป็นอย่างดี และเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป การร่วมกิจกรรมดนตรีจึงเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยสร้างเสริมประสิทธิภาพในตนเองได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมต่าง ๆ ทางดนตรีที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมยังคงเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนน่าจะเป็นผู้จัดให้ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ซึ่งควรมีรูปแบบและหลักของการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านดนตรีของผู้เรียนอย่างจริงจัง โดยเฉพาะกิจกรรมพิเศษนอกห้องเรียนควรมีความเข้มข้นจริงจัง เพราะเป็นวิถีทางที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกด้านดนตรีได้โดยตรง ซึ่งโรงเรียนที่เห็นความสำคัญและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทางดนตรีอย่างสม่ำเสมอ คือ โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี หรือ โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของคำว่า “Pre-College Music Education” หรือ “การเรียนเตรียมอุดมดนตรี” ซึ่งโพลิฟเนีย (Polifonia, 2007) ได้ให้นิยามว่า เป็นการเรียนดนตรีที่มุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมผู้เรียนเพื่อเรียนต่อในสถาบันการศึกษาด้านดนตรีที่สูงขึ้นเพื่อที่จะเป็นนักดนตรีที่มีความสามารถ ซึ่งการเรียนในลักษณะนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องทุ่มเทเวลาให้กับตัวเองมากขึ้นทั้งในด้านการฝึกซ้อมและการทบทวนบทเรียน รวมถึงต้องได้รับการช่วยเหลือจากครู อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ความรู้และสร้างกิจกรรมในการพัฒนาด้านดนตรี เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดแก่ตัวผู้เรียน

ในปัจจุบันนี้ มีโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีหลายแห่ง อาทิ โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยนาฏศิลป์ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เป็นต้น (โรงเรียน

มาแต่ร์เดอีวิทยาลัย, 2555; โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี, 2554; โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน, 2554; โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา, 2554; วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล; 2554, โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต, 2554; กรมศิลปากร, 2554; โรงเรียนวัดสุทธิวราราม, 2554; โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร, 2554) ซึ่งผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษา 3 แห่ง คือ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตภูมิภาคเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกันเนื่องจากเป็นพื้นที่บริเวณทล รวมถึงมีจำนวนหน่วยกิตการเรียนวิชาดนตรีอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยโรงเรียนทั้ง 3 แห่งที่ผู้วิจัยเลือก มีประวัติความเป็นมาดังนี้

3.2.1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

โรงเรียนวัดสุทธิวรารามมีความประสงค์ที่จะส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีให้ได้รับการพัฒนาสูงสุดเต็มศักยภาพ จึงได้ร่วมมือกับคณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จัดทำหลักสูตรโครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรี (Honors Program) ขึ้นสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 (ม.4 – ม.6) ซึ่งจะเปิดรับสมัครนักเรียนในปีการศึกษา 2549 เป็นปีแรก

หลักสูตรนี้ออกแบบให้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถพิเศษหรือมีอัจฉริยภาพทางดนตรีได้เข้าเรียนดนตรีในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างเข้มข้น ดูแลหลักสูตรและฝึกสอนโดยคณาจารย์จากคณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นหลัก ตลอด 3 ปี (โรงเรียนวัดสุทธิวราราม, 2550)

3.2.2 วิทยาลัยนาฏศิลป์

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถานศึกษาที่มุ่งผลิต นักเรียน นักศึกษา ผู้มีความเป็นเลิศด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ ผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากลให้เกิดความก้าวหน้าทางสติปัญญา สามารถพัฒนาตนเองให้เพียงพอพร้อมด้วยวิชาการ จริยธรรม และคุณธรรม อีกทั้งยังเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี มีการจัดการเรียนการสอนอันประกอบด้วยการศึกษาวิชาสามัญและศิลปะตามหลัก สูตรกระทรวงศึกษาธิการ

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เดิมมีชื่อว่า “โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์” เปิดสอนครั้งแรกเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ.2477 นับเป็นสถาบันของชาติแห่งแรกที่ทำให้การศึกษา ทั้งวิชาสามัญและวิชาศิลปะ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ก่อตั้งโรงเรียนนี้คือ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ อธิบดีคนแรกของกรมศิลปากร

พ.ศ.2488 หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 นายกรัฐมนตรีบัญชาให้แก้ไขปรับปรุง การศึกษาของโรงเรียนสังคีตศิลป์ใหม่และ เปลี่ยนชื่อเป็น “ โรงเรียนนาฏศิลป์” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ของทางราชการ
2. เพื่อบำรุงรักษาและเผยแพร่ นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
3. เพื่อให้ศิลปทางดนตรีและโขน – ละคร ภายในประเทศมีฐานะเป็นที่ยกย่อง

เมื่อเปิดโรงเรียนนาฏศิลป์ ปี พ.ศ.2488 นับแต่นั้นมา โรงเรียนนาฏศิลป์ก็ขยายการศึกษา ทั้งนาฏดุริยางคศิลป์ไทยและสากล กองการสังคีตมาขึ้นกับกอง ศิลปศึกษา และได้รับการยกฐานะ ให้เป็น “วิทยาลัยนาฏศิลป์” เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ. ศ.2515

วิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้าน นาฏศิลป์ ดนตรี มีการจัดการเรียนการสอนอันประกอบด้วยการศึกษาวิชาสามัญและศิลปะตาม หลัก สูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับนาฏศิลป์ขั้นต้น รับผู้สำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เข้าศึกษาตาม หลักสูตร 3 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ขั้นต้น

ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง รับนักเรียนต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ขั้นต้นปีที่ 3 และนักเรียนที่ สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) เข้าศึกษาตามหลักสูตร 3 ปี ได้รับ ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง

ระดับนาฏศิลป์ขั้นสูง รับนักเรียนต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางเข้าศึกษาต่อ 2 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ขั้นสูง หรือเทียบเท่าอนุปริญญา

ในปีการศึกษา 2519 ได้ขยายการศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี โดยสมทบกับสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล ในคณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ รับศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยนาฏ ศิลป์ในระดับนาฏศิลป์ขั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ได้รับปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) ต่อมาในปีการศึกษา 2541 กรมศิลปากรได้จัดตั้ง “สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” ขึ้น โดยจัด การศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล รับนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษาในระดับนาฏศิลป์ขั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และ คณะศิลปศึกษา (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2544)

3.2.3 โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนลักษณะพิเศษในพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ส่งเสริมฟื้นฟูและอนุรักษ์การดนตรี เพื่อ

ส่งเสริมทักษะ และความเป็นเลิศทางดนตรีของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งดนตรีไทยและ ดนตรีสากล ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนสายสามัญ รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและ พัฒนาสู่มาตรฐานสากลได้ ตลอดจนได้ต้นแบบการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ส่งเสริมศักยภาพ ด้านดนตรีที่ได้มาตรฐานสากล ความรู้ความสามารถด้านดนตรีสามารถยึดเป็นอาชีพได้ ความรู้ ความสามารถด้านสายสามัญ สามารถศึกษาต่อได้ในระดับมหาวิทยาลัยทั่วไปได้เช่นเดียวกับ นักเรียนที่จบการ ศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาอื่น ๆ (โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร, 2548)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบโรงเรียนที่เปิดสอนหลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรีในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล

หัวข้อ	โรงเรียนวัดสุทธวราราม	วิทยาลัยนาฏศิลป์	โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร	สรุปผล
จำนวนปีที่พัฒนาหลักสูตรเน้นด้านดนตรี	พ.ศ. 2550 - 2555 (5 ปี)	พ.ศ. 2515 - 2555 (40 ปี)	พ.ศ. 2536 - 2555 (19 ปี)	ลำดับการก่อตั้งหลักสูตรเน้นด้านดนตรีนั้น วิทยาลัยนาฏศิลป์ เริ่มก่อตั้งเป็นที่แรก ตามด้วย โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนวัดสุทธวราราม ตามลำดับ
หลักสูตรสายวิชาเฉพาะดนตรี	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 แต่ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 มีการแบ่งสายการเรียน เป็นสายสามัญ และ สายดนตรี	โรงเรียนวัดสุทธวรารามมีการแบ่งสายสามัญและสายดนตรีในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานครมีการเรียนดนตรีตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมีการแยกสายดนตรีเพื่อการเรียนดนตรีที่เข้มข้นขึ้นในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนวิทยาลัยนาฏศิลป์เน้นด้านดนตรีตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

หัวข้อ	โรงเรียนวัดสุทธิวาราม	วิทยาลัยนาฏศิลป์	โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร	สรุปผล
วัตถุประสงค์	<p>เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถพิเศษทางด้านดนตรี ให้ได้รับการพัฒนาสูงสุดเต็มศักยภาพ และส่งเสริมนักเรียนให้มีมาตรฐานทางดนตรีสู่ระดับสากลตลอดจนการแข่งขันระดับโลก อีกทั้งเน้นให้นักเรียนมีความพร้อมในด้านการศึกษาต่อดนตรีในระดับที่สูงขึ้นไป และพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข</p> <p>(โรงเรียนวัดสุทธิวาราม, 2550)</p>	<p>มุ่งผลิต นักเรียน นักศึกษา ผู้มีความเป็นเลิศด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ ผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากล ให้เกิดความมั่งคั่งทางสติปัญญา สามารถพัฒนาตนเองให้เพียบพร้อมด้วยวิชาการ จริยธรรม และคุณธรรม อีกทั้งยังเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี</p> <p>(กรมศิลปากร, 2544)</p>	<p>เพื่อส่งเสริมทักษะ และความเป็นเลิศทางดนตรีของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนสายสามัญ</p> <p>(โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร, 2548)</p>	<p>สรุปแล้ว ทั้ง 3 โรงเรียนมีวัตถุประสงค์ที่คล้ายกันคือ เพื่อผลิต ส่งเสริม และเตรียมความพร้อมนักเรียนในการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและสามารถประกอบวิชาชีพทางดนตรีได้ ไม่ว่าจะเป็น นักดนตรี หรือ ครูสอนดนตรี แต่สิ่งที่แตกต่างกัน คือ โรงเรียนวัดสุทธิวาราม มุ่งพัฒนานักเรียนเพื่อเป็นนักดนตรี ในขณะที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ มุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นครูและบุคลากรสายอาชีพ ในขณะที่มัธยมสังคีตนั้น ยังคงให้ความสำคัญกับวิชาการ</p>

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ บันดูรา และ ชังค์ (Bandura & Schunk, 1981) ได้ศึกษาผลของการตั้งเป้าหมายระยะสั้นต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 19 คน นักเรียนถูกแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการตั้งเป้าหมายระยะสั้น ซึ่งนักเรียนจะได้รับการฝึกให้ตั้งเป้าหมายระยะสั้นในการทำแบบฝึกหัดในแต่ละครั้งด้วยตนเอง กลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการตั้งเป้าหมายระยะยาว คือ นักเรียนจะตั้งเป้าหมายในการทำแบบฝึกหัดครั้งเดียวตลอดการฝึกทั้ง 7 ครั้ง กลุ่มที่ 3 ไม่มีการตั้งเป้าหมาย กลุ่มที่ 4 กลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้การตั้งเป้าหมายระยะสั้น มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า โดยผลของการศึกษานี้ เป็นไปในทางเดียวกับงานวิจัยของ ชังค์ (Shunk, 1994) ซึ่งศึกษาถึงอิทธิพลของการตั้งเป้าหมายและการประเมินตนเอง ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทักษะ และแนวโน้มในการทำงานในวิชาคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ มีงานวิจัยที่สอดคล้องกับการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น โดยบันดูรา และ เซอร์ไวเน่ (Bandura & Cervone, 1986) ได้ศึกษาผลของการตั้งเป้าหมายร่วมกับการให้ข้อมูลป้อนกลับต่อแรงจูงใจในการทำงาน การรับรู้ความสามารถของตน และความพึงพอใจในการทำงาน ซึ่งผลการศึกษาปรากฏให้เห็นว่าการตั้งเป้าหมายร่วมกับการให้ข้อมูลป้อนกลับมีแรงจูงใจในการทำงาน การรับรู้ความสามารถของตน และมีความพึงพอใจในการทำงานมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ ผลงานวิจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการคาดหวังผลของการทำงานในทางบวก ซึ่งเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก (Sanna & Pusecker, 1994)

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย ได้มีการนำแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง มาศึกษากับวิชาคณิตศาสตร์ โดยเป็นการศึกษาในด้านวิธีการกำกับตนเอง และการสอนตนเอง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ประชากรกลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าประชากรกลุ่มควบคุม (ฐิติพัฒน์ สงบกาย, 2533; จิตติมา จุมทอง, 2538)

จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ (2541) ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถทำนายได้จากการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งนับว่าเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของไอนา และ ซิดเซล (2009) ที่ศึกษาพบว่า ความสามารถในการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยสรุปความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ถ้านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ การเรียนรู้อาจจะถูกจำกัดอยู่ภายใต้การรับรู้ความสามารถของนักเรียน นักเรียนจะพยายามกระทำพฤติกรรมที่จะได้รับการตัดสินความสามารถของพวกเขาจากคนอื่น ๆ ทางบวก และจะหลีกเลี่ยงจากการถูกตัดสินในทางลบ พวกเขาจะมีความพยายามน้อยในการทำงานยาก และเลือกงานที่พวกเขาเชื่อว่ามีโอกาสจะทำสำเร็จเท่านั้น ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่น่าพึงพอใจ เพราะนักเรียนไม่ได้กระทำพฤติกรรมที่มุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ แต่ถ้านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง พวกเขาจะตั้งเป้าหมายในการเรียนเพิ่มขึ้นตามความสามารถและจะใช้ความพยายาม ความอดทนสูง ในการกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นตามลำดับ

การที่นักเรียนมีแรงจูงใจในพฤติกรรมที่มุ่งสู่ความสำเร็จ มีความต้องการที่จะทำงานเพื่อมาตรฐานอันดีเลิศ แต่ถ้านักเรียนรับรู้ว่าคุณมีความสามารถไม่เพียงพอแก่การทำงานนั้น ก็ยังไม่สามารถยืนยันได้แน่นอนว่า นักเรียนจะกระทำพฤติกรรมนั้นหรือไม่ ตัวอย่างเช่น นักเรียนมีความเชื่อว่าครูของเขาจะดีใจและชมเชยเขา ถ้าเขาทำเกรดได้สูงขึ้นในการสอบครั้งหน้า และตัวเขาเองก็จะมีความสุข (เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรม โดยคาดหวังถึงผลที่จะเกิดขึ้นในทางบวก) แต่ถ้าเขาเชื่อว่าเขาไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะทำการสอบครั้งหน้าให้ดี (การรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ) จากตัวอย่างดังกล่าวนี้ นักเรียนอาจจะไม่มีความพยายามเพื่อทำข้อสอบให้ได้ก็ว่าได้

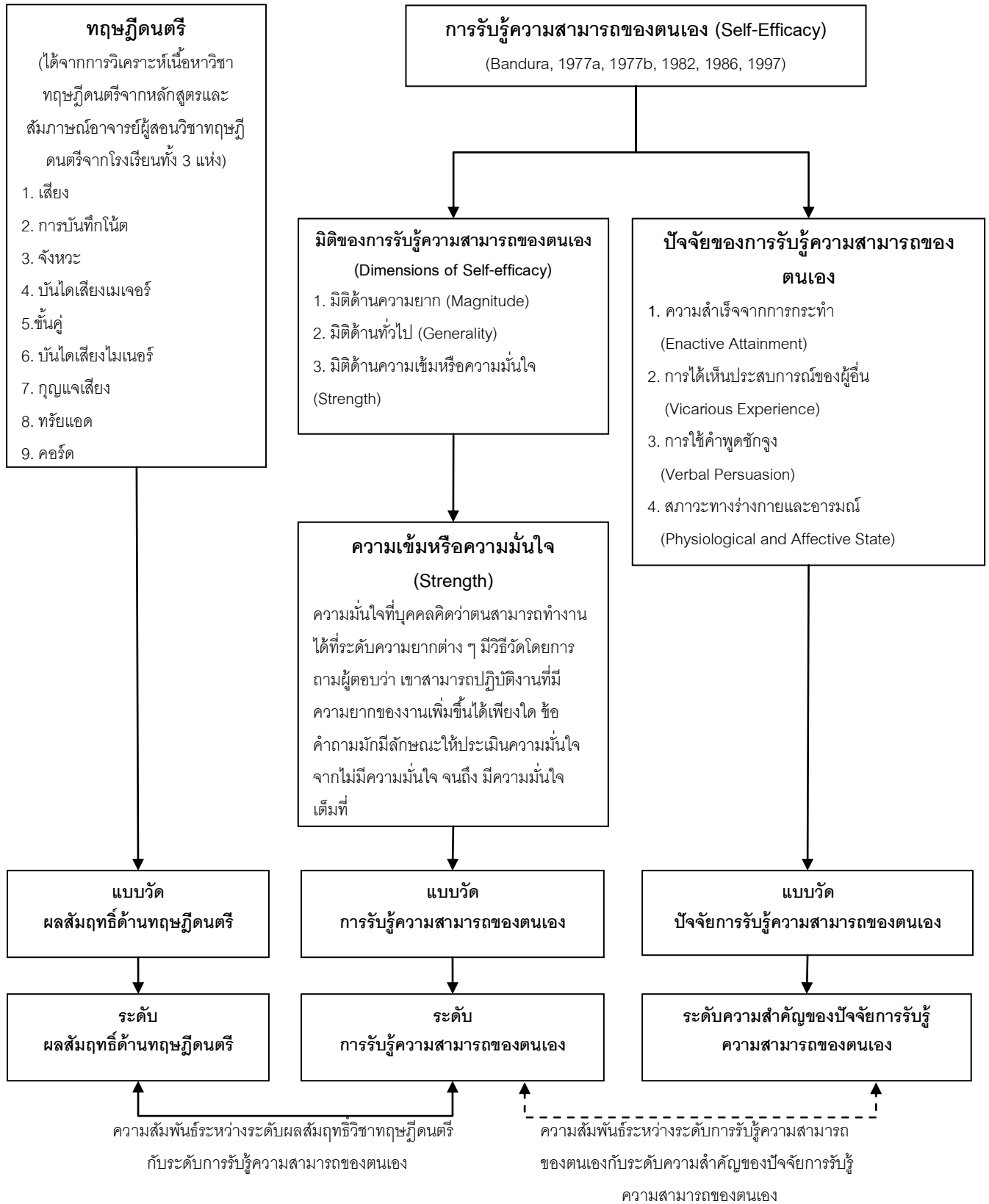
ดังนั้นนอกจากการจูงใจให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนอย่างมีสัมฤทธิ์ผลแล้ว การรับรู้ความสามารถของตนเอง ก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกถึงพฤติกรรมที่มุ่งสู่ความสำเร็จได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือกระทำพฤติกรรมที่เชื่อว่า ถ้าทำแล้วจะก่อให้เกิดผลการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งบันดูรา (Bandura, 1986) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีอิทธิพลต่อการเลือกกระทำพฤติกรรม ความพยายาม และการคงอยู่ของพฤติกรรม ซึ่งผลต่าง ๆ เหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นในรูปของผลการเรียนและทักษะต่าง ๆ

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยเลือกศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีและอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล และมีจำนวนหน่วยกิตวิชาดนตรีอยู่ในระดับเดียวกัน ซึ่งได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียนวิชาเอกดนตรีสากลที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554

ผู้วิจัยต้องการศึกษาระดับของการรับรู้ความสามารถของตนเองและระดับปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาแนวคิดจากทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของบันดูรา (Bandura, 1977a, 1977b, 1982, 1986, 1997) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับและนิยมใช้ในการศึกษาวิจัยในด้านต่าง ๆ โดยเลือกวัดมิติการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านความเข้มหรือความมั่นใจ เพื่อให้ได้มาซึ่งระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง รวมถึงศึกษาถึงปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเองเพื่อทราบถึงระดับปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีนั้น ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือจากการวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรด้านทฤษฎีดนตรีสากลจากทั้ง 3 โรงเรียนโดยวิเคราะห์ถึงเนื้อหาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีของทั้ง 3 โรงเรียนเพื่อให้ได้เนื้อหาที่ตรงกันได้แก่ 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงเมเจอร์ 7) กุญแจเสียง 8) ทริยแอด และ 9) คอร์ด ก่อนนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทราบถึงระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี หลังจากนั้นจึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลัก (เส้นที่บ) ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองกับระดับปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง (เส้นประ) นั้นเพื่อศึกษาว่าระดับการรับรู้ความสามารถของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับระดับปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเองหรือไม่ อย่างไร ซึ่งทั้งหมดนี้สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาชั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีของนักเรียน ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองและระดับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งการศึกษานี้ใช้การเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการ ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยได้สรุปเป็นกรอบในการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

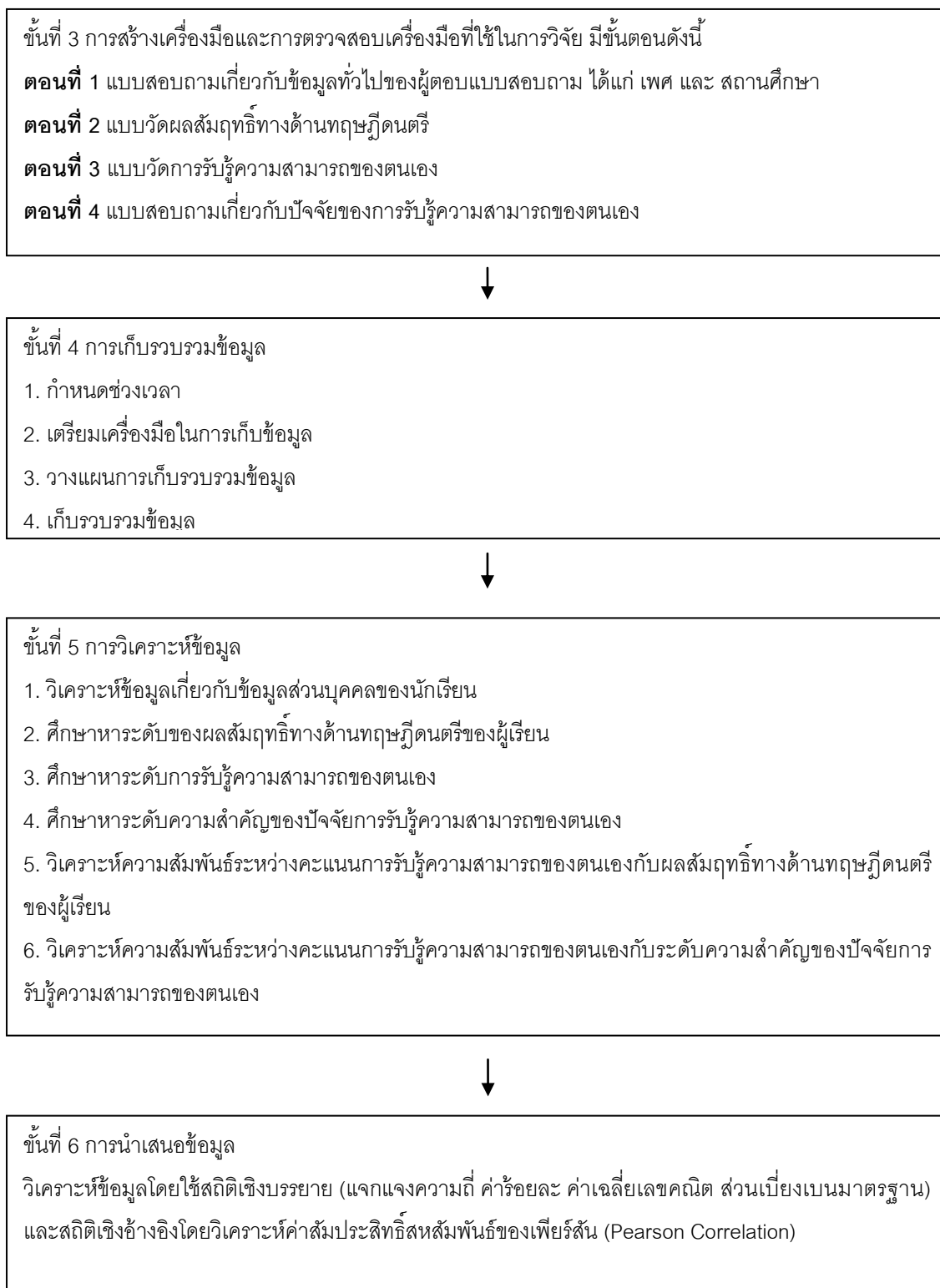
ขั้นที่ 1 ขั้นตอนเตรียมการ ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง
2. ศึกษาเนื้อหาของวิชาทฤษฎีดนตรีสากล
3. ศึกษาเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี
4. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 กำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ภาพที่ 4 กรอบในการดำเนินการวิจัย

โดยรายละเอียดของการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

ขั้นที่ 1 เตรียมการ ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศึกษาข้อมูลพื้นฐานโดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างกรอบในการวิจัยในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่ ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง การรับรู้ความสามารถทางดนตรีของตนเอง ปัจจัยที่ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง
2. ศึกษาเนื้อหาของวิชาทฤษฎีดนตรีสากล โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยรวมถึงสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาทฤษฎีดนตรีของโรงเรียนที่ผู้วิจัยเลือกใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. ศึกษาเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของผู้เรียน ได้แก่ ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี
4. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 กำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 โดยศึกษาสถานศึกษาชั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เท่านั้น เนื่องจากมีลักษณะสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกันเนื่องจากเป็นพื้นที่ปริมณฑล โดยเลือกสถานศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตด้านวิชาดนตรีในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นักเรียนที่เรียนวิชาเอกดนตรีสากลที่กำลังศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 แผนการเรียน ศิลป์-ดนตรี โรงเรียนวัดสุทธิวราราม จำนวน 5 คน วิทยาลัยนาฏศิลป์ จำนวน 26 คน และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 28 คน รวม 59 คน

ขั้นที่ 3 การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 4 ตอนคือ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทฤษฎีดนตรี 3) แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 4) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

3.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบตามสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ และ สถานศึกษา

3.2 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทฤษฎีดนตรี ผู้วิจัยสร้างข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) โดยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาทฤษฎีจากการวิเคราะห์หลักสูตรวิชาทฤษฎีดนตรีสากลของโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และ โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาวิชาทฤษฎีดนตรีที่กลุ่มตัวอย่างได้ศึกษา มาตรงกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนทั้ง 3 โรงเรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาวิชาทฤษฎีดนตรีสากลที่ครอบคลุม โดยเนื้อหาเหล่านี้ประกอบไปด้วย 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงเมเจอร์ 7) กุญแจเสียง 8) ทริยแอด และ 9) คอร์ดจากนั้นจึงนำมาสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทฤษฎีดนตรี โดยวัดพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้อของนักเรียนตามหลักของ Bloom 3 ขั้นแรก คือ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านความเข้าใจ (Comprehension) และด้านการนำความรู้ไปประยุกต์ (Application) (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2552) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาที่ต้องการวัด โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาทางทฤษฎีดนตรีที่กลุ่มตัวอย่างได้ศึกษามาแล้ว ซึ่งในการวิจัยนี้ได้สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ขั้นที่ 2 สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี ให้สอดคล้องกับตารางวิเคราะห์เนื้อหา โดยสร้างเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน ส่วนของเครื่องมือวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทฤษฎีดนตรีนั้น เป็นแบบวัดที่ต้องทำพร้อมกับแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของ ชันค์ แฮนสัน และคอคซ์ (Schunk, Hanson and Cox, 1987 อ้างถึงในฐิติพัฒน์ สงบกาย, 2533)

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบเครื่องมือโดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบเครื่องมือด้านความตรงในเนื้อหา (Content Validity) นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกันคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหา ด้วยการหาค่าดัชนี

ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนนระดับ 3 ระดับ คือ

1 = สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ และ -1 = ไม่สอดคล้อง (สุวิมล ตีรพานันท์, 2548)

โดยมีผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- 1) อาจารย์สอนทฤษฎีดนตรีสากล โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
- 2) อาจารย์สอนทฤษฎีดนตรีสากล วิทยาลัยนาฏศิลป์
- 3) อาจารย์สอนทฤษฎีดนตรีสากล โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร

ขั้นที่ 3 นำเครื่องมือที่ปรับแก้ความตรงในเนื้อหา (Content Validity) ไปทดลองใช้ เครื่องมือ (Try Out) โดยเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เอกวิชาดนตรี โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร แผนการเรียน วิทย์-คณิต จำนวน 24 คน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทำข้อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี ซึ่งเป็นการวัดแบบปรนัยแบบเลือกคำตอบ (Multiple-Choice Items) มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบโดยหาค่าความเที่ยง (Reliability) ใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน จากนั้นนำผลการวัดมาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าระดับความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการเลือกแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีให้มีค่าระดับความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.2 - 0.8 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป

ขั้นที่ 4 นำผลการเก็บข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลนำร่อง มาวิเคราะห์ และแก้ไขเครื่องมือ ก่อนนำเครื่องมือผ่านการแก้ไขแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง และนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.3 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นแบบวัดที่ต้องทำพร้อมกับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี โดยให้นักเรียนเลือกตอบระดับความมั่นใจในการทำข้อสอบแต่ละข้อ หลังจากที่ทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยมีมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของลิเคิร์ท (Likert Type Scale) ให้ประเมินระดับความมั่นใจจากน้อยไปหามาก 4 ระดับ โดยมีข้อความกำกับ ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่มั่นใจว่าทำได้
- 2 หมายถึง มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้
- 3 หมายถึง ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้
- 4 หมายถึง มั่นใจมากกว่าทำได้

โดยมีตัวอย่างกระดาษคำตอบดังนี้

ข้อ	ก	ข	ค	ง	ระดับความมั่นใจ			
					1	2	3	4
					ไม่มั่นใจว่าทำได้	มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้	ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้	มั่นใจมากกว่าทำได้
1.				X	1	2	3	④

ภาพที่ 5 ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

3.4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของดนตรี เจนสตรี (2551) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและตำราของบันดูรา (Bandura, 1997) เกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งนี้เพื่อกำหนดรูปแบบและแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด โดยข้อคำถามจะเป็นข้อความเกี่ยวกับการเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตัวนักเรียน โดยมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ เป็นแบบ Rating Scale คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 32 ข้อ โดยเนื้อหาของคำถามแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่

1. ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) (7 ข้อ)
2. ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) (7 ข้อ)
3. ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) (11 ข้อ) แบ่งเป็น 3 ข้อย่อย ได้แก่
 - 3.1 การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) (3 ข้อ)
 - 3.2 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง (Credibility) (4 ข้อ)
 - 3.3 การเพิ่มความพยายาม (Increase Efforts) (4 ข้อ)
4. ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State) (7 ข้อ) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นดังนี้

1. คำถามเชิงบวก (Positive Question)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

2. คำถามเชิงลบ (Negative Question)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน

ข้อคำถามที่เป็นเชิงลบ ได้แก่ข้อที่ 26 28 29 30 32

โดยมีตัวอย่างแบบสอบถามดังนี้

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง					
ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ข้อ 1 – 6 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment)					
1. เพื่อน ๆ ของฉันมักปรึกษาฉันในเรื่องเกี่ยวกับดนตรี					
2. ฉันมักโดนอาจารย์ตำหนิในการเรียนทฤษฎีดนตรี					

ภาพที่ 6 ตัวอย่างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบเครื่องมือโดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบเครื่องมือด้านความตรงในเนื้อหา (Content Validity) นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกัน จากนั้นคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหา ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนนระดับ 3 ระดับ คือ 1 = สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ และ -1 = ไม่สอดคล้อง (สุวิมล ตีรกานันท์, 2548) โดยมีผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- 1) อาจารย์ ชูวิทย์ ยุระยง (ผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีดนตรี)
- 2) อาจารย์ ดร. วรณิ เจตจำนงนุช (ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา)
- 3) ผศ. ดร. กมลวรรณ ตังธนกานนท์ (ผู้เชี่ยวชาญด้านกระบวนการวิจัย)

จากนั้นนำเครื่องมือไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีวัดความสอดคล้องภายใน โดยใช้สูตรโดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha) (Thorndike,

1971) ถ้ามีค่าความเที่ยงต่ำกว่า 0.5 จะนำไปปรับแก้อีกครั้ง เนื่องจากเกณฑ์พิจารณาค่าความเที่ยงที่ใช้ไม่ควรต่ำกว่า 0.5 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

ขั้นที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. กำหนดช่วงเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากกำหนดประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างได้แล้ว ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานกับผู้บริหารโรงเรียนนั้น ๆ เพื่อขอทราบรายละเอียดในเรื่องจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 หลังจากได้ทราบข้อมูลดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการขออนุญาตต่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการศึกษา พร้อมทั้งกำหนดนัดหมายวัน เวลา ที่จะไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. การเตรียมเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เตรียมพร้อมในเรื่องการจัดพิมพ์ การตรวจทาน รวมทั้งการทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องของเครื่องมือ จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขจนอยู่ในสภาพพร้อมที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

3. การวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เดินทางไปที่โรงเรียนที่เลือกไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ก่อนกำหนดเล็กน้อยเพื่อติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม วิทยาลัยนาฏศิลป์ และโรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งวางแผนร่วมกับทางโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถดำเนินการไปได้โดยราบรื่นและสามารถจัดสภาพของห้องเรียนให้อยู่ในสภาพที่ใกล้เคียงกันกับทุก ๆ โรงเรียน เพื่อควบคุมความแปรปรวนอันอาจเกิดจากสภาพของห้องเรียนที่แตกต่างกันที่อาจจะมีผลต่อการวิจัยได้

4. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำและผู้ชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการทำแบบทดสอบ วิธีการทำแบบทดสอบ รวมทั้ง ดำเนินการตามขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการไปในลักษณะเดียวกันในทุก ๆ โรงเรียน โดยมีกำหนดเวลาในการทำแบบทดสอบเท่ากันทั้ง 3 โรงเรียน คือไม่เกิน 1 ชั่วโมงโดยเริ่มจับเวลาหลังจากผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการเสร็จสิ้น

ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

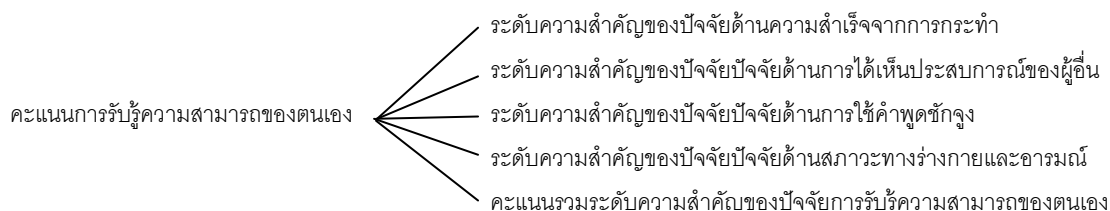
ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ได้แก่ เพศ และ สถานศึกษา
2. ศึกษาหาระดับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 3 ระดับ โดยแบ่งเป็นระดับ สูง กลาง ต่ำ โดยกำหนดค่าระดับคะแนนดังนี้ (คะแนนเต็ม 100 คะแนน)
 - 2.1. 0 คะแนน – 33 คะแนน อยู่ในระดับต่ำ
 - 2.2. 34 คะแนน – 66 คะแนน อยู่ในระดับกลาง
 - 2.3. 67 คะแนน – 100 คะแนน อยู่ในระดับสูง
3. ศึกษาหาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนออกเป็น 3 ระดับ โดยแบ่งเป็นระดับ สูง กลาง ต่ำ โดยกำหนดค่าระดับคะแนนดังนี้ (คะแนนเต็ม 4 คะแนน)
 - 3.1. 0 คะแนน – 1.33 คะแนน อยู่ในระดับต่ำ
 - 3.2. 1.34 คะแนน – 2.66 คะแนน อยู่ในระดับกลาง
 - 3.3. 2.67 คะแนน – 4.00 คะแนน อยู่ในระดับสูง
4. ศึกษาหาระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนออกเป็น 3 ระดับ โดยแบ่งเป็นระดับ สูง กลาง ต่ำ โดยกำหนดค่าระดับคะแนนดังนี้ (คะแนนเต็ม 160 คะแนน)
 - 4.1. 0 คะแนน – 53.33 คะแนน อยู่ในระดับต่ำ
 - 4.2. 53.34 คะแนน – 106.66 คะแนน อยู่ในระดับกลาง
 - 4.3. 106.67 คะแนน – 160.00 คะแนน อยู่ในระดับสูง
5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) จากตัวแปร 2 ตัว คือ คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี
6. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองกับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) จากตัวแปร 6 ตัว คือ 1) คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง 2) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ 3) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น 4) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง 5) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ และ

6) คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งสามารถจับคู่ความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ทั้งหมด 5 คู่ ได้แก่

- 1) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ
- 2) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น
- 3) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง
- 4) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์
- 5) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง

โดยสามารถแสดงเป็นภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 7 ภาพแสดงการจับคู่ความสัมพันธ์ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ขั้นที่ 6 การนำเสนอข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (แจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และสถิติเชิงอ้างอิงโดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

ตอนที่ 2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ตอนที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 3.1 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี

ตอนที่ 3.2 ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 4 การศึกษาความสัมพันธ์

ตอนที่ 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ตอนที่ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

ตารางที่ 2 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สถานศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โรงเรียน A	5	8.5
โรงเรียน B	26	44.1
โรงเรียน C	28	47.5
รวม 3 โรงเรียน	59	100

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักเรียนของโรงเรียน A มี 5 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 8.5 โรงเรียน B มีนักเรียนจำนวน 26 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 44.1 และโรงเรียน C มีนักเรียนจำนวน 28 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 47.5 โดยรวมนักเรียนทั้งหมดจากทั้ง 3 โรงเรียน มีจำนวน 59 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 3 ค่าร้อยละของเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สถานศึกษา	เพศหญิง	เพศชาย	รวม
โรงเรียน A	-	5	5
โรงเรียน B	18	8	26
โรงเรียน C	10	18	28
รวม	28	31	59
ร้อยละ	47.46	52.54	100

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักเรียนโรงเรียน A ไม่มีนักเรียนเพศหญิง มีนักเรียนเพศชาย 5 คน โรงเรียน B มีนักเรียนเพศหญิง 18 คน และเพศชาย 8 คน และโรงเรียน C มีนักเรียนเพศหญิง 10 คน และเพศชาย 18 คน ซึ่งนักเรียนเพศหญิงรวมมี 28 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ

ละ 47.46 ของนักเรียนทั้งหมด และมีนักเรียนเพศชาย 31 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 52.54 ของนักเรียนทั้งหมด

ตอนที่ 2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ข้อสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 100 คะแนน ผลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนนักเรียน คะแนนเต็ม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	M	SD	ความหมาย
โรงเรียน A	5	100	94	52	71.60	17.46	สูง
โรงเรียน B	26	100	90	16	53.62	24.22	กลาง
โรงเรียน C	28	100	70	16	37.57	15.46	กลาง
รวม 3 โรงเรียน	59	100	94	16	47.53	22.35	กลาง

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียน A มีนักเรียนจำนวน 5 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงสุดที่ 94 คะแนน และต่ำสุดที่ 52 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับสูง ($M = 71.60$, $SD = 17.46$) ในขณะที่โรงเรียน B มีนักเรียนจำนวน 26 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงสุดที่ 90 คะแนน และต่ำสุดที่ 16 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับกลาง ($M = 53.62$, $SD = 24.22$) โดยที่โรงเรียน C มีนักเรียนจำนวน 28 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงสุดที่ 70 คะแนน และต่ำสุดที่ 16 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับกลาง ($M = 37.57$, $SD = 15.46$)

ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ จำนวนนักเรียนรวม 59 คน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงสุดที่ 94 คะแนน และต่ำสุดที่ 16 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีอยู่ในระดับกลาง ($M = 47.53$, $SD = 22.35$)

ตอนที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ตอนที่ 3.1 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี และ

ตอนที่ 3.2 ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 3.1 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี

แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นแบบวัดที่ทำไปพร้อมกับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี โดยให้นักเรียนเลือกตอบระดับความมั่นใจในการทำข้อสอบแต่ละข้อ โดยมีมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Type Scale) ให้ประเมินระดับความมั่นใจจากน้อยไปหามาก 4 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อตามระดับความมั่นใจ เช่น นักเรียนค่อนข้างมั่นใจว่าทำข้อสอบได้ จะได้ 4 คะแนน ส่วนนักเรียนที่ไม่มั่นใจว่าทำได้ จะได้ 1 คะแนน ข้อสอบมีจำนวนทั้งหมด 50 ข้อ คะแนนรวม 200 คะแนน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาคำนวณค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Type Scale) โดยมีคะแนนรวม 4 คะแนน

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียน คะแนนรวม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี

คะแนนการรับรู้ ความสามารถของตนเอง ทางด้านทฤษฎีดนตรี (คะแนนรวม 4 คะแนน)	จำนวน นักเรียน	คะแนน สูงสุด	คะแนน ต่ำสุด	M	SD	ความหมาย
โรงเรียน A	5	3.92	2.51	3.18	.63	สูง
โรงเรียน B	26	3.96	1.00	2.20	.97	กลาง
โรงเรียน C	28	4.00	1.00	2.26	.75	กลาง
รวม 3 โรงเรียน	59	4.00	1.00	2.31	.87	กลาง

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียน A มีนักเรียนจำนวน 5 คน มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีสูงสุดที่ 3.92 คะแนน และต่ำสุดที่ 2.51 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($M = 3.18$, $SD = .63$) ในขณะที่โรงเรียน B มีนักเรียนจำนวน 26 คน มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีสูงสุดที่ 3.96 คะแนน และต่ำสุดที่

1.0 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 2.2, SD = .97$) โดยที่โรงเรียน C มีนักเรียนจำนวน 28 คน มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีสูงสุดที่ 4.0 คะแนน และต่ำสุดที่ 1.0 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 2.26, SD = .75$)

ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ จำนวนนักเรียนรวม 59 คน มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีสูงสุดที่ 4.0 คะแนน และต่ำสุดที่ 1.0 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 2.31, SD = .87$)

ตอนที่ 3.2 ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ เป็นแบบ Rating Scale คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 32 ข้อ คะแนนรวม 160 คะแนน ซึ่งคำถามทั้งหมดแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

- 1) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ มีคะแนนรวม 35 คะแนน
- 2) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น มีคะแนนรวม 35

คะแนน

- 3) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง มีคะแนนรวม 55 คะแนน และ

- 4) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ มีคะแนนรวม 35

คะแนน

จากนั้นนำคะแนนที่ได้จัดทำในรูปแบบร้อยละ เพื่อให้น้ำหนักของคะแนนแต่ละหัวข้อมีน้ำหนักเท่ากัน

ตารางที่ 6 จำนวนนักเรียน ระดับความสำคัญเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง และปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์

ปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง		โรงเรียน	โรงเรียน	โรงเรียน	รวม 3
		A	B	C	โรงเรียน
จำนวนนักเรียน		5	26	28	59
ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (100 คะแนน)	M	65.71	56.26	60.10	58.89
ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (100 คะแนน)	M	81.14	67.91	71.84	70.90
ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง (100 คะแนน)	M	73.82	63	70.91	67.67
ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (100 คะแนน)	M	76	62.42	66.53	65.52

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่านักเรียนโรงเรียน A มีนักเรียนจำนวน 5 คน มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำอยู่ในระดับกลาง ($M = 65.71$, $SD = 17.84$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ($M = 81.14$, $SD = 8.23$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูงอยู่ในระดับสูง ($M = 73.82$, $SD = 10.82$) และมีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์อยู่ในระดับสูง ($M = 76$, $SD = 6.88$)

ในขณะที่โรงเรียน B มีนักเรียนจำนวน 26 คน มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำอยู่ในระดับกลาง ($M = 56.26$, $SD = 20.23$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ($M = 67.91$, $SD = 19.53$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูงอยู่ในระดับกลาง ($M = 63$, $SD = 20.96$) และมีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์อยู่ในระดับกลาง ($M = 62.42$, $SD = 16.01$)

ส่วนโรงเรียน C มีนักเรียนจำนวน 28 คน มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำอยู่ในระดับกลาง ($M = 60.1$, $SD = 15.89$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ($M = 71.84$, $SD = 15.64$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูงอยู่ในระดับสูง ($M = 70.91$, $SD = 13.63$) และ

มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์อยู่ในระดับกลาง ($M = 66.53, SD = 11.08$)

สรุปทั้ง 3 โรงเรียน มีนักเรียนจำนวน 59 คน มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำอยู่ในระดับกลาง ($M = 58.89, SD = 17.99$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ($M = 70.9, SD = 17.22$) มีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูงอยู่ในระดับสูง ($M = 67.67, SD = 17.38$) และมีระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์อยู่ในระดับกลาง ($M = 65.52, SD = 13.61$)

ตารางที่ 7 จำนวนนักเรียน คะแนนรวม คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	M	SD	ความหมาย
โรงเรียน A	5	160	138	102	122.80	16.04	สูง
โรงเรียน B	26	160	142	59	103.23	24.97	กลาง
โรงเรียน C	28	160	149	77	112.04	17.39	สูง
รวม 3 โรงเรียน	59	160	149	59	109.07	21.52	สูง

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียน A มีนักเรียนจำนวน 5 คน มีระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงสุดที่ 138 คะแนน และต่ำสุดที่ 102 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($M = 122.80, SD = 16.04$) ในขณะที่โรงเรียน B มีนักเรียนจำนวน 26 คน มีระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงสุดที่ 142 คะแนน และต่ำสุดที่ 59 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 103.23, SD = 24.97$) โดยที่โรงเรียน C มีนักเรียนจำนวน 28 คน มีระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงสุดที่ 149 คะแนน และต่ำสุดที่ 77 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($M = 112.04, SD = 17.39$)

ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ จำนวนนักเรียนทั้งหมดของทั้ง 3 โรงเรียน มีจำนวน 59 คน มีระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงสุดที่ 149 คะแนน และต่ำสุดที่ 59

คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับสูง ($M = 109.07$, $SD = 13.45$)

ตอนที่ 4 การศึกษาความสัมพันธ์

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ตอนที่ 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี และ

ตอนที่ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี ปรากฏผลดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	.66**

** $p < .01$

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง

**ตอนที่ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ทางด้านทฤษฎีดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถ
ของตนเอง**

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับ
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ปรากฏผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ทางด้านทฤษฎีดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถ
ของตนเองทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ ปัจจัยด้านการ
ได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง ปัจจัยด้านสภาวะทาง
ร่างกายและอารมณ์ และ คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้
ความสามารถของตนเอง

ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการ รับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎี ดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการ รับรู้ความสามารถของตนเอง
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการ กระทำ	.71**
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็น ประสบการณ์ของผู้อื่น	.62**
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง	.64**
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกาย และอารมณ์	.13
คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	.72**

**p < .01

จากตารางที่ 9 สามารถสรุปได้ดังนี้

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .71 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับสูง

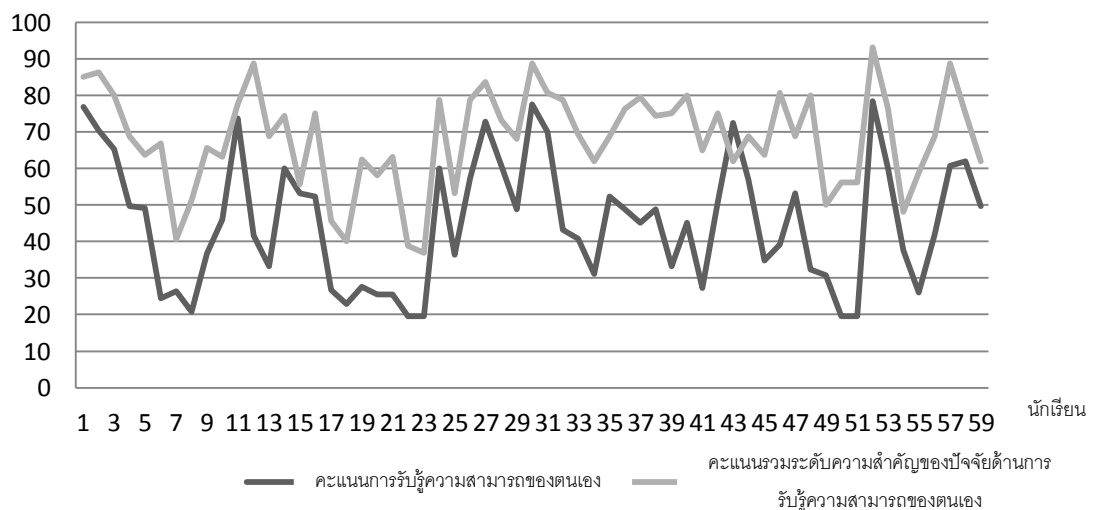
คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .62 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับกลาง

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .64 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับกลาง

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .72 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับสูง

ซึ่งหากนำคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองและคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองมาเปรียบเทียบเป็นรายบุคคลแล้ว จะพบว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมีคะแนนทั้ง 2 ส่วนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ หากคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองจะสูงด้วยเช่นกัน ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพที่ 8 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองกับคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองรายบุคคล

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองและระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้การเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- ขั้นที่ 1 เตรียมการ ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ขั้นที่ 2 กำหนดกลุ่มประชากรและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
- ขั้นที่ 3 สร้างเครื่องมือและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ขั้นที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ขั้นที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูล
- ขั้นที่ 6 นำเสนอข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้น

พื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 47.53$, $SD = 22.35$)

2. คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับกลาง ($M = 2.31$, $SD .87$) และระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($M = 109.07$, $SD = 21.52$)

3. คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับกลาง

โดยมีข้อค้นพบเพิ่มเติม พบว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญ
ของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตัวแปรทั้งหมด
5 คู่ โดยสรุปผลได้ดังนี้

1.1 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .71 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับสูง

1.2 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .62 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับกลาง

1.3 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .64 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับกลาง

1.4 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก กับระดับความสำคัญของคะแนนรวมปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .72 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับสูง

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปราย โดยผู้วิจัยขอเสนอเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 3 ปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 6 การอภิปรายในสิ่งที่ค้นพบเพิ่มเติม

ในส่วนต่อไปเป็นการนำเสนอรายละเอียดของการอภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากการที่ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทางด้านทฤษฎีดนตรีขึ้นมาเพื่อทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยก่อนการสร้างแบบทดสอบนั้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนทั้ง 3 โรงเรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาวิชาทฤษฎีดนตรีสากลที่ครอบคลุม โดยเนื้อหาเหล่านี้ประกอบไปด้วย 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงเมเจอร์ 7) กุญแจเสียง 8) ทริยแอด และ 9) คอร์ด โดย

ผู้วิจัยได้นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหากสังเกตคะแนนของนักเรียนเป็นรายบุคคลแล้ว จะเห็นได้ว่าคะแนนของนักเรียนค่อนข้างกระจาย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูง) สังเกตได้จากความสัมพันธ์ระหว่างค่ากลางของข้อมูลทั้ง 3 ชนิดคือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน และ ฐานนิยม จะพบว่าการแจกแจงข้อมูลมีลักษณะเบ้ขวา (Skew to the right) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อมูลคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางทฤษฎีดนตรีของนักเรียนส่วนใหญ่มีค่าต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย (คะแนนเฉลี่ย 47.53 > มัธยฐาน 44 > ฐานนิยม 26) จากการคำนวณโดยใช้โปรแกรมสถิติสำหรับคอมพิวเตอร์ (SPSS) แล้ว พบว่าค่า Skewness มีค่า = 0.437 และค่า Kurtosis มีค่า = -0.96

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอธิบายได้ว่า อาจเกิดจากการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาต่อของนักเรียนแต่ละบุคคล นักเรียนกลุ่มที่มีการตั้งเป้าหมายที่จะศึกษาต่อในด้านดนตรีในระดับอุดมศึกษา ก็จะทำคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้มีเป้าหมายด้านดนตรี ซึ่งอาจเป็นผลทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ (2547) ที่ศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง เนื่องจากผู้เรียนเปียโนมีความสามารถคาดการณ์การวางแผนตามความต้องการของผู้เรียนเองอย่างรอบคอบ มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรคโดยมุ่งให้เกิดความสำเร็จทางการเล่นเปียโนในอนาคต เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ปิยกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์ (2539) ที่กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตที่ดีจะทำให้มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค สามารถวางแผนและปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ และศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนากร ศรีชาพันธุ์ (2539) ในด้านการตั้งเป้าหมาย โดยได้กล่าวถึงการไว้ว่า การตั้งเป้าหมายที่ดีมีประสิทธิภาพ จะสามารถช่วยส่งเสริมความสามารถของบุคคลได้

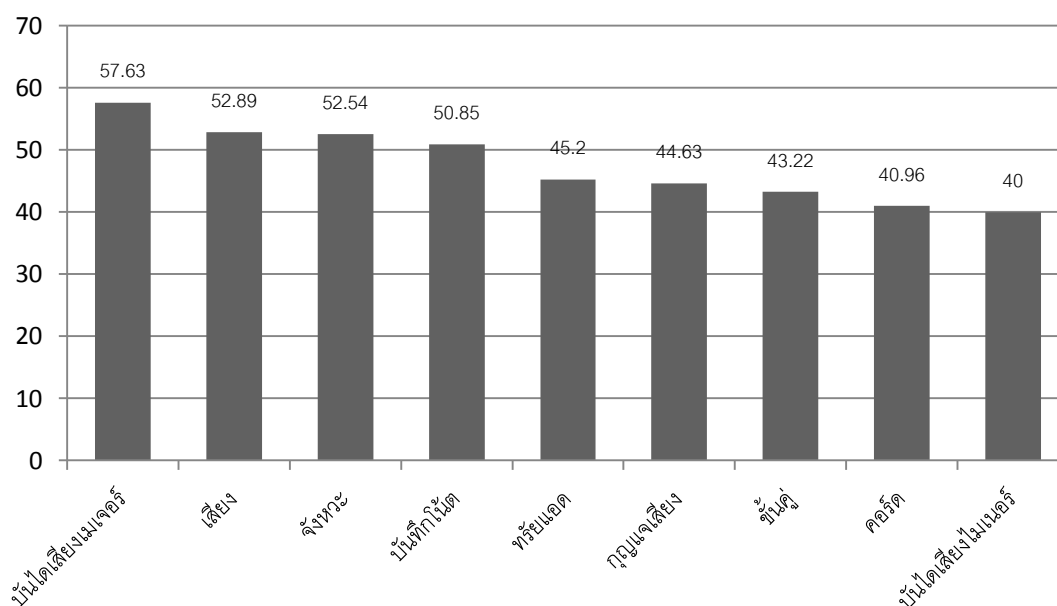
ในส่วนของแบบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีนั้น หลังจากที่ได้ตรวจสอบเครื่องมือโดยการตรวจความตรงด้านเนื้อหา (IOC) และทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง (Try out) และวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบโดยหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน และปรับแก้จนกระทั่งเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพตามหลักการวิจัยแล้ว หลังจากนั้นนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากที่ได้ผู้วิจัยรวบรวมคะแนนเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม Tap Analysis ในการตรวจสอบค่าความยาก-ง่าย และค่าอำนาจจำแนกอีกครั้ง ผู้วิจัยได้พบว่า มี

ข้อสอบจำนวน 5 ข้อจากทั้งหมด 50 ข้อ ที่เกิดปัญหาขึ้น โดยมีข้อสอบจำนวน 1 ข้อ ที่ยาก เนื่องจากมีนักเรียนทำข้อสอบข้อนี้ได้เพียง 10 คนจากทั้งหมด 59 คน และมีข้อสอบอีก 4 ข้อ ที่ไม่สามารถจำแนกนักเรียนกลุ่มคะแนนสูง และนักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำได้ เนื่องจากคะแนนที่นักเรียน 2 กลุ่มทำได้ในข้อสอบข้อนี้ มีจำนวนใกล้เคียงกัน

จากประเด็นดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงคะแนนรวมของนักเรียนทั้งหมด ว่าคะแนนที่แท้จริงของนักเรียน อาจมีการคลาดเคลื่อน ± 10 คะแนน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาคะแนนของนักเรียนทั้งหมด โดยแบ่งตามเนื้อหาทฤษฎีดนตรี ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 9 เรื่อง ดังนี้ 1) เสียง 2) การบันทึกโน้ต 3) จังหวะ 4) บันไดเสียงเมเจอร์ 5) ชั้นคู่ 6) บันไดเสียงไมเนอร์ 7) กุญแจเสียง 8) ทริยแอด และ 9) คอร์ด ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่สามารถทำคะแนนในเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์ได้มากที่สุด (ร้อยละ 57.63) และทำคะแนนในเรื่องบันไดเสียงไมเนอร์ได้น้อยที่สุด (ร้อยละ 40) ซึ่งคะแนนทั้งหมดสามารถแสดงได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรี

ภาพที่ 9 คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

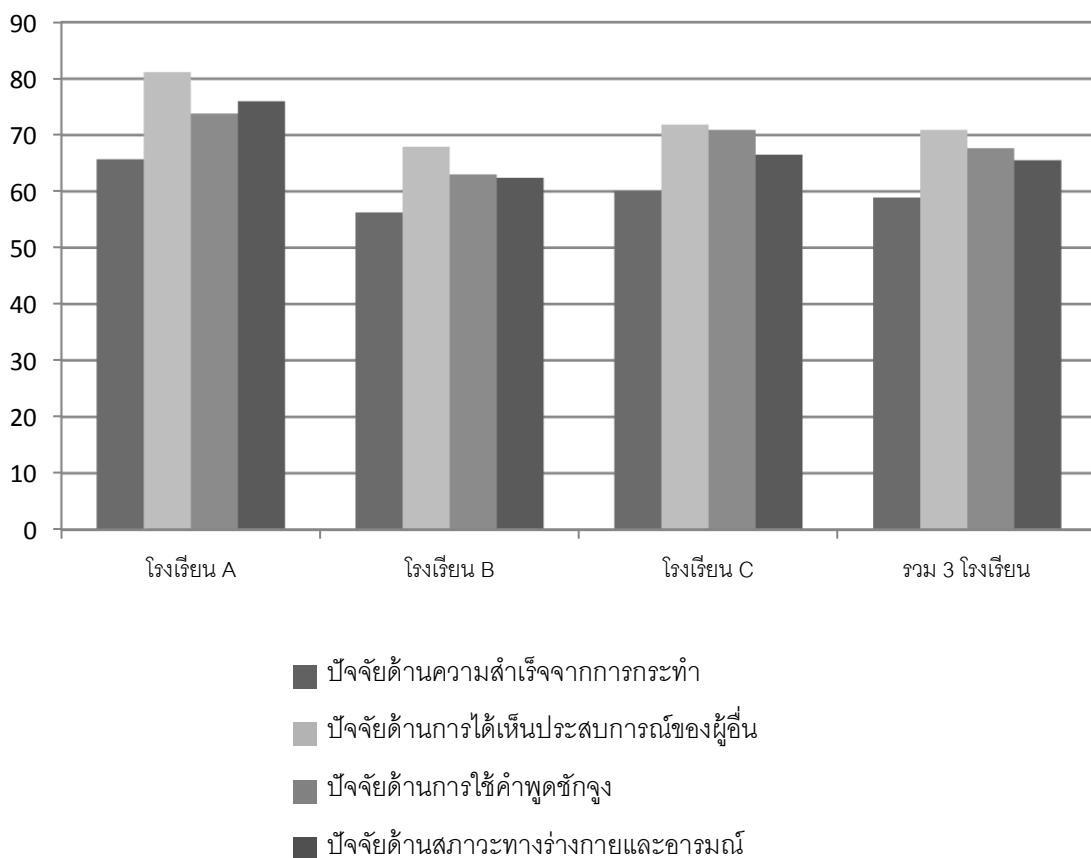
คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี เป็นแบบวัดที่ต้องทำพร้อม กับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรี โดยให้นักเรียนเลือกตอบระดับความมั่นใจในการทำข้อสอบแต่ละข้อ โดยมีมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Type Scale) ซึ่ง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้าน ทฤษฎีดนตรี อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.31, SD = .87$) จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสเก็บข้อมูล ด้วยตนเอง และได้มีโอกาสพูดคุยกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนที่ตอบข้อ 1 คือ ไม่มั่นใจว่าทำได้ สามารถจำแนกนักเรียนที่ตอบระดับความมั่นใจนี้ได้ 2 ประเภท คือ นักเรียนที่ทำข้อสอบได้คะแนน ดี แต่ไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง (การรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับต่ำ) ซึ่ง นักเรียนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะสามารถทำข้อสอบได้ แต่ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และอีกกลุ่มคือ นักเรียนที่ไม่สามารถทำข้อสอบได้ และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าตนทำไม่ได้ (การรับรู้ ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับสูง) ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้มีความสัมพันธ์กันระหว่างคะแนน ผลสัมฤทธิ์และคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 3 ปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6

ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้ พัฒนามาจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของดนตรี เงินศรี (2551) โดยผู้วิจัยได้ศึกษา จากเอกสารและตำราของบันดูรา (Bandura, 1997) เกี่ยวกับปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของ ตนเอง ทั้งนี้เพื่อกำหนดรูปแบบและแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปรที่ ศึกษาทั้งหมด ข้อคำถามจะเป็นข้อความเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตัวนักเรียน โดยมี คำตอบให้เลือก 5 ระดับ เป็นแบบ Rating Scale คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็น ด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีระดับ ความสำคัญของการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรีที่วัดได้จากแบบวัดปัจจัย ของการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับสูง ($M = 109.07, SD = 21.52$)

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในสภาวะแวดล้อมและปัจจัย ที่เอื้อต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 โรงเรียนนั้นให้ความสำคัญ กับปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นมากกว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ ดังที่ปรากฏในตาราง

ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้ง 4 ด้าน

ภาพที่ 10 ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้ง 4 ด้าน

จากข้อค้นพบดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนที่มีความสามารถในระดับเดียวกับตัวนักเรียนสามารถทำกิจกรรมบางอย่างได้สำเร็จ นักเรียนก็จะมี ความเชื่อ ว่าตนเองทำได้เช่นกัน แต่ถ้านักเรียนได้เห็นประสิทธิผลที่เพื่อนล้มเหลว นักเรียนก็จะประเมินว่าตนเองก็ไม่สามารถทำได้เช่นเดียวกับเพื่อน ซึ่งอาจสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการได้เห็นประสิทธิผลของผู้อื่น อาจมีผลทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ บันดูรา (Bandura, 1997) ที่ได้กล่าวไว้ว่า “เมื่อบุคคลได้เห็นตัวอย่างพฤติกรรมของผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง กระทำพฤติกรรมแล้วได้รับผลสำเร็จ จะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะมองว่าผู้อื่นที่มีความสามารถเท่ากันหรือใกล้เคียงกันกับตนเองทำได้ เราก็สามารถทำได้เช่นกัน ในขณะเดียวกัน ถ้าได้เห็นผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายกันกับตนเองประสบความล้มเหลว ก็อาจส่งผลให้ขาดความมั่นใจหรือประเมินความสามารถของตนเองต่ำลง การรับรู้ความสามารถของตนเองก็จะเปลี่ยนไป”

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านทฤษฎีดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .66 ซึ่งมีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง จากความสัมพันธ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาทฤษฎีดนตรี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรณิการ์ จิตต์บรรเทา (2539) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แฮคเคทท์ (Hackett, 1985) ฮวงและซาง (Huang and Chang, 1996) และบิคคา เจมส์ และอิงวาร์ (Bikkar, James and Ingvar, 1993) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งงานวิจัยของ สิริวรรณค์ อัสวกุล (2527) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการรับรู้ความสามารถในการทำงานที่กำหนดให้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ บันดูรา (Bandura, 1986) ได้กล่าวไว้ โดยสรุปได้ว่า การที่นักเรียนมีทักษะทางการเรียนเพียงอย่างเดียวอาจจะไม่พอที่จะทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้ เนื่องจากต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือการที่นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งอาจมีความสำคัญมากกว่าทักษะทางการเรียนอีกด้วย ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพหรือให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจึงควรมีการพัฒนาทั้งการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปพร้อมกัน โดยอาจสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เพราะเมื่อผู้เรียนรับรู้ว่ามีตนเองความสามารถทางด้านดนตรี ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ไม่มีความวิตกกังวลและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนดนตรี ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาดนตรีของนักเรียน

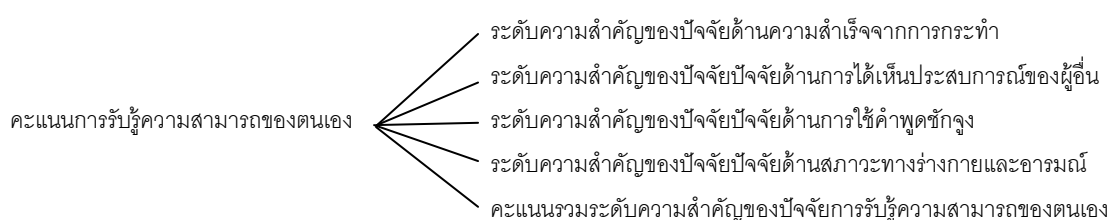
ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎีดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ค่าสัม

ประสิทธิผลสัมพัทธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) จากตัวแปร 6 ตัว คือ 1) คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง 2) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ 3) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น 4) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง 5) ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ และ 6) คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งสามารถจับคู่ความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ทั้งหมด 5 คู่ ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น
3. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง
4. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์
5. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับคะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

โดยสามารถแสดงเป็นภาพได้ดังนี้

ซึ่งมีผลการวิจัยดังนี้

ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการ รับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทฤษฎี ดนตรี กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการ รับรู้ความสามารถของตนเอง
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการ กระทำ	.71**
ระดับความสำคัญของ ปัจจัยด้านการได้เห็น ประสบการณ์ของผู้อื่น	.62**
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง	.64**
ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกาย และอารมณ์	.13
คะแนนรวมระดับความสำคัญของปัจจัยการรับรู้ ความสามารถของตนเอง	.72**

**p < .01

จากตารางดังกล่าว พบว่า ตัวแปรทุกคู่ต่างมีความสัมพันธ์กัน ยกเว้น ความสัมพันธ์
ระหว่างคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านสภาวะทาง
ร่างกายและอารมณ์ที่ไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า สภาวะต่าง ๆ ทาง
ร่างกาย เช่น ความเจ็บป่วย ความพิการทุพพลภาพ และ สภาวะต่าง ๆ ทางอารมณ์ เช่น
ความเครียด ความหิว ความเหนื่อย ไม่มีส่วนทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นหรือ
ลดลง ทั้งนี้ อาจเกิดผลในลักษณะนี้เฉพาะกับเด็กวัยรุ่นในระดับมัธยมปลาย เนื่องจากเด็กวัยรุ่น
ในช่วงดังกล่าวสามารถรับรู้ความสามารถของตนได้มากขึ้น (กุญชรี้ คำชาย, 2542) อาจเป็น
สาเหตุให้ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ไม่ทำให้การรับรู้
ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นหรือลดลง

ตอนที่ 6 การอภิปรายในสิ่งที่ค้นพบเพิ่มเติม

สิ่งที่ค้นพบเพิ่มเติมนอกเหนือจากสิ่งที่ต้องการศึกษาในงานวิจัยแล้ว ผู้วิจัยได้ค้นพบว่า
ปัจจัยต่าง ๆ ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่ ความสำเร็จจากการกระทำ การได้เห็น
ประสบการณ์ของผู้อื่น การใช้คำพูดชักจูง และ สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ ปัจจัยเหล่านี้ที่วัด
ได้จากนักเรียน ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันแต่ไม่ทั้งหมด โดยจากการใช้โปรแกรมสถิติสำหรับ

คอมพิวเตอร์ (SPSS) ในการคำนวณค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ของปัจจัยแต่ละคู่ จากจำนวนทั้งหมด 6 คู่ พบว่า มีเพียงปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์เท่านั้น ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น ๆ เลย นอกนั้นปัจจัยอีก 3 คู่ ต่างมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงผลได้ดังนี้

1. ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .65$)
2. ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .78$)
3. ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .76$)

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า อาการเจ็บป่วยของนักเรียน หรือ มีภาวะเครียด และกดดัน สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทางด้านร่างกายและอารมณ์เหล่านี้ จะไม่ทำให้ปัจจัยการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านอื่น ๆ ของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือลดลง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. สำหรับผู้บริหาร

1.1 จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางคะแนนทฤษฎีดนตรีของนักเรียน ดังนั้น อาจเป็นการดี หากผู้บริหารมีนโยบายให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยมีใช้พัฒนาด้านความรู้ความสามารถเพียงด้านเดียว แต่ขณะเดียวกัน ครูผู้สอนควรเพิ่มความสามารถในการรับรู้ความสามารถของตนเองให้กับนักเรียนด้วย โดยการจัดการเรียนการสอนและจัดบรรยากาศในการเรียนให้นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีแนวทางเช่น การให้ผลป้อนกลับโดยครูผู้สอน การให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม การให้นักเรียนรู้จักประเมินตนเอง ฯลฯ

2. สำหรับครูผู้สอนวิชาดนตรี

2.1 ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการรับรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง โดยอาจจัดกิจกรรมการประเมินตนเองเพื่อให้นักเรียนได้รู้จักตนเองมากขึ้น หรือมีการพูดคุยกับ

นักเรียน เพื่อสะท้อนความคิดซึ่งกันและกันระหว่างครูและนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดกิจกรรมให้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ความสามารถของตนเอง ของบันดูรา เกี่ยวกับปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้เห็นความสามารถของเพื่อน เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ความสามารถของตนเอง

2.2 ควรสร้างบรรยากาศในการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง เช่น การให้นักเรียนประเมินตนเองหลังจากการทำงาน การป้อนผลย้อนกลับให้กับนักเรียนโดยคุณครู การป้อนผลย้อนกลับให้กับนักเรียนโดยเพื่อน ๆ ฯลฯ

3. สำหรับผู้นำผลการวิจัยไปใช้

3.1 การวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรเน้นด้านดนตรี ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งอาจไม่ให้ผลครอบคลุมกับกลุ่มประชากรทั้งประเทศได้ เนื่องจากแต่ละท้องถิ่น ย่อมมีองค์ประกอบและสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันออกไป ดังนั้น การนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ ควรจะต้องพิจารณาถึงปัจจัยอื่น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ความสามารถของตนเอง กับวิชาทักษะดนตรี
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์วิชาดนตรีระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาดนตรีสูง และต่ำ
3. ควรมีการศึกษาวิจัยกับสถานศึกษาในภูมิภาคอื่น ๆ เนื่องจากผู้วิจัยมีความเชื่อว่าในแต่ละภูมิภาค แต่ละท้องถิ่น ย่อมมีสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งอาจส่งผลให้ผลการวิจัยแตกต่างออกไป
4. ควรมีการศึกษาวิจัยในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อให้ทราบว่ากรรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญกับผู้เรียนในวัยอื่นนอกจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือไม่
5. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาด้านอื่น ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาดนตรี อาทิ ความคาดหวัง แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ฯลฯ ซึ่งจิตวิทยาเหล่านี้ล้วนแต่มีความสำคัญต่อผู้เรียนทั้งสิ้น จึงควรนำมาศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์กับการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด
6. ควรเพิ่มระยะเวลาในการเก็บข้อมูล โดยอาจปรับกระบวนการวิจัยเป็นการทดลองสอนก่อนแล้วจึงเก็บข้อมูล ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยมีเวลาในการสังเกตกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจพบข้อสังเกตอื่น ๆ ได้มากกว่าการเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. 2539. *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนพรธม ธรรมาธิวัฒน์. 2536. *ผลของวิธีสอนตามแนวการกระตุ้นให้เด็กเรียนตามความคาดหวังของตนเอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษีร์ คำชาย. 2542. *จิตวิทยาแนะแนวเด็กวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ลักษณ์ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541. *การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตติมา จุมทอง. 2538. *ผลของการสอนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จีรวัจน์ บุญมาเลิศ. 2547. *การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมด้วยวิธีการมุขากวะเราะหฺ เรื่องการส่งเสริมการเห็นคุณค่าของเด็กปฐมวัยที่กำพร้า*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศรีมวีย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำรุณ เทียมธรรม. 2546. *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชนินทร์ชัย อินทிரภรณ์ และสุวิทย์ นีรัณยกานต์. 2548. *ปทานุกรมศัพท์การศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: แว่นแก้ว.

- ฐิติพัฒน์ สงบกาย. 2533. ผลของการกำกับตนเองต่อการคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541. จิตวิทยาการสอนดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2544. พฤติกรรมการสอนดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. 2538. พื้นฐานทฤษฎีดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชา ไสคติยานุรักษ์. 2550. ทฤษฎีดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: เกศกะรัต.
- ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ. 2547. การพัฒนารูปแบบการวัดประเมินตามสภาพจริงจากการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้วิธีการเรียนตามสถานการณ์ที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้เรียนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- น้ำเพชร ลินทอง. 2541. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความวิตกกังวลระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบมีเหตุผล และแบบปล่อยปละละเลยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี ปีการศึกษา 2541. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาประเมินและการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประหยัด ทองมาก. 2518. ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเสริฐ เตชะนาราเกียรติ. 2532. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านนักเรียน องค์ประกอบด้านครู สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542. พฤติกรรมกลุ่ม. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาการศึกษา.

- พงษ์ลดดา นาควิเชียร. 2536. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีสากลชั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเยกับการสอนตามแนวคิดของเบอร์เกตันและบอร์คแมน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. 2526. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภัทราพรรณ สุขประชา. 2540. ผลของการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและโดยครูที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิญโญ วรณสุข. 2540. การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก และการวิเคราะห์อิทธิพลในการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังในการศึกษาต่อ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในเขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รจเรข รัตนอาจารย์. 2547. ผลของการฝึกการกำกับตนเองในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษา วิทยาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรงเรียนมัธยมสังคีต กรุงเทพมหานคร. 2548. หลักสูตรพัฒนาศักยภาพเฉพาะทางดนตรี. (อัดสำเนา)
- โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2555.
- โรงเรียนวัดสุทธิวราราม. 2550. หลักสูตรโครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรี. (อัดสำเนา)
- โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต. 2553. หลักสูตรศิลป์-ดนตรี. (อัดสำเนา)
- โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน. สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2554.
- โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา. สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2554.
- โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี. สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2554.

วิชาการ, กรม. 2544. เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการ
จัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: องค์การ
รับส่งสินค้าและวัสดุภัณฑ์.

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 2544. หลักสูตรเตรียมอุดมดนตรี. (อัดสำเนา)
วรรณกร หมอชาติ. 2544. ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มี
ต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา
การศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิลปากร, กรม. 2544. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: กรมศิลปากร. (อัดสำเนา)
สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทร์ไทย. จิตวิทยาการกีฬา: แนวคิด ทฤษฎี สู่อการปฏิบัติ.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภช เขียมสุภาชาติ. 2536. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชา จันทร์เอม. 2529. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สุรางค์ ไคว่ตระกูล. 2552. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ หิรัณยกานนท์ และคณะ. 2540. พจนานุกรมศัพท์การศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไอคิว บุ๊ค.

สุวิมล ตีรภานันท์. 2548. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่
5. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรรัตน์ พาชยานุกูล. 2545. การรับรู้ความสามารถของตนเองต่อพฤติกรรมสุขภาพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรรัตน์ บุญผไท. 2546. ผลของการใช้บันทึกการเรียนรู้ในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่มี
ต่อการรับรู้ ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษา
วิทยาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพรรณ บุตรกตัญญู. 2549. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ที่แนะเพื่อ
เสริมสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเองของครูอนุบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขฎีบัณฑิต,
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอมอร จังศิริพรปกรณ์. 2549. *การวัดและประเมินผลการศึกษา: เอกสารคำสอน*.

กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Bandura, A. 1977a. *Self-Efficacy: Toward a Unifying Theory of Behavioral Change*.

Psychological review, 84.

Bandura, A. 1977b. *Social Learning Theory*. New Jersey: Prentice-Hall.

Bandura, A. 1982. *Self-Efficacy Mechanism in Human Agency*. American Psychologist, 37.

Bandura, A. 1986. *Social Foundation of Thought and Action*. New Jersey: Prentice-Hall.

Bandura, A. 1997. *Self: Efficacy: The Exercise of Control*. W. H. Freeman and Company.

Bandura, A. and Cervone, D. 1986. *Differential Engagement of Self-Reactive Influences in Cognitive Motivation*. Organization Behavior and Human Decision Process, 38.

Bandura, A. and Schunk, D. H. 1981. *Cultivation Competence, Self-efficacy, and Intrinsic Interest Through Proximan Self-Motivation*. Journal of Personality and Social Psychology, 41.

Bikkar, S. R., James, E. B. and Ingvar, L. 1993. *Role of mathematics self-efficacy in the structural model of mathematics achievement*. Journal of Educational Psychology, 85.

Bloom, B. S., 1976. *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw-Hill.

Einar, M. S. and Sidsel, S. 2009. *Self-Concept and Self-Efficacy in Mathematics: Relation with Mathematics Motivation and Achievement*. Journal of Education Research. Vol. 3 Issue 3.

Ewer G. and Mus B. *Why You Need Music Theory*. [Online]. 2001. Available from: www.EasyMusicTheory.com [March 8, 2011]

Good, C. V. 1973. *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York: Mcgraw-Hill Inc.

- Hackett, G. 1985. *The role of Mathematics self-efficacy in the choice of Math-related majors of college women and men: A path analysis*. Journal of Educational Psychology, 32.
- Huang, S. C. and Chang, S. F. 1996. *Self-efficacy of English as a second language learner: An example of four learners*. Abstract from: ProQuest File: Dissertation Abstracts International.
- McPherson, G. E. and McCormick, J. 1999. *The Contribution of Motivational Factors to Instrumental Performance in a Music Examination*. Research Study in Music Education.
- O'Neill, S. A. and McPherson, G. E. 2002. *Motivation: The Science & Psychology of Music Performance*. Oxford: Oxford University Press.
- Pintrich, P. R. and Schunk, D. H. 1996. *Motivation in Education: Theory, Research and Applications*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Pihofer M. and Day H. 2007. Music Theory for Dummies. [Online]. 2011. Available from: http://media.wiley.com/product_data/excerpt/83/07645783/0764578383.pdf [March 8, 2001]
- Polifonia. 2007. *Final Report Pre-College Music Education in Europe*. AEC Publications.
- Sanna, L. J. and Pusecker, P. A. 1994. *Self-Efficacy, Valence of Self-Evaluation, and Performance*. Personality and Social Psychology Bulletin, 20.
- Schunk, D. H. 1994. *Goal and Self Evaluative Influences During Children's Mathematical Skill Acquisition*. American Educational Research Association, Washington, D.C.: Purdue Univ., Lafayette, Ind-Dept. of Education.
- Stipek, D. J. 1998. *Motivation to Learn: From Theory to Practice (3rd ed.)*. Boston: Allyn & Bacon.
- Thorndike, R. L. 1971. *Educational Measurement*. Washington, D.C.: American Council of Education.
- Yoon, K. S. 1997. *Exploring Children's Motivation for Instrumental Music*. Paper Presented at the Biennial Meeting of the Society for Research in Child Development. Washington, D.C.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีดนตรีสากล

อาจารย์ ชูวิทย์ ยุระยง	ภาควิชาศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นายณรงค์ฤทธิ์ ลิ้มรุ่งอยู่ยง	กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
นางจารุพิมพ์ เลี่ยมสืบเชื้อ	กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากลสังกัด วิทยาลัยนาฏศิลป์
นางสุชาดา พลสูงเนิน	กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล โรงเรียนมัธยมสังกัดวิทยา กรุงเทพมหานคร

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

อาจารย์ ดร. วรณี เจตจำนงนุช	ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
-----------------------------	---

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านระเบียบวิธีวิจัย

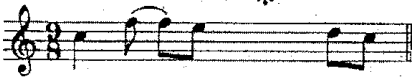

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลวรรณ ตังธนากานนท์	ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
---	---

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ผ่านการตรวจแก้ความตรงในเนื้อหา

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		- 1	0	1		
เสียง						
1	 <p>บทเพลงตัวอย่างมีแนวเสียงกี่แนว</p> <p>ก. 3 แนวเสียง ข. 4 แนวเสียง</p> <p>ค. 5 แนวเสียง ง. 6 แนวเสียง</p>			3	1	*น่าจะบอก ลักษณะของเพลง ด้วย
2	 <p>บทเพลงนี้เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในข้อใด</p> <p>ก. Homophony ข. Polyphony</p> <p>ค. Heterophony ง. Monophony</p>		1	2	0.67	*โจทย์ทำให้สับสน *เพิ่มรายละเอียด โจทย์ “บทเพลงนี้ เกี่ยวข้องกับ คำศัพท์แนวเสียง ในข้อใด”
3	 <p>บทเพลงนี้จบลงด้วย Cadence แบบใด</p> <p>ก. Authentic Cadence</p> <p>ข. Plagal Cadence</p> <p>ค. Deceptive Cadence</p> <p>ง. Half Cadence</p>		1	2	0.67	*ต้องตรวจสอบ ตอนจบของเพลง ให้แน่ชัด

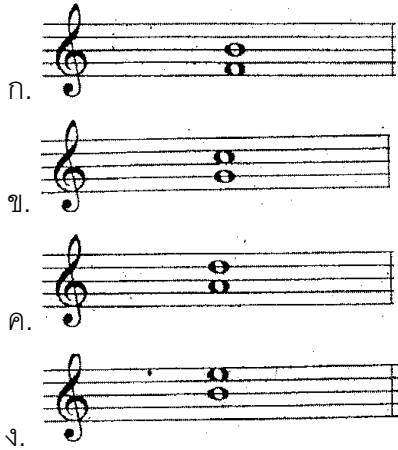

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น	
		-1	0	1			
4	จากตัวอย่าง บทเพลงจบด้วย Cadence ไດ ก. Authentic Cadence ข. Plagal Cadence ค. Half Cadence ง. Deceptive Cadence	1		2	0.33		
5	โน้ตคู่ใดมีความสัมพันธ์กันแบบ Enharmonic ก. E [#] - F ^b ข. C [#] - D ^b ค. A ^x - B ^b ง. G [#] - A ^{bb}			3	1		
การบันทึกโน้ต							
6	<p style="text-align: center;">Rigoletto, Act II, no. 14 m. 64</p> <p style="text-align: center;">Allegro vivo Verdi</p> <p>Gilda <i>poco più</i></p> <p>A noi... pu... re! per -</p> <p>Rigoletto! <i>poco più</i></p> <p>prì, col - pi - re te! buf -</p> <p><i>ff poco più</i></p> เลขโรมันของคอร์ดที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมห้องที่ 1 คือ ข้อใด ก. IV ₃ ⁵ ข. ii ₃ ⁶ ค. ii ₄ ⁶ ง. IV ₃ ⁴			1	2	0.67	

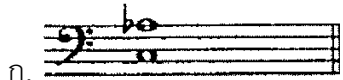

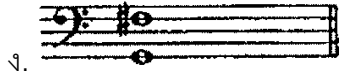

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
7	<p>โน้ตในข้อใดมีเสียงเหมือนกับโน้ตต่อไปนี้</p> <p>ก. </p> <p>ข. </p> <p>ค. </p> <p>ง. </p>			3	1	
8	<p>จากบทเพลงตัวอย่าง กุญแจประจำหลักในกรอบสี่เหลี่ยมเป็น</p> <p>กุญแจที่ใช้บันทึกตัวโน้ตสำหรับเครื่องดนตรีใด</p> <p>ก. Violin ข. Trombone</p> <p>ค. Bass Clarinet ง. Viola</p> 		1	2	0.67	

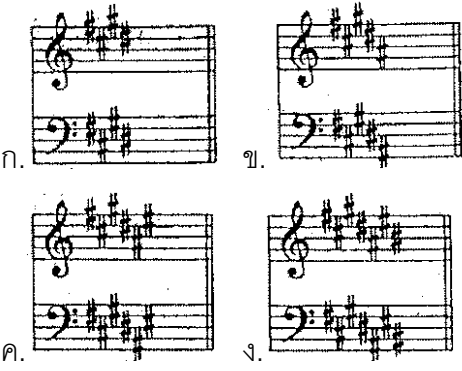
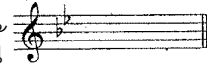
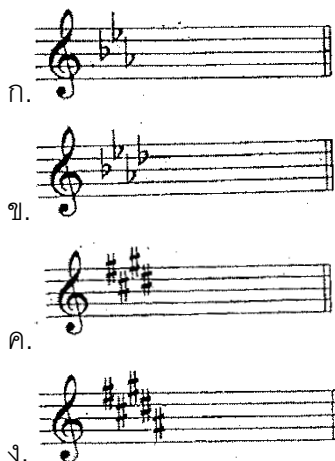
ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
12	Rhythm Anticipation ปรากฏในห้องเพลงใด C ⁶ Am ⁷ Dm ⁷ G ⁷ C ^{6/9} ก. ห้องเพลงที่ 1 ข. ห้องเพลงที่ 2 ค. ห้องเพลงที่ 3 ง. ห้องเพลงที่ 4		1	2	0.67	
13	โน้ตต่อไปนี้เป็นควรวลี Time Signature อย่างไร ก. 3/4 ข. 5/4 4 4 ค. 6/8 ง. 7/8 8 8			3	1	
14	ตัวหยุดในข้อใดที่เหมาะสมที่สุดในตำแหน่ง * ก. Quarter rest 1 ตัว ข. Eight - note rest 1 ตัว ค. Eight - note rest 2 ตัว ง. Dotted Quarter rest 1 ตัว		1	2	0.67	
15	่างใช้อัตราจังหวะจากบทเพลงตัวใด Quasi valse, sempre flessibile ก. 2/4 ข. 3/4 4 4 ค. 3/8 ง. 4/8 8 8	1		2	0.33	

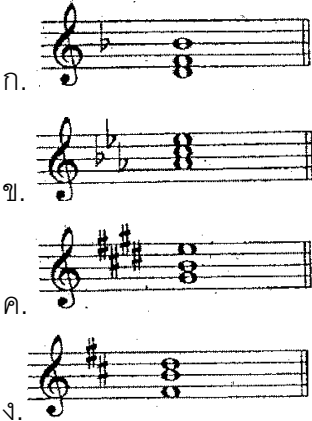
ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
บันไดเสียงเมเจอร์						
16.	E ^b F G ^b A ^b B ^b C D E ^b หากต้องการปรับ บันไดเสียงนี้ ให้เป็น E ^b Major Scale ต้องปรับ ตามข้อใด ก. B ^b → B ข. A ^b → A ค. G ^b → G [#] ง. G ^b → G			3	1	
17	ตัวเล็อกใดมีความสัมพันธ์กับ F [#] minor harmonic scale มากที่สุด ก. G minor harmonic scale ข. C Major scale ค. D minor melodic scale ง. A Major scale			3	1	
18	โน้ตในข้อใด เป็นโน้ตตัวที่ 7 ในบันไดเสียง F [#] Major scale ก. E ข. E [#] ค. F ^b ง. F			3	1	
19	D ^b E ^b F G ^b A ^b B ^b C D ^b บันไดเสียงนี้คือ บันไดเสียงในข้อใด ก. D ^b natural minor scale ข. D ^b harmonic minor scale ค. D ^b Major scale ง. D ^b melodic minor scale			3	1	
20	บันไดเสียง E Major และ F Major มีตัวโน้ตใดที่ เหมือนกัน ก. E ข. B ค. F ง. C			3	1	

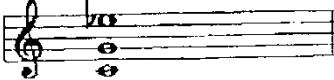
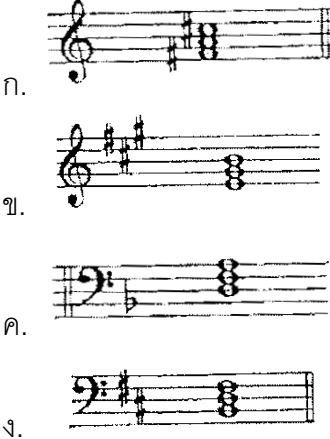
ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
21	Bb – C – D – Eb – F – G – A – Bb บันไดเสียง ข้างบนตรงกับข้อใด ก. Major scale ข. natural minor scale ค. harmonic minor scale ง. melodic minor scale			3	1	
ขั้นคู่						
22	 ขั้นคู่เสียงในเครื่องหมายปีกกาของห้องที่ 2 คือ ขั้นคู่เสียงใด ก. Major 10 th ข. diminished 11 th ค. minor 10 th ง. Perfect 11 th			3	1	เครื่องหมายที่บอก ขั้นคู่ไม่ชัดเจน ควร จะเขียนเป็นสี่ มากกว่า
23	 ขั้นคู่เสียงในเครื่องหมายปีกกาของห้องที่ 5 คือ คือขั้นคู่เสียง ก. Major 4 th ข. Perfect 4 th ค. diminished 4 th ง. Augmented 4 th			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
24	<p>ขั้วคู่ที่มีเสียงกลมกลืนที่สุดอยู่ในข้อใด</p> 			3	1	
25	<p>จากบทเพลงข้างบน แนว Tenor 9 และ Tenor 10 เป็นขั้วคู่อะไร</p> <p>ก. Augmented 4th ข. Major 3rd ค. minor 2nd ง. Perfect 4th</p> 			3	1	
26	<p>โน้ตในข้อใดเป็นขั้วคู่ Major 10th กับโน้ตต่อไปนี่</p> 			3	1	

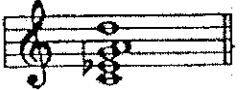
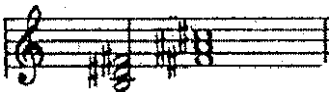

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
27	<p>ข้อใดเป็นขั้นคู่เสียงแบบ Dissonance</p> <p>ก. </p> <p>ข. </p> <p>ค. </p> <p>ง. </p>		1	2	0.67	
บันไดเสียงไมเนอร์						
28	<p></p> <p>จากบทเพลงตัวอย่าง ห้องที่ 1 จังหวะที่ 4 ใช้ บันไดเสียงใด</p> <p>ก. natural minor ข. harmonic minor ค. melodic minor ง. Major</p>		1	2	0.67	
29	<p>บทเพลงพระราชานิพนธ์ชะตาชีวิตใช้บันไดเสียง อะไร</p> <p>ก. Major scale ข. minor scale ค. Dorian scale ง. Blues scale</p>		1	2	0.67	
30	<p>โน้ต Sub-tonic ของบันไดเสียง G Minor คือโน้ต ใด</p> <p>ก. F ข. A ค. F# ง. C</p>			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
35	ข้อใดคือกุญแจเสียง G [#] minor 			3	1	
36	กุญแจเสียงคู่ใดมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากที่สุด ก. C [#] minor, A minor ข. A ^b Major, B ^b Major ค. F minor, D ^b Major ง. G Major, E minor			3	1	
37	ถ้า Transpose กุญแจเสียงนี้ ให้สูงขึ้น Augmented 4 th จะได้กุญแจเสียงใหม่ คือข้อใด 			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
38	จากบทเพลงตัวอย่าง ข้อใดแสดงถึงการเปลี่ยน กุญแจเสียง (Modulation) ได้ถูกต้อง ก. C Major, G Major, A Major, A minor ข. A minor, G Major, D Major, A minor ค. A minor, C Major, D minor, A minor ง. A minor, C Major, G Major, A minor	1		2	0.33	
ทริยแอด						
39	ข้อใดกล่าวถึง Triad ต่อไปนี้ถูกต้อง ก. Tonic Triad in B Major ข. Dominant Triad in G melodic minor ค. Mediant Triad in E harmonic minor ง. Subdominant Triad in F# Major		1	2	0.67	
40	ข้อใดไม่ใช่ Major Triad 		1	2	0.67	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
41	Triad ในข้อใดอยู่ในรูปพื้นฐาน (Root position) 		1	2	0.67	ควรระบุ Key Signature แต่ละข้อ
42	ข้อใดกล่าวถึง Triad ต่อไปนี้ถูกต้อง <ul style="list-style-type: none"> ก. Dominant Triad in F Major ข. Mediant Triad in C melodic minor ค. Tonic Triad in E^b Major ง. Subdominant Triad in G harmonic minor 	1		2	0.33	
43	ข้อใดไม่ใช่ Minor Triad 			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
44	Triad ในข้อใดที่อยู่ในตำแหน่ง Dominant <p>ก. ข. ค. ง.</p>			3	1	
คอรัลด์						
45	<p>1 2 3 4</p> <p>กลุ่มโน้ตในกรอบสี่เหลี่ยมในห้องเพลงที่ 3 คือ คอรัลด์ใด</p> <p>ก. B^bM7 ข. B^b ค. B^bm7 ง. B^b6</p>			3	1	
46	<p style="text-align: center;">Rigoletto, Act II, no. 14 m. 64 Verdi</p> <p><i>Allegro vivo poco più</i></p> <p>Gilda noi — pu — re il per — A Rigoletto <i>poco più</i> prä, col — pi — re — te il buf — s —</p> <p><i>f poco più</i></p> <p>คอรัลด์ที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมของห้องที่ 2 คือข้อ ใด</p> <p>ก. A Dominant 7th ข. A Major 7th ค. A diminished 7th ง. A minor 7th</p>			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ค่า ioc	ความคิดเห็น
		-1	0	1		
47	โน้ตต่อไปนี้เป็นคอร์ดใด ก. C6(9) ข. Cm6(9) ค. Dm6(9) ง. Dm(6)			3	1	
48	คอร์ดที่อยู่ในตัวอย่างนี้เป็นคอร์ดใด ก. B minor – F# minor ข. B Augmented – F# diminished ค. B Major – F# Major ง. B diminished – F# Augmented			3	1	
49	คอร์ดที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมห้องที่ 2 คือคอร์ดใด ก. C diminished 7 th ข. C diminished – minor 7 th ค. C Augmented – Major 7 th ง. C Major – minor 7 th			3	1	
50	ข้อใดเป็น Harmonic Progression ที่ตรงกับ V ⁷ / II IIIm ⁷ V ⁷ I ก. A ⁷ Am ⁷ D ⁷ G ข. E ⁷ Am ⁷ D ⁷ G ค. B ⁷ Am ⁷ D ⁷ G ง. E ⁷ Am ⁷ Dm ⁷ G	1		2	0.33	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ioc	ปรับแก้
		-1	0	1		
ข้อ 1 – 7 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment)						
1	เมื่อครูถามคำถามด้านทฤษฎีดนตรีกับฉัน เพื่อนให้ความสนใจในสิ่งที่ฉันตอบ			3	1	
2	ฉันรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี และมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน			3	1	
3	ฉันสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนผ่านไปแล้วได้			3	1	
4	เพื่อน ๆ ของฉันมักจะปรึกษาฉันในเรื่องทฤษฎีดนตรี			3	1	
5	ฉันได้เป็นตัวแทนในการถ่ายทอดความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีแก่เพื่อน ๆ		1	2	0.67	
6	ผลการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีของฉันเป็นที่ยอมรับจากครูและเพื่อน ๆ		1	2	0.67	
7	ฉันได้รับรางวัลหรือคำชมเกี่ยวกับผลการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี			3	1	
ข้อ 8 – 14 ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience)						
8	ฉันมีวิธีการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีแบบเดียวกับเพื่อนที่ฉันเห็นว่าประสบความสำเร็จในการเรียนทฤษฎีดนตรี		1	2	0.67	
9	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี มีความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี		1	2	0.67	
10	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี มักให้คำปรึกษาแก่ฉันเสมอ			3	1	
11	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี มีการพัฒนาตนเองด้านทฤษฎีดนตรีอย่างสม่ำเสมอ		1	2	0.67	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ioc	ปรับแก้
		- 1	0	1		
12	ฉันมีเพื่อนสนิทที่เป็นบุคคลแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี		1	2	0.67	
13	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี มีการใช้ตำรา เอกสาร และสื่อการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีประกอบการเรียน		1	2	0.67	
14	ฉันสังเกตการเรียนของเพื่อนคนอื่น ๆ แล้วนำมาปรับปรุงวิธีการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีของฉันให้ดีขึ้น			3	1	
ข้อ 15 – 25 ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion)						
ข้อ 15 – 17 การให้ข้อมูลป้อนกลับ						
ข้อ 18 – 21 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง						
ข้อ 22 – 25 การเพิ่มความพยายาม						
15	เมื่อฉันประสบปัญหาด้านทฤษฎีดนตรี ฉันได้รับกำลังใจจากคนรอบข้างเสมอ ๆ		1	2	0.67	
16	มีคนบอกว่าฉันเก่งด้านทฤษฎีดนตรี			3	1	
17	การได้รับคำชี้แนะจากอาจารย์ และเพื่อน ๆ ทำให้ฉันมั่นใจว่า ฉันสามารถพัฒนาการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีได้			3	1	
18	คนในครอบครัวของฉัน มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี			3	1	
19	อาจารย์สอนวิชาทฤษฎีดนตรี มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี			3	1	
20	เพื่อน ๆ ของฉันมีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี			3	1	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ioc	ปรับแก้
		-1	0	1		
21	บุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ครอบครัว เพื่อน ๆ หรืออาจารย์ มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี			3	1	
22	ฉันพยายามที่จะทำให้คะแนนสอบวิชาทฤษฎีดนตรีดีขึ้น		1	2	0.67	
23	ฉันพยายามพัฒนาตนเองด้านทฤษฎีดนตรีอยู่เสมอ		1	2	0.67	
24	เมื่อฉันตั้งเป้าหมายด้านทฤษฎีดนตรีแล้ว ฉันจะพยายามทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้			3	1	
25	เมื่อฉันประสบปัญหาด้านทฤษฎีดนตรี ฉันจะพยายามต่อไป จนกระทั่งฉันสามารถทำได้			3	1	
ข้อ 26 – 32 ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State)						
26	ฉันรู้สึกตื่นเต้นและกระวนกระวายก่อนสอบและขณะสอบทฤษฎีดนตรี	1		2	0.33	ฉันตื่นเต้นและกระวนกระวายก่อนสอบและขณะสอบทฤษฎีดนตรี
27	ฉันอยากได้คะแนนสอบทฤษฎีดนตรีสูง ๆ เหมือนกับคนอื่น	1		2	0.33	ฉันเหมือนเป็นคนล้มเหลว ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนทฤษฎีดนตรี
28	ฉันรู้สึกเหมือนตนเองเป็นคนล้มเหลว ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนทฤษฎีดนตรี	1	1	1	0	
29	ฉันรู้สึกว่าเกิดปัญหาในการเรียนทฤษฎีดนตรีมากขึ้นเรื่อยๆ	1		2	0.33	ฉันเกิดปัญหาในการเรียนทฤษฎีดนตรีมากขึ้นเรื่อยๆ
30	ฉันกังวลเกี่ยวกับการสอบทฤษฎีดนตรีมากเกินไปจริงๆ แล้วไร้สาระ	1		2	0.33	ฉันกังวลกับการสอบทฤษฎีดนตรีมากเกินไปจริงๆ แล้วไร้สาระ

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็น ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน			ioc	ปรับแก้
		-1	0	1		
31	ฉันรู้สึกเป็นสุขและพึงพอใจ ภายหลังจากการสอบ ทฤษฎีดนตรี			3	1	
32	ฉันขาดความมั่นใจในตนเองขณะสอบวิชาทฤษฎี ดนตรี	1		2	0.33	ฉันไม่มีความมั่นใจใน ตนเองขณะสอบวิชา ทฤษฎีดนตรี

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทฤษฎีดนตรี และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านทักษะดนตรี

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนอ่านคำถามแล้วตอบคำถามโดยการทำเครื่องหมาย ✗ ภายในกระดาษคำตอบ
2. จากนั้นวงกลมระดับความมั่นใจการตอบคำตอบลงในกระดาษคำตอบ ให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด คำตอบที่นักเรียนตอบจะไม่มีผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้
 - 1 หมายถึง ไม่มั่นใจว่าทำได้
 - 2 หมายถึง มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้
 - 3 หมายถึง ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้
 - 4 หมายถึง มั่นใจมากกว่าทำได้
3. กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ตัวอย่าง

Lento ไกล่เคียงกับจังหวะในข้อใดมากที่สุด

ก. Presto	ข. Allegro
ค. Vivace	ง. Adagio

ข้อ	ก	ข	ค	ง	ระดับความมั่นใจ			
					1 ไม่มั่นใจว่าทำได้	2 มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้	3 ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้	4 มั่นใจมากกว่าทำได้
1.				✗	1	2	3	4

จากการตอบแสดงว่า นักเรียนตอบคำตอบข้อ ง. และมีความมั่นใจมากกว่าทำได้

เสียง

1. Musical score for question 1, featuring a piano accompaniment with a treble and bass clef, and a separate bass clef line below. The music is in a minor key and 4/4 time.

บทเพลงนี้มีแนวเสียงกี่แนว

ก. 3 แนวเสียง

ข. 4 แนวเสียง

ค. 5 แนวเสียง

ง. 6 แนวเสียง

2. Musical score for question 2, featuring a piano accompaniment with a treble and bass clef, and a separate bass clef line below. The music is in a minor key and 4/4 time.

บทเพลงนี้เกี่ยวข้องกับคำศัพท์แนวเสียงในข้อใด

ก. Homophony

ข. Polyphony

ค. Heterophony

ง. Monophony

3. Musical score for question 3, featuring a piano accompaniment with a treble and bass clef, and a separate bass clef line below. The music is in a minor key and 4/4 time.

บทเพลงนี้จบลงด้วย Cadence แบบใด

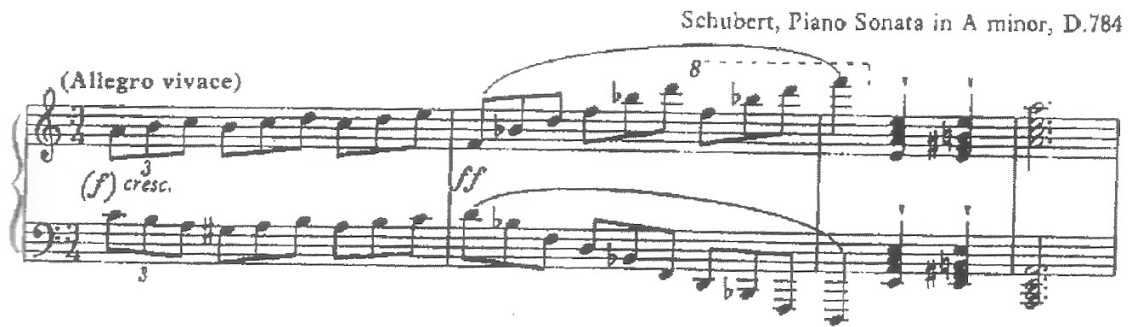
ก. Perfect Authentic Cadence

ข. Plagal Cadence

ค. Deceptive Cadence (Interrupted Cadence)

ง. Half Cadence (Imperfect Cadence)

4. Cadence ที่จบประโยคเพลงนี้คือข้อใด

- ก. Deceptive Cadence (Interrupted Cadence)
- ข. Perfect Authentic Cadence
- ค. Half Cadence (Imperfect Cadence)
- ง. Plagal Cadence

5. โน้ตคู่ใดมีความสัมพันธ์กันแบบ Enharmonic

ก. E [#] - F ^b	ข. C [#] - D ^b
ค. A ^x - B ^b	ง. G [#] - A ^{bb}

การบันทึกโน้ต

6.

เลขโรมันของคอร์ดที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมห้องที่ 1 คือ ข้อใด

ก. IV ₃ ⁵	ข. ii ₃ ⁶
ค. ii ₄ ⁶	ง. IV ₃ ⁴

7. โน้ตในข้อใดมีเสียงเหมือนกับโน้ตต่อไปนี้

8.

จากบทเพลงตัวอย่าง กุญแจประจำหลักในกรอบสี่เหลี่ยมเป็นกุญแจที่ใช้บันทึกตัวโน้ตสำหรับเครื่องดนตรีใด

- ก. Violin
- ข. Trombone
- ค. Bass Clarinet
- ง. Viola

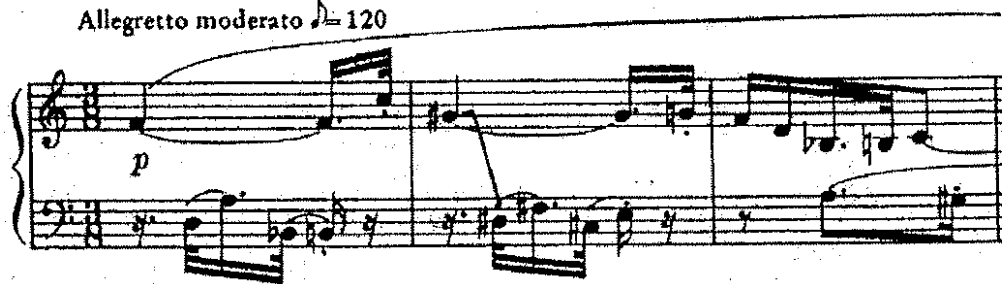
9. ข้อใดมีการเขียนตัวหยุดที่ผิด

10. ควรใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) ในข้อใด

- ก. $\frac{3}{8}$
- ข. $\frac{6}{8}$
- ค. $\frac{9}{8}$
- ง. $\frac{12}{8}$

จังหวะ

11. Allegretto moderato ♩ = 120

Time Signature ของบทเพลงนี้จัดอยู่ในกลุ่ม Triple Meter เช่นเดียวกับข้อใด

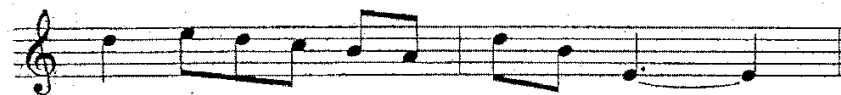
ก. 15	ข. 9
8	16
ค. 4	ง. 12
2	4

12. โน้ตต่อไปนี้ควรใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) อย่างไร

ก. 4	ข. 2
4	2
ค. 4	ง. 4
8	2

13. โน้ตต่อไปนี้ควรใช้เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) อย่างไร

ก. 3	ข. 5
4	4
ค. 6	ง. 7
8	8

14. ตัวหยุดในข้อใดที่เหมาะสมที่สุดในตำแหน่ง *

ก. Quarter rest 1 ตัว	ข. Eight - note rest 1 ตัว
ค. Eight - note rest 2 ตัว	ง. Dotted Quarter rest 1 ตัว

15. บทเพลงนี้ต้องใช้ Time Signature ในข้อใด

ก. 3
8

ข. 6
8

ค. 9
8

ง. 12
8

บันไดเสียงเมเจอร์

16. $E^b F G^b A^b B^b C D E^b$ หากต้องการปรับบันไดเสียงนี้ ให้เป็น E^b Major Scale ต้องปรับตามข้อใด

ก. $B^b \rightarrow B$

ข. $A^b \rightarrow A$

ค. $G^b \rightarrow G^\sharp$

ง. $G^b \rightarrow G$

17. ตัวเลือกใดมีความสัมพันธ์กับ F^\sharp minor harmonic scale มากที่สุด

ก. G minor harmonic scale

ข. C Major scale

ค. D minor melodic scale

ง. A Major scale

18. โน้ตในข้อใด เป็นโน้ตตัวที่ 7 ในบันไดเสียง F^\sharp Major scale

ก. E

ข. E^\sharp

ค. F^b

ง. F

19. $D^b E^b F G^b A^b B^b C D^b$ บันไดเสียงนี้คือบันไดเสียงในข้อใด

ก. D^b natural minor scale

ข. D^b harmonic minor scale

ค. D^b Major scale

ง. D^b melodic minor scale

20. บันไดเสียง E Major และ F Major มีตัวโน้ตใดที่เหมือนกัน

ก. E

ข. B

ค. F

ง. C

21. $B^b - C - D^b - E^b - F - G^b - A - B^b$ บันไดเสียงนี้ตรงกับข้อใด

ก. harmonic minor scale

ข. natural minor scale

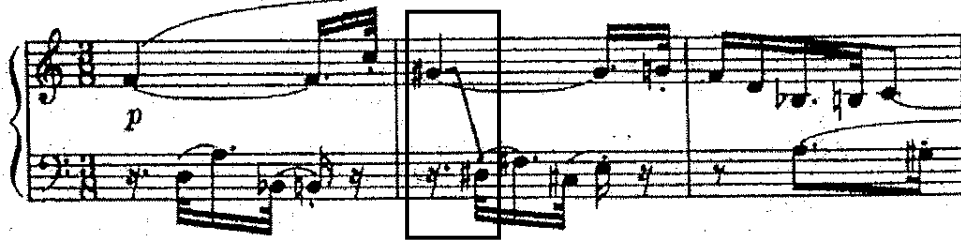
ค. Major scale

ง. melodic minor scale

ขั้นคู่

22.

Allegretto moderato $\text{♩} = 120$

ขั้นคู่เสียงในเครื่องหมายปีกกาของห้องที่ 2 คือ ขั้นคู่เสียงใด

ก. Major 10th

ข. diminished 11th

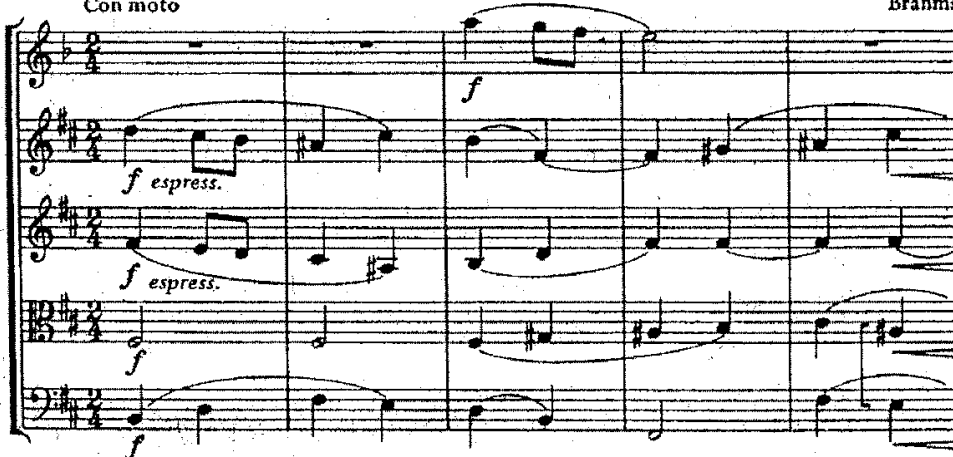
ค. minor 10th

ง. Perfect 11th

23.

Con moto

Brahms

ขั้นคู่เสียงในเครื่องหมายปีกกาของห้องที่ 5 คือขั้นคู่เสียง

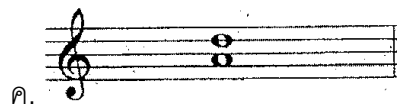
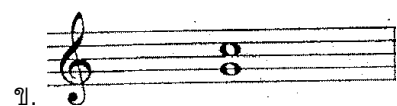
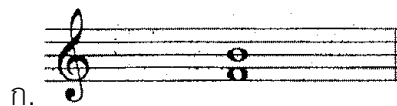
ก. Major 4th

ข. Perfect 4th

ค. diminished 4th

ง. Augmented 4th

24. ขั้นคู่ที่มีเสียงกลมกลืนที่สุดอยู่ในข้อใด

25. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

จากบทเพลงข้างบน แนว Tenor 9 และ Tenor 10 เป็นขัณฑ์อะไร

ก. Augmented 4th

ข. Major 3rd

ค. minor 2nd

ง. Perfect 4th

26. โน้ตในข้อใดเป็นขัณฑ์ Major 10th กับโน้ตต่อไปนี้

ก.

ข.

ค.

ง.

27. ข้อใดเป็นขัณฑ์เสียงแบบ Dissonance

ก.

ข.

ค.

ง.

บันไดเสียงไมเนอร์

28.

จากบทเพลงตัวอย่าง ห้องที่ 1 จังหวะที่ 4 ใช้บันไดเสียงใด

ก. G natural minor

ข. C harmonic minor

ค. C melodic minor

ง. G Major

29. บทเพลงพระราชนิพนธ์ชะตาชีวิตใช้บันไดเสียงอะไร

ก. Major scale

ข. minor harmonic scale

ค. minor melodic scale

ง. Dorian scale

30. โน้ต Sub-tonic ของบันไดเสียง G minor คือโน้ตใด

ก. A

ข. F

ค. F[#]

ง. C

31. โน้ต Supertonic ของบันไดเสียง C[#] harmonic minor คือโน้ตใด

ก. E

ข. F[#]

ค. D[#]

ง. B[#]

32. ข้อใดคือบันไดเสียง harmonic minor

ก. G A B C D E F[#] G F[#] E D C B A G

ข. B^b C D E^b F G A B^b A G F E^b D C B^b

ค. C D E^b F G A B C B^b A^b G F E^b D C

ง. E F[#] G A B C D[#] E D[#] C B A G F[#] E

กฎแจเสียง

33. บทเพลงนี้อยู่ในกฎแจเสียงใด

ก. C[#] minor

ข. F[#] minor

ค. A Major

ง. E Major

34. บทเพลงนี้อยู่ในบันไดเสียง D minor ถ้า Transpose บทเพลงนี้ให้สูงขึ้นเป็นขั้นคู่ minor 7th

กฎแจเสียงใหม่ที่ได้คือข้อใด

ก. C minor

ข. C[#] minor

ค. A^b Major

ง. A Major

35. ข้อใดคือกุญแจเสียง G[#] minor

36. กุญแจเสียงคู่ใดมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากที่สุด

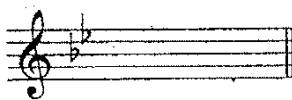
ก. C[#] minor, A minor

ข. A^b Major, B^b Major

ค. F minor, D^b Major

ง. G Major, E minor

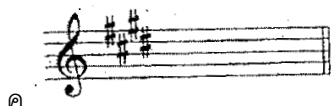
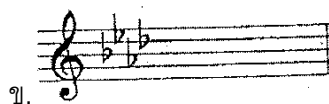
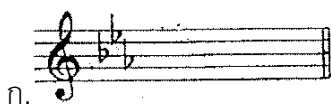
37. ถ้า Transpose กุญแจเสียงนี้

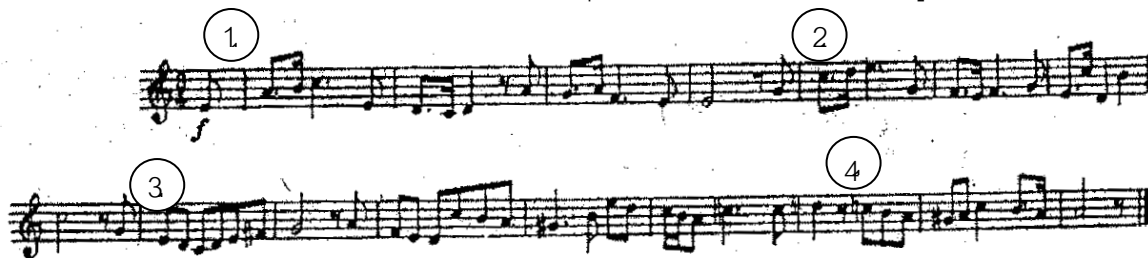
ให้สูงขึ้น Augmented 4th จะได้

กุญแจเสียง

ใหม่คือข้อใด

38. จากบทเพลงตัวอย่าง ข้อใดแสดงถึงการเปลี่ยนกุญแจเสียง (Modulation) ได้ถูกต้อง

ก. C Major, G Major, A Major, A minor

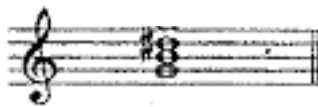
ข. A minor, G Major, D Major, A minor

ค. A minor, C Major, D minor, A minor

ง. A minor, C Major, G Major, A minor

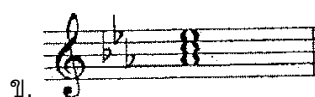
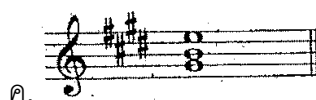
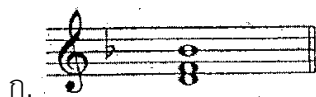
ทริยแอด

39. ข้อใดกล่าวถึง Triad ต่อไปนี้ถูกต้อง

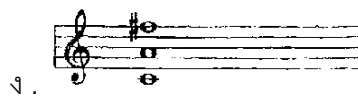
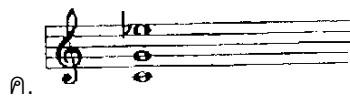
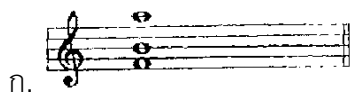

- ก. Tonic Triad in B Major
- ข. Dominant Triad in G melodic minor
- ค. Mediant Triad in E harmonic minor
- ง. Subdominant Triad in F[#] Major

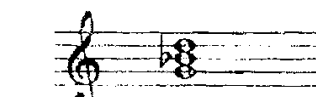
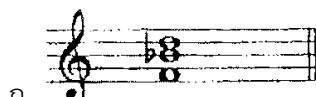
40. ข้อใด *ไม่ใช่* Major Triad

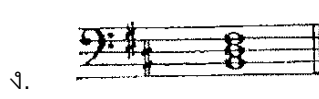
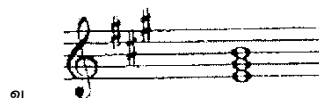
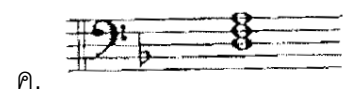
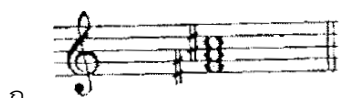
41. Triad ในข้อใดอยู่ในรูปพื้นฐาน (Root Position)

42. ข้อใดเป็น Mediant Triad ของกุญแจเสียง G harmonic minor

43. ข้อใดไม่ใช่ minor Triad

44. Triad ในข้อใดอยู่ในตำแหน่ง Dominant ของกุญแจเสียง A Major

ก.		ข.	
ค.		ง.	

คอर्ड 1

2

3

4

45.

กลุ่มโน้ตในกรอบสี่เหลี่ยมในห้องเพลงที่ 3 คือ คอร์ดใด

ก. B ^b Major 7	ข. B ^b Major
ค. B ^b minor 7	ง. B ^b 6

46.

Rigoletto, Act II, no. 14
m. 64

Allegro vivo Verdi
poco più

Gilda

A noi — pu — re! per —

Rigoletto *poco più*

prà, col — pi — re! te! buf —

คอर्डที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมของห้องที่ 2 คือข้อใด

ก. A Dominant 7 th	ข. A Major 7 th
ค. A diminished 7 th	ง. A minor 7 th

47. โน้ตต่อไปนี้เป็นคอร์ดใด

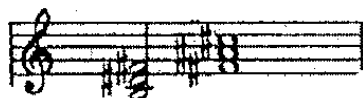
ก. C6(9)

ข. Cm6(9)

ค. Dm6(9)

ง. Dm(6)

48. คอร์ดที่อยู่ในตัวอย่างนี้เป็นคอร์ดใด

ก. B minor – F# minor

ข. B Augmented – F# diminished

ค. B Major – F# Major

ง. B diminished – F# Augmented

49. คอร์ดที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมห้องที่ 2 เป็นคอร์ดใด

ก. C diminished 7th

ข. C diminished – minor 7th

ค. C Augmented – Major 7th

ง. C Major – minor 7th

50. คอร์ด "A¹¹" เลข 11 หมายถึงโน้ตตัวใด

ก. B

ข. C

ค. D

ง. E

กระดาษคำตอบ

ข้อ	ก	ข	ค	ง	ระดับความมั่นใจ			
					1 ไม่มั่นใจว่าทำได้	2 มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้	3 ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้	4 มั่นใจมากกว่าทำได้
1					1	2	3	4
2					1	2	3	4
3					1	2	3	4
4					1	2	3	4
5					1	2	3	4
6					1	2	3	4
7					1	2	3	4
8					1	2	3	4
9					1	2	3	4
10					1	2	3	4
11					1	2	3	4
12					1	2	3	4
13					1	2	3	4
14					1	2	3	4
15					1	2	3	4
16					1	2	3	4
17					1	2	3	4
18					1	2	3	4
19					1	2	3	4

ข้อ	ก	ข	ค	ง	ระดับความมั่นใจ			
					1	2	3	4
					ไม่มั่นใจว่าทำได้	มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้	ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้	มั่นใจมากกว่าทำได้
20					1	2	3	4
21					1	2	3	4
22					1	2	3	4
23					1	2	3	4
24					1	2	3	4
25					1	2	3	4
26					1	2	3	4
27					1	2	3	4
28					1	2	3	4
29					1	2	3	4
30					1	2	3	4
31					1	2	3	4
32					1	2	3	4
33					1	2	3	4
34					1	2	3	4
35					1	2	3	4
36					1	2	3	4
37					1	2	3	4
38					1	2	3	4

ข้อ	ก	ข	ค	ง	ระดับความมั่นใจ			
					1	2	3	4
					ไม่มั่นใจว่าทำได้	มั่นใจเล็กน้อยว่าทำได้	ค่อนข้างมั่นใจว่าทำได้	มั่นใจมากกว่าทำได้
39					1	2	3	4
40					1	2	3	4
41					1	2	3	4
42					1	2	3	4
43					1	2	3	4
44					1	2	3	4
45					1	2	3	4
46					1	2	3	4
47					1	2	3	4
48					1	2	3	4
49					1	2	3	4
50					1	2	3	4

แบบวัดระดับความสำคัญของปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✕ กากบาทลงในช่องว่าง ให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

2. กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
ข้อ 1 – 6 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment)					
1. เพื่อน ๆ ของฉันมักปรึกษาฉันในเรื่องเกี่ยวกับดนตรี	✕				
2. ฉันมักโดนอาจารย์ตำหนิในการเรียนทฤษฎีดนตรี					✕

ข้อ	คำถาม	ระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
		5	4	3	2	1
ข้อ 1 – 7 ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment)						
1	เมื่อครูถามคำถามด้านทฤษฎีดนตรีกับฉัน เพื่อน ให้ความสนใจในสิ่งที่ฉันตอบ					
2	ฉันรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี และมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน					
3	ฉันสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนผ่าน ไปแล้วได้					
4	เพื่อน ๆ ของฉันมักจะปรึกษาฉันในเรื่องทฤษฎี ดนตรี					
5	ฉันได้เป็นตัวแทนในการถ่ายทอดความรู้ด้าน ทฤษฎีดนตรีแก่เพื่อน ๆ					
6	ผลการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีของฉันเป็นที่ ยอมรับจากครูและเพื่อน ๆ					
7	ฉันได้รับรางวัลหรือคำชมเกี่ยวกับผลการเรียน ด้านทฤษฎีดนตรี					
ข้อ 8 – 14 ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience)						
8	ฉันมีวิธีการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีแบบเดียวกับ เพื่อนที่ฉันเห็นว่าประสบความสำเร็จในการเรียน ทฤษฎีดนตรี					
9	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้าน ทฤษฎีดนตรี มีความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี					
10	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้าน ทฤษฎีดนตรี มักให้คำปรึกษาแก่ฉันเสมอ					
11	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้าน ทฤษฎีดนตรี มีการพัฒนาตนเองด้านทฤษฎี ดนตรีอย่างสม่ำเสมอ					

ข้อ	คำถาม	ระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
		5	4	3	2	1
12	ฉันมีเพื่อนสนิทที่เป็นบุคคลแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี					
13	บุคคลที่เป็นแบบอย่างของฉันในการเรียนด้านทฤษฎีดนตรี มีการใช้ตำรา เอกสาร และสื่อการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีประกอบการเรียน					
14	ฉันสังเกตการเรียนของเพื่อนคนอื่น ๆ แล้วนำมาปรับปรุงวิธีการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีของฉันให้ดีขึ้น					
ข้อ 15 – 25 ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion)						
ข้อ 15 – 17 การให้ข้อมูลป้อนกลับ						
ข้อ 18 – 21 ความน่าเชื่อถือของผู้ชักจูง						
ข้อ 22 – 25 การเพิ่มความพยายาม						
15	เมื่อฉันประสบปัญหาด้านทฤษฎีดนตรี ฉันได้รับกำลังใจจากคนรอบข้างเสมอ ๆ					
16	มีคนบอกกว่าฉันเก่งด้านทฤษฎีดนตรี					
17	การได้รับคำชี้แนะจากอาจารย์ และเพื่อน ๆ ทำให้ฉันมั่นใจว่า ฉันสามารถพัฒนาการเรียนด้านทฤษฎีดนตรีได้					
18	คนในครอบครัวของฉัน มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี					
19	อาจารย์สอนวิชาทฤษฎีดนตรี มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี					
20	เพื่อน ๆ ของฉันมีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจในการเรียนทฤษฎีดนตรี					

ข้อ	คำถาม	ระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
		5	4	3	2	1
21	บุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ครอบครัว เพื่อน ๆ หรือ อาจารย์ มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ฉันมีกำลังใจใน การเรียนทฤษฎีดนตรี					
22	ฉันพยายามที่จะทำให้คะแนนสอบวิชาทฤษฎี ดนตรี ดีขึ้น					
23	ฉันพยายามพัฒนาตนเองด้านทฤษฎีดนตรีอยู่ เสมอ					
24	เมื่อฉันตั้งเป้าหมายด้านทฤษฎีดนตรีแล้ว ฉันจะ พยายามทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้					
25	เมื่อฉันประสบปัญหาด้านทฤษฎีดนตรี ฉันจะ พยายามต่อไป จนกระทั่งฉันสามารถทำได้					
ข้อ 26 – 32 ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ (Physiological and Affective State)						
26	ฉันตื่นเต้นและกระวนกระวายก่อนสอบและขณะ สอบทฤษฎีดนตรี					
27	ฉันอยากได้คะแนนสอบทฤษฎีดนตรีสูง ๆ เหมือนกับคนอื่น					
28	ฉันเหมือนเป็นคนล้มเหลว ไม่ประสบความสำเร็จ ในการเรียนทฤษฎีดนตรี					
29	ฉันเกิดปัญหาในการเรียนทฤษฎีดนตรีมากขึ้น เรื่อย ๆ					
30	ฉันกังวลกับการสอบทฤษฎีดนตรีมากเกินไป จริง ๆ แล้วไร้สาระ					
31	ฉันเป็นสุขและพึงพอใจ ภายหลังจากการสอบ ทฤษฎีดนตรี					
32	ฉันไม่มีความมั่นใจในตนเองขณะสอบวิชา ทฤษฎีดนตรี					

ภาคผนวก ง
ตารางที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อมูล

คะแนนสูงสุด ต่ำสุด และระดับความสำคัญเฉลี่ยของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถ
ของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง		โรงเรียน A	โรงเรียน B	โรงเรียน C	รวม 3 โรงเรียน
จำนวนนักเรียน		5	26	28	59
ปัจจัยด้านความสำเร็จจาก การกระทำ (คะแนนรวม 100 คะแนน)	คะแนนสูงสุด	85.71	91.43	100	100
	คะแนนต่ำสุด	40	20	31.43	20
	<i>M</i>	65.71	56.26	60.10	58.89
	<i>SD</i>	17.84	20.23	15.89	17.99
	ความหมาย	กลาง	กลาง	กลาง	กลาง
ปัจจัยด้านการได้เห็น ประสบการณ์ของผู้อื่น (คะแนนรวม 100 คะแนน)	คะแนนสูงสุด	91.43	100	100	100
	คะแนนต่ำสุด	71.43	20	40	20
	<i>M</i>	81.14	67.91	71.84	70.90
	<i>SD</i>	8.23	19.53	15.64	17.22
	ความหมาย	สูง	สูง	สูง	สูง
ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชัก จูง (คะแนนรวม 100 คะแนน)	คะแนนสูงสุด	89.09	100	100	100
	คะแนนต่ำสุด	61.82	20	36.36	20
	<i>M</i>	73.82	63	70.91	67.67
	<i>SD</i>	10.82	20.96	13.63	17.38
	ความหมาย	สูง	กลาง	สูง	สูง
ปัจจัยด้านสภาวะทาง ร่างกายและอารมณ์ (คะแนนรวม 100 คะแนน)	คะแนนสูงสุด	85.71	97.14	88.57	97.14
	คะแนนต่ำสุด	68.57	28.57	48.57	28.57
	<i>M</i>	76	62.42	66.53	65.52
	<i>SD</i>	6.88	16.01	11.08	13.61
	ความหมาย	สูง	กลาง	กลาง	กลาง

ผลการวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยโปรแกรมวิเคราะห์คุณภาพข้อสอบ

(Tap Analysis)

TITLE: 3schools

COMMENT:

Examinee Analysis

ID	Total Score	Percent	Ltr Grade	~68% C.I. (Raw Score)	~95% C.I. (Raw Score)
w01	47	94.00%		(43.9- 50.0)	(40.8- 50.0)
w02	40	80.00%		(36.9- 43.1)	(33.8- 46.2)
w03	26	52.00%		(22.9- 29.1)	(19.8- 32.2)
w04	38	76.00%		(34.9- 41.1)	(31.8- 44.2)
w05	28	56.00%		(24.9- 31.1)	(21.8- 34.2)
w01	26	52.00%		(22.9- 29.1)	(19.8- 32.2)
w02	12	24.00%		(8.9- 15.1)	(5.8- 18.2)
w03	8	16.00%		(4.9- 11.1)	(1.8- 14.2)
w04	21	42.00%		(17.9- 24.1)	(14.8- 27.2)
w05	27	54.00%		(23.9- 30.1)	(20.8- 33.2)
w06	41	82.00%		(37.9- 44.1)	(34.8- 47.2)
w07	26	52.00%		(22.9- 29.1)	(19.8- 32.2)
w08	41	82.00%		(37.9- 44.1)	(34.8- 47.2)
w09	30	60.00%		(26.9- 33.1)	(23.8- 36.2)
w10	26	52.00%		(22.9- 29.1)	(19.8- 32.2)
w11	39	78.00%		(35.9- 42.1)	(32.8- 45.2)
w12	16	32.00%		(12.9- 19.1)	(9.8- 22.2)
w13	12	24.00%		(8.9- 15.1)	(5.8- 18.2)
w14	21	42.00%		(17.9- 24.1)	(14.8- 27.2)
w15	16	32.00%		(12.9- 19.1)	(9.8- 22.2)
w16	14	28.00%		(10.9- 17.1)	(7.8- 20.2)
w17	13	26.00%		(9.9- 16.1)	(6.8- 19.2)
w18	13	26.00%		(9.9- 16.1)	(6.8- 19.2)
w19	34	68.00%		(30.9- 37.1)	(27.8- 40.2)
w20	16	32.00%		(12.9- 19.1)	(9.8- 22.2)
w21	33	66.00%		(29.9- 36.1)	(26.8- 39.2)
w22	43	86.00%		(39.9- 46.1)	(36.8- 49.2)
w23	44	88.00%		(40.9- 47.1)	(37.8- 50.0)
w24	45	90.00%		(41.9- 48.1)	(38.8- 50.0)
w25	38	76.00%		(34.9- 41.1)	(31.8- 44.2)
w26	39	78.00%		(35.9- 42.1)	(32.8- 45.2)
k01	22	44.00%		(18.9- 25.1)	(15.8- 28.2)
k02	29	58.00%		(25.9- 32.1)	(22.8- 35.2)
k03	12	24.00%		(8.9- 15.1)	(5.8- 18.2)
k04	27	54.00%		(23.9- 30.1)	(20.8- 33.2)
k05	22	44.00%		(18.9- 25.1)	(15.8- 28.2)
k06	16	32.00%		(12.9- 19.1)	(9.8- 22.2)
k07	30	60.00%		(26.9- 33.1)	(23.8- 36.2)
k08	23	46.00%		(19.9- 26.1)	(16.8- 29.2)
k09	28	56.00%		(24.9- 31.1)	(21.8- 34.2)
k10	11	22.00%		(7.9- 14.1)	(4.8- 17.2)
k11	13	26.00%		(9.9- 16.1)	(6.8- 19.2)
k12	17	34.00%		(13.9- 20.1)	(10.8- 23.2)
k13	25	50.00%		(21.9- 28.1)	(18.8- 31.2)
k14	15	30.00%		(11.9- 18.1)	(8.8- 21.2)
k15	13	26.00%		(9.9- 16.1)	(6.8- 19.2)
k16	15	30.00%		(11.9- 18.1)	(8.8- 21.2)
k17	13	26.00%		(9.9- 16.1)	(6.8- 19.2)
k18	19	38.00%		(15.9- 22.1)	(12.8- 25.2)
k19	10	20.00%		(6.9- 13.1)	(3.8- 16.2)
k20	17	34.00%		(13.9- 20.1)	(10.8- 23.2)

k21	21	42.00%	(17.9- 24.1)	(14.8- 27.2)
k22	8	16.00%	(4.9- 11.1)	(1.8- 14.2)
k23	14	28.00%	(10.9- 17.1)	(7.8- 20.2)
k24	9	18.00%	(5.9- 12.1)	(2.8- 15.2)
k25	8	16.00%	(4.9- 11.1)	(1.8- 14.2)
k26	33	66.00%	(29.9- 36.1)	(26.8- 39.2)
k27	35	70.00%	(31.9- 38.1)	(28.8- 41.2)
k28	21	42.00%	(17.9- 24.1)	(14.8- 27.2)

=====

These results have not been sorted (see data editor)

=====

Number of Examinees = 59
 Total Possible Score= 50
 Minimum Score = 8.000 = 16.0%
 Maximum Score = 47.000 = 94.0%
 Median Score = 22.000 = 44.0%
 Mean Score = 23.712 = 47.4%
 Standard Deviation = 10.993
 Variance = 120.849
 Skewness = 0.437
 Kurtosis = -0.960

=====

Frequency Table

=====

Score	Z Score	Freq.	Rel. Freq.	Cum. Freq.	Cum. Percent	Percentile Rank	Stanine	Normalized Zn Score
8	-1.43	3	0.051	3	5.08	2.5	1	-1.95
9	-1.34	1	0.017	4	6.78	5.9	2	-1.56
10	-1.25	1	0.017	5	8.47	7.6	2	-1.43
11	-1.16	1	0.017	6	10.17	9.3	2	-1.32
12	-1.07	3	0.051	9	15.25	12.7	3	-1.14
13	-0.97	5	0.085	14	23.73	19.5	3	-0.85
14	-0.88	2	0.034	16	27.12	25.4	4	-0.66
15	-0.79	2	0.034	18	30.51	28.8	4	-0.55
16	-0.70	4	0.068	22	37.29	33.9	4	-0.41
17	-0.61	2	0.034	24	40.68	39.0	4	-0.27
19	-0.43	1	0.017	25	42.37	41.5	5	-0.21
21	-0.25	4	0.068	29	49.15	45.8	5	-0.10
22	-0.16	2	0.034	31	52.54	50.8	5	0.01
23	-0.06	1	0.017	32	54.24	53.4	5	0.01
25	0.12	1	0.017	33	55.93	55.1	5	0.12
26	0.21	4	0.068	37	62.71	59.3	6	0.23
27	0.30	2	0.034	39	66.10	64.4	6	0.36
28	0.39	2	0.034	41	69.49	67.8	6	0.46
29	0.48	1	0.017	42	71.19	70.3	6	0.53
30	0.57	2	0.034	44	74.58	72.9	6	0.60
33	0.84	2	0.034	46	77.97	76.3	7	0.71
34	0.94	1	0.017	47	79.66	78.8	7	0.80
35	1.03	1	0.017	48	81.36	80.5	7	0.85
38	1.30	2	0.034	50	84.75	83.1	7	0.95
39	1.39	2	0.034	52	88.14	86.4	7	1.10
40	1.48	1	0.017	53	89.83	89.0	8	1.22
41	1.57	2	0.034	55	93.22	91.5	8	1.37
43	1.75	1	0.017	56	94.92	94.1	8	1.56
44	1.85	1	0.017	57	96.61	95.8	9	1.72
45	1.94	1	0.017	58	98.31	97.5	9	1.95
47	2.12	1	0.017	59	100.00	99.2	9	2.38
Totals:		59	1.000					

```
=====
Bar Graph
=====
```

Score	Count	Graph (each @ represents 1 case)
8.00	3	@@@
9.00	1	@
10.00	1	@
11.00	1	@
12.00	3	@@@
13.00	5	@@@@@
14.00	2	@@
15.00	2	@@
16.00	4	@@@@
17.00	2	@@
18.00	0	
19.00	1	@
20.00	0	
21.00	4	@@@@
22.00	2	@@
23.00	1	@
24.00	0	
25.00	1	@
26.00	4	@@@@
27.00	2	@@
28.00	2	@@
29.00	1	@
30.00	2	@@
31.00	0	
32.00	0	
33.00	2	@@
34.00	1	@
35.00	1	@
36.00	0	
37.00	0	
38.00	2	@@
39.00	2	@@
40.00	1	@
41.00	2	@@
42.00	0	
43.00	1	@
44.00	1	@
45.00	1	@
46.00	0	
47.00	1	@

```
=====
Stem-and-Leaf Display
=====
```

Stem Leaves (width=10)

```
-----
0 . 8889
1 . 012223333344
1 . 556666779
2 . 1111223
2 . 5666677889
3 . 00334
3 . 58899
4 . 01134
4 . 57
```

TITLE: 3schools

COMMENT:

Item and Test Analysis

Item	Key	Number Correct	Item Diff.	Disc. Index	# Correct in High Grp	# Correct in Low Grp	Point Biser.	Adj. Pt Bis
Item 01	(3)	32	0.54	0.33	13 (0.76)	7 (0.44)	0.38	0.34
Item 02	(2)	31	0.53	0.45	13 (0.76)	5 (0.31)	0.39	0.35
Item 03	(1)	24	0.41	0.40	11 (0.65)	4 (0.25)	0.35	0.31
Item 04	(2)	27	0.46	0.21	12 (0.71)	8 (0.50)	0.34	0.30
Item 05	(2)	42	0.71	0.69	16 (0.94)	4 (0.25)	0.50	0.47
Item 06	(1) #	19	0.32	0.11	5 (0.29)	3 (0.19)	0.04	0.00
Item 07	(2)	36	0.61	0.51	15 (0.88)	6 (0.38)	0.46	0.42
Item 08	(4)	41	0.69	0.69	17 (1.00)	5 (0.31)	0.53	0.49
Item 09	(2)	25	0.42	0.28	10 (0.59)	5 (0.31)	0.31	0.27
Item 10	(3)	29	0.49	0.94	16 (0.94)	0 (0.00)	0.73	0.70
Item 11	(2)	38	0.64	0.44	16 (0.94)	8 (0.50)	0.42	0.38
Item 12	(1)	31	0.53	0.58	13 (0.76)	3 (0.19)	0.40	0.36
Item 13	(4)	28	0.47	0.76	15 (0.88)	2 (0.13)	0.66	0.63
Item 14	(3)	25	0.42	0.52	11 (0.65)	2 (0.13)	0.43	0.39
Item 15	(3)	33	0.56	0.82	16 (0.94)	2 (0.13)	0.62	0.59
Item 16	(4)	35	0.59	0.63	15 (0.88)	4 (0.25)	0.51	0.47
Item 17	(4)	28	0.47	0.40	11 (0.65)	4 (0.25)	0.34	0.30
Item 18	(2)	39	0.66	0.44	16 (0.94)	8 (0.50)	0.41	0.37
Item 19	(3)	40	0.68	0.75	17 (1.00)	4 (0.25)	0.61	0.58
Item 20	(1)	33	0.56	0.88	16 (0.94)	1 (0.06)	0.68	0.66
Item 21	(1)	29	0.49	0.69	16 (0.94)	4 (0.25)	0.59	0.56
Item 22	(4)	31	0.53	0.69	16 (0.94)	4 (0.25)	0.50	0.46
Item 23	(4)	28	0.47	0.52	12 (0.71)	3 (0.19)	0.36	0.32
Item 24	(2)	31	0.53	0.57	14 (0.82)	4 (0.25)	0.51	0.47
Item 25	(4)	20	0.34	0.82	14 (0.82)	0 (0.00)	0.64	0.61
Item 26	(3)	24	0.41	0.52	11 (0.65)	2 (0.13)	0.40	0.36
Item 27	(4)	19	0.32	0.64	13 (0.76)	2 (0.13)	0.59	0.56
Item 28	(1)	16	0.27	0.41	8 (0.47)	1 (0.06)	0.33	0.29
Item 29	(4) #	10	0.17	0.24	4 (0.24)	0 (0.00)	0.32	0.29
Item 30	(2) #	23	0.39	0.22	9 (0.53)	5 (0.31)	0.22	0.18
Item 31	(3)	39	0.66	0.81	17 (1.00)	3 (0.19)	0.57	0.54
Item 32	(4)	30	0.51	0.75	16 (0.94)	3 (0.19)	0.63	0.60
Item 33	(1)	19	0.32	0.33	11 (0.65)	5 (0.31)	0.35	0.31
Item 34	(1)	22	0.37	0.64	13 (0.76)	2 (0.13)	0.49	0.45
Item 35	(2)	40	0.68	0.50	16 (0.94)	7 (0.44)	0.42	0.39
Item 36	(4)	25	0.42	0.76	14 (0.82)	1 (0.06)	0.64	0.61
Item 37	(3)	30	0.51	0.57	14 (0.82)	4 (0.25)	0.53	0.49
Item 38	(4) #	22	0.37	0.15	10 (0.59)	7 (0.44)	0.25	0.20
Item 39	(3) #	29	0.49	0.15	11 (0.65)	8 (0.50)	0.30	0.26
Item 40	(4)	25	0.42	0.51	13 (0.76)	4 (0.25)	0.41	0.37
Item 41	(3)	27	0.46	0.39	12 (0.71)	5 (0.31)	0.35	0.31
Item 42	(4)	24	0.41	0.57	14 (0.82)	4 (0.25)	0.46	0.43
Item 43	(2)	26	0.44	0.70	14 (0.82)	2 (0.13)	0.51	0.48
Item 44	(2)	29	0.49	0.64	14 (0.82)	3 (0.19)	0.56	0.52
Item 45	(1)	17	0.29	0.53	10 (0.59)	1 (0.06)	0.43	0.39
Item 46	(3)	17	0.29	0.35	7 (0.41)	1 (0.06)	0.30	0.26
Item 47	(2)	29	0.49	0.33	12 (0.71)	6 (0.38)	0.30	0.26
Item 48	(3)	32	0.54	0.81	17 (1.00)	3 (0.19)	0.62	0.59
Item 49	(2)	23	0.39	0.34	10 (0.59)	4 (0.25)	0.29	0.25
Item 50	(3)	27	0.46	0.82	14 (0.82)	0 (0.00)	0.69	0.66

=====

marks potential problems (p<0.2 or p>0.9, D<0.2, pbis<0.2, adjpbis<0.2)

These results have been sorted by item number

=====

Number of Items Excluded = 0
 Number of Items Analyzed = 50
 Mean Item Difficulty = 0.474
 Mean Item Discrimination = 0.536
 Mean Point Biserial = 0.452
 Mean Adj. Point Biserial = 0.417
 KR20 (Alpha) = 0.921
 KR21 = 0.915
 SEM (from KR20) = 3.087
 # Potential Problem Items = 5
 High Grp Min Score (n=17) = 30.000
 Low Grp Max Score (n=16) = 14.000

Split-Half (1st/ 2nd) Reliability = 0.827 (with Spearman-Brown = 0.905)
 Split-Half (Odd/Even) Reliability = 0.889 (with Spearman-Brown = 0.941)

Minimum Item Diff. = 0.169, Maximum Item Diff. = 0.712
 Minimum Disc. Index = 0.107, Maximum Disc. Index = 0.941
 Minimum Pt. Biserial = 0.044, Maximum Pt. Biserial = 0.726

To obtain a KR-20 Reliability of .80, the test must be 0.34 times as long, for a total of 17 items of similar quality to those in the test now.

To obtain a KR-20 Reliability of .90, the test must be 0.77 times as long, for a total of 39 items of similar quality to those in the test now.

 Additional Item Analysis

Item	Scale Mean if Item Deleted	Scale SD if Item Deleted	KR20 if Item Deleted	SEM if Item Deleted	Biserial Correl.	Adjusted Biserial Correl.
Item 01	23.169	10.815	0.920	3.052	0.475	0.425
Item 02	23.186	10.809	0.920	3.052	0.488	0.438
Item 03	23.305	10.832	0.921	3.052	0.441	0.390
Item 04	23.254	10.836	0.921	3.050	0.423	0.371
Item 05	23.000	10.773	0.919	3.062	0.665	0.622
Item 06	23.390	10.982	0.923+	3.044	0.058	0.003
Item 07	23.102	10.779	0.920	3.056	0.580	0.534
Item 08	23.017	10.759	0.919	3.062	0.690	0.649
Item 09	23.288	10.850	0.921	3.050	0.391	0.338
Item 10	23.220	10.636	0.917	3.064	0.910	0.881
Item 11	23.068	10.802	0.920	3.056	0.538	0.490
Item 12	23.186	10.804	0.920	3.052	0.499	0.450
Item 13	23.237	10.670	0.918	3.062	0.829	0.795
Item 14	23.288	10.789	0.920	3.054	0.544	0.497
Item 15	23.153	10.691	0.918	3.061	0.784	0.747
Item 16	23.119	10.752	0.919	3.057	0.644	0.601
Item 17	23.237	10.835	0.921	3.050	0.422	0.371
Item 18	23.051	10.807	0.920	3.056	0.532	0.484
Item 19	23.034	10.717	0.918	3.064	0.789	0.753
Item 20	23.153	10.659	0.917	3.063	0.862	0.830
Item 21	23.220	10.707	0.918	3.059	0.736	0.697
Item 22	23.186	10.754	0.919	3.056	0.623	0.579
Item 23	23.237	10.823	0.921	3.051	0.453	0.403
Item 24	23.186	10.747	0.919	3.056	0.639	0.595
Item 25	23.373	10.698	0.918	3.064	0.825	0.790
Item 26	23.305	10.808	0.920	3.053	0.500	0.451
Item 27	23.390	10.726	0.918	3.063	0.763	0.725
Item 28	23.441	10.854	0.921	3.057	0.445	0.396
Item 29	23.542	10.879	0.921	3.065	0.475	0.429
Item 30	23.322	10.896	0.922+	3.047	0.280	0.225

=====
 ITEMS EXCLUDED:
 =====

No Items were EXCLUDED from the analysis

=====
 CORRECT ANSWERS (Item#-Key):
 =====

1-3 # 2-2 # 3-1 # 4-2 # 5-2 # 6-1 # 7-2 # 8-4 # 9-2 #10-3
 #11-2 #12-1 #13-4 #14-3 #15-3 #16-4 #17-4 #18-2 #19-3 #20-1
 #21-1 #22-4 #23-4 #24-2 #25-4 #26-3 #27-4 #28-1 #29-4 #30-2
 #31-3 #32-4 #33-1 #34-1 #35-2 #36-4 #37-3 #38-4 #39-3 #40-4
 #41-3 #42-4 #43-2 #44-2 #45-1 #46-3 #47-2 #48-3 #49-2 #50-3

TITLE: 3schools

Options Analysis

~~~~~  
 Item Frequencies and Percentages

-- page1

~~~~~  
 * is keyed answer, # is option that discriminates better than keyed answer

Item	Group	Option 1	Option 2	Option 3	Option 4
1	TOTAL	17 (0.288)	8 (0.136)	32*(0.542)	2 (0.034)
	High	3 (0.176)	1 (0.059)	13 (0.765)	0 (0.000)
	Low	7 (0.438)	2 (0.125)	7 (0.438)	0 (0.000)
	Diff	-4(-0.261)	-1(-0.066)	6 (0.327)	0 (0.000)
2	TOTAL	13 (0.220)	31*(0.525)	9 (0.153)	6 (0.102)
	High	3 (0.176)	13 (0.765)	1 (0.059)	0 (0.000)
	Low	4 (0.250)	5 (0.313)	2 (0.125)	5 (0.313)
	Diff	-1(-0.074)	8 (0.452)	-1(-0.066)	-5(-0.313)
3	TOTAL	24*(0.407)	15 (0.254)	12 (0.203)	8 (0.136)
	High	11 (0.647)	1 (0.059)	4 (0.235)	1 (0.059)
	Low	4 (0.250)	5 (0.313)	3 (0.188)	4 (0.250)
	Diff	7 (0.397)	-4(-0.254)	1 (0.048)	-3(-0.191)
4	TOTAL	9 (0.153)	27*(0.458)	13 (0.220)	10 (0.169)
	High	0 (0.000)	12 (0.706)	4 (0.235)	1 (0.059)
	Low	3 (0.188)	8 (0.500)	4 (0.250)	1 (0.063)
	Diff	-3(-0.188)	4 (0.206)	0(-0.015)	0(-0.004)
5	TOTAL	8 (0.136)	42*(0.712)	7 (0.119)	2 (0.034)
	High	0 (0.000)	16 (0.941)	1 (0.059)	0 (0.000)
	Low	6 (0.375)	4 (0.250)	4 (0.250)	2 (0.125)
	Diff	-6(-0.375)	12 (0.691)	-3(-0.191)	-2(-0.125)
6	TOTAL	19*(0.322)	7 (0.119)	11 (0.186)	22 (0.373)
	High	5 (0.294)	2 (0.118)	4 (0.235)	6 (0.353)
	Low	3 (0.188)	2 (0.125)	2 (0.125)	9 (0.563)
	Diff	2 (0.107)	0(-0.007)	2#(0.110)	-3(-0.210)
7	TOTAL	5 (0.085)	36*(0.610)	9 (0.153)	9 (0.153)
	High	0 (0.000)	15 (0.882)	1 (0.059)	1 (0.059)
	Low	4 (0.250)	6 (0.375)	1 (0.063)	5 (0.313)
	Diff	-4(-0.250)	9 (0.507)	0(-0.004)	-4(-0.254)
8	TOTAL	3 (0.051)	7 (0.119)	8 (0.136)	41*(0.695)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	0 (0.000)	17 (1.000)
	Low	2 (0.125)	4 (0.250)	5 (0.313)	5 (0.313)
	Diff	-2(-0.125)	-4(-0.250)	-5(-0.313)	12 (0.688)

9	TOTAL	14 (0.237)	25* (0.424)	12 (0.203)	8 (0.136)
	High	3 (0.176)	10 (0.588)	2 (0.118)	2 (0.118)
	Low	3 (0.188)	5 (0.313)	5 (0.313)	3 (0.188)
	Diff	0 (-0.011)	5 (0.276)	-3 (-0.195)	-1 (-0.070)
10	TOTAL	13 (0.220)	10 (0.169)	29* (0.492)	7 (0.119)
	High	0 (0.000)	1 (0.059)	16 (0.941)	0 (0.000)
	Low	8 (0.500)	5 (0.313)	0 (0.000)	3 (0.188)
	Diff	-8 (-0.500)	-4 (-0.254)	16 (0.941)	-3 (-0.188)
11	TOTAL	8 (0.136)	38* (0.644)	8 (0.136)	5 (0.085)
	High	1 (0.059)	16 (0.941)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	2 (0.125)	8 (0.500)	5 (0.313)	1 (0.063)
	Diff	-1 (-0.066)	8 (0.441)	-5 (-0.313)	-1 (-0.063)
12	TOTAL	31* (0.525)	10 (0.169)	14 (0.237)	4 (0.068)
	High	13 (0.765)	4 (0.235)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	3 (0.188)	2 (0.125)	9 (0.563)	2 (0.125)
	Diff	10 (0.577)	2 (0.110)	-9 (-0.563)	-2 (-0.125)
13	TOTAL	18 (0.305)	5 (0.085)	8 (0.136)	28* (0.475)
	High	0 (0.000)	2 (0.118)	0 (0.000)	15 (0.882)
	Low	9 (0.563)	1 (0.063)	4 (0.250)	2 (0.125)
	Diff	-9 (-0.563)	1 (0.055)	-4 (-0.250)	13 (0.757)
14	TOTAL	8 (0.136)	18 (0.305)	25* (0.424)	8 (0.136)
	High	2 (0.118)	2 (0.118)	11 (0.647)	2 (0.118)
	Low	1 (0.063)	11 (0.688)	2 (0.125)	2 (0.125)
	Diff	1 (0.055)	-9 (-0.570)	9 (0.522)	0 (-0.007)
15	TOTAL	11 (0.186)	10 (0.169)	33* (0.559)	5 (0.085)
	High	1 (0.059)	0 (0.000)	16 (0.941)	0 (0.000)
	Low	6 (0.375)	6 (0.375)	2 (0.125)	2 (0.125)
	Diff	-5 (-0.316)	-6 (-0.375)	14 (0.816)	-2 (-0.125)
16	TOTAL	6 (0.102)	11 (0.186)	7 (0.119)	35* (0.593)
	High	1 (0.059)	1 (0.059)	0 (0.000)	15 (0.882)
	Low	3 (0.188)	5 (0.313)	4 (0.250)	4 (0.250)
	Diff	-2 (-0.129)	-4 (-0.254)	-4 (-0.250)	11 (0.632)
17	TOTAL	12 (0.203)	6 (0.102)	13 (0.220)	28* (0.475)
	High	0 (0.000)	5 (0.294)	1 (0.059)	11 (0.647)
	Low	8 (0.500)	0 (0.000)	4 (0.250)	4 (0.250)
	Diff	-8 (-0.500)	5 (0.294)	-3 (-0.191)	7 (0.397)
18	TOTAL	14 (0.237)	39* (0.661)	4 (0.068)	2 (0.034)
	High	1 (0.059)	16 (0.941)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	7 (0.438)	8 (0.500)	1 (0.063)	0 (0.000)
	Diff	-6 (-0.379)	8 (0.441)	-1 (-0.063)	0 (0.000)
19	TOTAL	7 (0.119)	9 (0.153)	40* (0.678)	3 (0.051)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	17 (1.000)	0 (0.000)
	Low	4 (0.250)	6 (0.375)	4 (0.250)	2 (0.125)
	Diff	-4 (-0.250)	-6 (-0.375)	13 (0.750)	-2 (-0.125)
20	TOTAL	33* (0.559)	12 (0.203)	3 (0.051)	11 (0.186)
	High	16 (0.941)	1 (0.059)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	1 (0.063)	4 (0.250)	2 (0.125)	9 (0.563)
	Diff	15 (0.879)	-3 (-0.191)	-2 (-0.125)	-9 (-0.563)

TITLE: 3schools

Item Frequencies and Percentages

-- page3

* is keyed answer, # is option that discriminates better than keyed answer

Item	Group	Option 1	Option 2	Option 3	Option 4
21	TOTAL	29*(0.492)	11 (0.186)	13 (0.220)	6 (0.102)
	High	16 (0.941)	1 (0.059)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	4 (0.250)	3 (0.188)	5 (0.313)	4 (0.250)
	Diff	12 (0.691)	-2(-0.129)	-5(-0.313)	-4(-0.250)
22	TOTAL	11 (0.186)	13 (0.220)	4 (0.068)	31*(0.525)
	High	1 (0.059)	0 (0.000)	0 (0.000)	16 (0.941)
	Low	4 (0.250)	5 (0.313)	3 (0.188)	4 (0.250)
	Diff	-3(-0.191)	-5(-0.313)	-3(-0.188)	12 (0.691)
23	TOTAL	5 (0.085)	15 (0.254)	11 (0.186)	28*(0.475)
	High	1 (0.059)	3 (0.176)	1 (0.059)	12 (0.706)
	Low	0 (0.000)	8 (0.500)	5 (0.313)	3 (0.188)
	Diff	1 (0.059)	-5(-0.324)	-4(-0.254)	9 (0.518)
24	TOTAL	8 (0.136)	31*(0.525)	12 (0.203)	8 (0.136)
	High	0 (0.000)	14 (0.824)	2 (0.118)	1 (0.059)
	Low	4 (0.250)	4 (0.250)	4 (0.250)	4 (0.250)
	Diff	-4(-0.250)	10 (0.574)	-2(-0.132)	-3(-0.191)
25	TOTAL	6 (0.102)	19 (0.322)	14 (0.237)	20*(0.339)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	3 (0.176)	14 (0.824)
	Low	3 (0.188)	6 (0.375)	7 (0.438)	0 (0.000)
	Diff	-3(-0.188)	-6(-0.375)	-4(-0.261)	14 (0.824)
26	TOTAL	22 (0.373)	6 (0.102)	24*(0.407)	7 (0.119)
	High	5 (0.294)	1 (0.059)	11 (0.647)	0 (0.000)
	Low	8 (0.500)	1 (0.063)	2 (0.125)	5 (0.313)
	Diff	-3(-0.206)	0(-0.004)	9 (0.522)	-5(-0.313)
27	TOTAL	11 (0.186)	18 (0.305)	11 (0.186)	19*(0.322)
	High	2 (0.118)	1 (0.059)	1 (0.059)	13 (0.765)
	Low	4 (0.250)	8 (0.500)	2 (0.125)	2 (0.125)
	Diff	-2(-0.132)	-7(-0.441)	-1(-0.066)	11 (0.640)
28	TOTAL	16*(0.271)	17 (0.288)	17 (0.288)	9 (0.153)
	High	8 (0.471)	3 (0.176)	5 (0.294)	1 (0.059)
	Low	1 (0.063)	7 (0.438)	3 (0.188)	5 (0.313)
	Diff	7 (0.408)	-4(-0.261)	2 (0.107)	-4(-0.254)
29	TOTAL	17 (0.288)	17 (0.288)	15 (0.254)	10*(0.169)
	High	4 (0.235)	5 (0.294)	4 (0.235)	4 (0.235)
	Low	6 (0.375)	7 (0.438)	3 (0.188)	0 (0.000)
	Diff	-2(-0.140)	-2(-0.143)	1 (0.048)	4 (0.235)
30	TOTAL	13 (0.220)	23*(0.390)	15 (0.254)	8 (0.136)
	High	2 (0.118)	9 (0.529)	5 (0.294)	1 (0.059)
	Low	5 (0.313)	5 (0.313)	3 (0.188)	3 (0.188)
	Diff	-3(-0.195)	4 (0.217)	2 (0.107)	-2(-0.129)

TITLE: 3schools

Item Frequencies and Percentages

-- page4

* is keyed answer, # is option that discriminates better than keyed answer

Item	Group	Option 1	Option 2	Option 3	Option 4
31	TOTAL	9 (0.153)	7 (0.119)	39*(0.661)	4 (0.068)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	17 (1.000)	0 (0.000)
	Low	6 (0.375)	6 (0.375)	3 (0.188)	1 (0.063)
	Diff	-6(-0.375)	-6(-0.375)	14 (0.813)	-1(-0.063)
32	TOTAL	13 (0.220)	9 (0.153)	7 (0.119)	30*(0.508)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	1 (0.059)	16 (0.941)
	Low	6 (0.375)	4 (0.250)	3 (0.188)	3 (0.188)
	Diff	-6(-0.375)	-4(-0.250)	-2(-0.129)	13 (0.754)
33	TOTAL	19*(0.322)	8 (0.136)	11 (0.186)	21 (0.356)
	High	11 (0.647)	0 (0.000)	1 (0.059)	5 (0.294)
	Low	5 (0.313)	3 (0.188)	5 (0.313)	3 (0.188)
	Diff	6 (0.335)	-3(-0.188)	-4(-0.254)	2 (0.107)
34	TOTAL	22*(0.373)	16 (0.271)	17 (0.288)	4 (0.068)
	High	13 (0.765)	3 (0.176)	1 (0.059)	0 (0.000)
	Low	2 (0.125)	6 (0.375)	5 (0.313)	3 (0.188)
	Diff	11 (0.640)	-3(-0.199)	-4(-0.254)	-3(-0.188)
35	TOTAL	10 (0.169)	40*(0.678)	5 (0.085)	4 (0.068)
	High	1 (0.059)	16 (0.941)	0 (0.000)	0 (0.000)
	Low	5 (0.313)	7 (0.438)	1 (0.063)	3 (0.188)
	Diff	-4(-0.254)	9 (0.504)	-1(-0.063)	-3(-0.188)
36	TOTAL	13 (0.220)	13 (0.220)	8 (0.136)	25*(0.424)
	High	2 (0.118)	0 (0.000)	1 (0.059)	14 (0.824)
	Low	4 (0.250)	8 (0.500)	3 (0.188)	1 (0.063)
	Diff	-2(-0.132)	-8(-0.500)	-2(-0.129)	13 (0.761)
37	TOTAL	11 (0.186)	14 (0.237)	30*(0.508)	4 (0.068)
	High	2 (0.118)	1 (0.059)	14 (0.824)	0 (0.000)
	Low	4 (0.250)	7 (0.438)	4 (0.250)	1 (0.063)
	Diff	-2(-0.132)	-6(-0.379)	10 (0.574)	-1(-0.063)
38	TOTAL	18 (0.305)	10 (0.169)	9 (0.153)	22*(0.373)
	High	3 (0.176)	2 (0.118)	2 (0.118)	10 (0.588)
	Low	4 (0.250)	3 (0.188)	2 (0.125)	7 (0.438)
	Diff	-1(-0.074)	-1(-0.070)	0(-0.007)	3 (0.151)
39	TOTAL	9 (0.153)	15 (0.254)	29*(0.492)	6 (0.102)
	High	2 (0.118)	4 (0.235)	11 (0.647)	0 (0.000)
	Low	1 (0.063)	3 (0.188)	8 (0.500)	4 (0.250)
	Diff	1 (0.055)	1 (0.048)	3 (0.147)	-4(-0.250)
40	TOTAL	6 (0.102)	15 (0.254)	13 (0.220)	25*(0.424)
	High	1 (0.059)	2 (0.118)	1 (0.059)	13 (0.765)
	Low	3 (0.188)	4 (0.250)	5 (0.313)	4 (0.250)
	Diff	-2(-0.129)	-2(-0.132)	-4(-0.254)	9 (0.515)

TITLE: 3schools

Item Frequencies and Percentages

-- page5

* is keyed answer, # is option that discriminates better than keyed answer

Item	Group	Option 1	Option 2	Option 3	Option 4
41	TOTAL	14 (0.237)	9 (0.153)	27*(0.458)	9 (0.153)
	High	1 (0.059)	0 (0.000)	12 (0.706)	4 (0.235)
	Low	8 (0.500)	2 (0.125)	5 (0.313)	1 (0.063)
	Diff	-7(-0.441)	-2(-0.125)	7 (0.393)	3 (0.173)
42	TOTAL	11 (0.186)	14 (0.237)	10 (0.169)	24*(0.407)
	High	2 (0.118)	1 (0.059)	0 (0.000)	14 (0.824)
	Low	3 (0.188)	6 (0.375)	3 (0.188)	4 (0.250)
	Diff	-1(-0.070)	-5(-0.316)	-3(-0.188)	10 (0.574)
43	TOTAL	13 (0.220)	26*(0.441)	12 (0.203)	8 (0.136)
	High	2 (0.118)	14 (0.824)	0 (0.000)	1 (0.059)
	Low	3 (0.188)	2 (0.125)	7 (0.438)	4 (0.250)
	Diff	-1(-0.070)	12 (0.699)	-7(-0.438)	-3(-0.191)
44	TOTAL	11 (0.186)	29*(0.492)	14 (0.237)	5 (0.085)
	High	0 (0.000)	14 (0.824)	3 (0.176)	0 (0.000)
	Low	5 (0.313)	3 (0.188)	5 (0.313)	3 (0.188)
	Diff	-5(-0.313)	11 (0.636)	-2(-0.136)	-3(-0.188)
45	TOTAL	17*(0.288)	14 (0.237)	12 (0.203)	16 (0.271)
	High	10 (0.588)	1 (0.059)	3 (0.176)	3 (0.176)
	Low	1 (0.063)	7 (0.438)	3 (0.188)	5 (0.313)
	Diff	9 (0.526)	-6(-0.379)	0(-0.011)	-2(-0.136)
46	TOTAL	16 (0.271)	16 (0.271)	17*(0.288)	10 (0.169)
	High	3 (0.176)	3 (0.176)	7 (0.412)	4 (0.235)
	Low	8 (0.500)	6 (0.375)	1 (0.063)	1 (0.063)
	Diff	-5(-0.324)	-3(-0.199)	6 (0.349)	3 (0.173)
47	TOTAL	11 (0.186)	29*(0.492)	13 (0.220)	6 (0.102)
	High	3 (0.176)	12 (0.706)	2 (0.118)	0 (0.000)
	Low	2 (0.125)	6 (0.375)	4 (0.250)	4 (0.250)
	Diff	1 (0.051)	6 (0.331)	-2(-0.132)	-4(-0.250)
48	TOTAL	7 (0.119)	12 (0.203)	32*(0.542)	8 (0.136)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	17 (1.000)	0 (0.000)
	Low	3 (0.188)	7 (0.438)	3 (0.188)	3 (0.188)
	Diff	-3(-0.188)	-7(-0.438)	14 (0.813)	-3(-0.188)
49	TOTAL	16 (0.271)	23*(0.390)	10 (0.169)	10 (0.169)
	High	5 (0.294)	10 (0.588)	1 (0.059)	1 (0.059)
	Low	6 (0.375)	4 (0.250)	4 (0.250)	2 (0.125)
	Diff	-1(-0.081)	6 (0.338)	-3(-0.191)	-1(-0.066)
50	TOTAL	12 (0.203)	8 (0.136)	27*(0.458)	12 (0.203)
	High	0 (0.000)	0 (0.000)	14 (0.824)	3 (0.176)
	Low	6 (0.375)	5 (0.313)	0 (0.000)	5 (0.313)
	Diff	-6(-0.375)	-5(-0.313)	14 (0.824)	-2(-0.136)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับระดับความสำคัญของ
ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยโปรแกรมสถิติสำหรับคอมพิวเตอร์
(SPSS for Window)

Correlations

		Y100	CC17100	CC814100	CC152510	CC263210
Y100	Pearson Correlation	1	.707(**)	.624(**)	.639(**)	.126
	Sig. (2-tailed)	.	.000	.000	.000	.341
	N	59	59	59	59	59
CC17100	Pearson Correlation	.707(**)	1	.649(**)	.777(**)	.099
	Sig. (2-tailed)	.000	.	.000	.000	.455
	N	59	59	59	59	59
CC814100	Pearson Correlation	.624(**)	.649(**)	1	.762(**)	-.042
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.	.000	.749
	N	59	59	59	59	59
CC152510	Pearson Correlation	.639(**)	.777(**)	.762(**)	1	.009
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	.	.946
	N	59	59	59	59	59
CC263210	Pearson Correlation	.126	.099	-.042	.009	1
	Sig. (2-tailed)	.341	.455	.749	.946	.
	N	59	59	59	59	59

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

หมายเหตุ

y100	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเอง
CC17100	หมายถึง	ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ
CC814100	หมายถึง	ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น
CC152510	หมายถึง	ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง
CC263210	หมายถึง	ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในปัจจัยของการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยโปรแกรม
สถิติสำหรับคอมพิวเตอร์ (SPSS for Window)

Correlations

		CC17100	CC814100	CC152510	CC263210
CC17100	Pearson Correlation	1	.649(**)	.777(**)	.099
	Sig. (2-tailed)	.	.000	.000	.455
	N	59	59	59	59
CC814100	Pearson Correlation	.649(**)	1	.762(**)	-.042
	Sig. (2-tailed)	.000	.	.000	.749
	N	59	59	59	59
CC152510	Pearson Correlation	.777(**)	.762(**)	1	.009
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.	.946
	N	59	59	59	59
CC263210	Pearson Correlation	.099	-.042	.009	1
	Sig. (2-tailed)	.455	.749	.946	.
	N	59	59	59	59

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

หมายเหตุ

CC17100	หมายถึง	ปัจจัยด้านความสำเร็จจากการกระทำ
CC814100	หมายถึง	ปัจจัยด้านการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น
CC152510	หมายถึง	ปัจจัยด้านการใช้คำพูดชักจูง
CC263210	หมายถึง	ปัจจัยด้านสภาวะทางร่างกายและอารมณ์

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย สุมนต์ พัวสุริยัน เกิดวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2529 สำเร็จการศึกษาปริญญาครุศาสตร์
บัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2551 และเข้า
ศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2552